

ИВАН ЯНЕВ

ФЕНИКС

ИВАН ЯНЕВ
ФЕНИКС

chitanka.info

Любовта е несправедлива понякога... Това осъзнава главният герой в романа „Феникс“ на Иван Янев. Разочарован, Ян се бори с чувствата към жените от миналото си. Съществена за него е обаче една друга неправда — схемата за трафик на човешки органи, която е прикрита чрез привидната хуманност на евтаназията. Борбата не спира дотук, защото той се сблъсква с безизходицата на една бежанка и дъщеря ѝ.

Лейла и малката Амира са притиснати от проливната немилост както на институциите, така и на своите сънародници. Майка и дъщеря са принудени да избягат от мюсюлманските порядки на родината си. По пътя те са премерзнали от болка и разочарование. Ян ги намира треперещи до едно кафене, кани ги вътре и им купува чай и храна. Не чаят ги сгрява, а топлината на неговата доброта. Ян се застъпва за тяхната кауза, но докъде ще стигне и ще успее ли да им помогне?

При наличието на немалко опожаряващи битки ще се размърдат ли сред пепелищата крилата на надеждата и новото начало?

ДАНИЕЛА МЛАДЕНОВА

ПРЕДГОВОР

В последните години българската литература осезаемо премина трудния път от литература на кратките или пък леките прозаични жанрове и предимно женската лирика към литература с повече измерения. Литература, в която се появиха и прозаисти със сериозни произведения, в които дишат преживяванията на българското общество в днешните дни. Романистика, която е актуална почти колкото публицистиката, но вече е художествена проза.

„Феникс“ от Иван Янев може да се нареди съвсем достойно до книгите на вече утвърдени имена, намерили добър прием сред българския читател, който доскоро беше свикнал да търси любимите си прозаисти предимно сред преводни автори. Тя има достойнствата да се превърне в литературно явление — добър език, стегната композиция и динамичен сюжет, и най-важното — плод е на талантливо и грижовно към детайлите перо.

Изборът на главни герои не е необичаен за българската литература — мюсюлманка и българин — Лейла и Ян — събрани от случайността и провидението. Тя е мюсюлманка, чужденка, бежанка с дете на ръце, преследвана от неумолимите закони на страната си, а той? Един силен самотник с голямо сърце, решен да ѝ помогне да намери спокойно кътче в недружелюбния свят.

Голяма изненада е решението на автора историята между двамата да не се превърне в любовна драма. Подобно твърде очевидно и донякъде банално (макар и добро от комерсиална гледна точка) развитие е отхвърлено в името на добрата проза, която търси внушения многопосочни, дълбоки и дори философски. Въпреки нестандартния избор на сюжет, в текста не са допуснати излишни обяснителни отклонения и умозрителни пасажии — баналната, егоцентрична слабост на много съвременни български писатели.

Сюжетът накратко: Лейла е бежанка. Образована мюсюлманка, престъпила строгите правила на своя свят и извършила

непредумишлено убийство под натиска на обстоятелствата, тя е принудена да бяга с малката си дъщеричка Амира от смъртоносния гняв на близките на бащата на детето си (с когото няма брак и когото убива по непредпазливост в гнева си). Така попада в български бежански лагер, където правят опит да я изнасят, а има и пострашно — когато успява да се измъкне оттам, чувства, че хора от нейния напуснат, страшен свят я следят и търсят отмъщение. В ужас и безизходица, заслонила се от дъжда и студа до една витрина — такава я заварва на някаква непозната улица Ян. И предлага своята безкористна помощ и шанс за спасение. И точно там е точката на майсторското пречупване на сюжетната посока.

Драмата се превръща в екшън. Простете, че използвам, макар и с неудоволствие, филмова терминология, но то е, защото авторът е съумял да пресъздаде събитията с висока реалистичност, да съхрани динамиката на действието от първото до последното изречение и да изгради пълнокръвни образи. Всички герои в романа — не само главните, както твърде често се случва, но и второстепенните, та дори животните и природата, са напълно завършени и със собствен характер и история.

Носят специфичен натюрел. Накратко — запомнят се!

И ето тук, в този момент на действието, сюжетът прави от книгата роман, защото тръгва да се развива из всички пластове на обществото ни. Из всички посоки на неподредения ни свят.

Ян взима Лейла под крилото си с твърдото решение да ѝ осигури работа и дом в България, води я да ноцува в дома на приятел. Търси контакт със Службата за бежанците, за да ѝ издаде български паспорт. Под принудата на буквата на закона и за да се справи с жестоката и ехидна шефка на Службата за бежанци, решава да сключи с жената граждански брак. И не, не защото е запленил от екзотичната и красота, а за да спаси две бедстващи човешки същества, да им даде криле и смисъл да продължат живота си, без да иска нищо за себе си. Отмъщението на Лейлиния свят, който ги дебне отвсякъде, не допуска толкова прост изход. Нито в живота, нито в романа „Феникс“. Лейла и дъщеричката и са отвлечени, измъчвани и по чудо спасени от своя благодетел. Той се оказва човек с комбинативен ум и бойни умения, който просто не бива да бъде предизвикван ненужно.

Няколко думи и за Лейла. Общото внушение на романа е (поне за мен като читател, макар и да съм рецензент), че няма обикновени бежанци. Всеки човек, бил той мюсюлманин, християнин, в каквото и да вярва, какъвто и да е по народност, има право на живот и бъдеще. Има право да обича и да бъде обичан. Ето есенцията на нейното верую: „Да, положих неимоверни усилия да разчупя стереотипа по отношение на жените, но се оказа, че не е достатъчно, защото вкореняването с векове отношение към нас не може да се промени от една или десет, дори и от сто образовани жени. Мъжете няма да го позволят, защото те искат жените да са им прислужници и секс уреди, а не партньори. Ето това е разликата, към която аз се стремя, и бих искала и дъщеря ми да бъде част от една по-справедлива система, а не от закостенели порядки, налагани от побъркани, псевдорелигиозни гурута. Аз направих своя избор и че е правилен, съм категорично сигурна. А дали ще успея, или всичко ще приключи несполучливо, тепърва ще разберем“.

Тук е мястото да направя кратък преглед на второстепенните образи, които придават на повествованието тази филмова плътност, за която споменах по-горе.

Дъщеричката на Лейла — Амира, е необикновено дете. Тя е аутист. Състояние, което, знайно е, все още е недоразбрано дори от напредналите общества, а какво остава за един строг мюсюлмански свят. Високоинтелигентна, но неспособна да общува — това е още едно смело и неочаквано попадение в нишките на романа — Амира е обречена в родната си страна, където жените са, както е известно, в неравнопоставена социална ситуация.

Читателска симпатия и любопитство предизвиква и образът на Отшелника. Приятелят на Ян от други времена, човекът, който приютява двете бежанки някъде из България, в крайезерната си хижица някъде в нищото, за да бъдат в безопасност, докато спасителят им се погрижи за документалните им неуредици. Образ на алиенирания човек, който е преживял повече, отколкото е нужно. Комуто е достатъчен покрив над главата, тишината далеч от града, вярно куче наоколо и даровете на природата. И който никога не забравя приятелите от миналото и е готов да застане зад гърба им в беда.

Сценарният характер на текста се чувства ярко и в сцената между Ян и бившата му съпруга, която разполага с достатъчно връзки, за да помогне на младата жена и детето ѝ и към която той се обръща за помощ. Срещата им е една от най-динамичните сцени в книгата и образец за отлично пресъздаден диалог. (Да отбележа, че боравенето с пряка реч не е от силните страни на съвременната българска проза. Тук читателят няма да страда от несръчно направени сцени.)

Няма да утежнявам повече рецензията си с изброяване на герои и събития. Ще завърша само с тези, малко непрофесионални, но пък напълно искрени думи: колкото и пъти да прочета това несъмнено талантливо четиво, няма да спра да се изненадвам от внезапния обрат на финала, който отваря сетивата за съвсем различен прочит на текста и за ново преосмисляне на читателските ми преживявания.

Даниела Младенова

„И жените имат същите права, каквито и задължения, съгласно обичая, но мъжете са едно стъпало над тях. Аллах е всемогъщ, премъдър.“
(Коран 2:228)

„И не ще съумеете да сте справедливи към жените [си], дори да се стремите. И не се увличайте всецяло по една, та да оставите друга висяща. И ако помирявате и сте богобоязливи, Аллах е опрощаващ, милосърден.“
(Коран 4:129)

— Не мога да повярвам. Та нали... — жената се давеше в сълзите си и не можа да продължи.

— Съжалявам, но ти си просто едно забавление, което се справи страхотно с предназначението си. Приключихме, така че тук слагаме точката. Изненадвам се, че не си разбрала каква е ситуацията. Въобще как си помислила, че може да има нещо трайно помежду ни? Ти си умно момиче и очаквам да не усложняваш положението, за да не се наложи да прибегна до мерки, с които не ми се иска да си служа, но... — Заплахата се усещаше във всяка една дума на мъжа, чието лице беше смръщено и излъчваше злоба и заплаха.

— Значи е истина, така ли? Значи всичко е било илюзия, измама. Бъркаш, че това е точката. Точката е ето това, за него и за мен. — Жената с две ръце вдигна мраморната ваза, която първа ѝ се изпречи пред погледа, и с все сила я запрати по този, когото само до преди броени мигове смяташе за част от себе си, дори за по-голямата част.

„Горко вам, преситените сега, защото ще изгладнеете. Горко вам, които се смеете сега, защото ще се наскърбите и разплачете.“

(Лука 6:25)

„Но казвам ви, че на земята Содомска ще бъде по-леко в съдния ден, отколкото на тебе.“

(Матей 11:24)

I. ЦЕНТЪРЪТ

Спасението е в черупката. В своята си черупчица. Да се изгради здрава, стабилна, да се събере вътре човек и да си черупства. Да, това е спасението. Вярно, че е палиативно и дори илюзорно, но за момента върши работа. Но от друга страна, всяко спокойствие сега, се заплаща с лихвите по-късно. Черупката в най-неподходящия момент се напуква или счупва. И тогава околността залива с цялата си тежест нейната вътрешност, нейното съдържание.

Мъжът се криеше изключително ловко и професионално. Още не знаеха, че той беше използвал от своята си черупка. Разчиташе на елемента на изненада. Надяваше се да не го пропилее с лека ръка. Прекара доста дълго време край този частен медицински комплекс, който беше същинска крепост. Тук щеше да започне да функционира с всичко останало и център по евтаназия. Знаеше, че тук щяха да се случват отвратителни неща, но не подозираше, че безчовечието е достигнало чак такива измерения. Все още не знаеше, че това на практика щеше да бъде извор за човешки органи. Извор, в който щяха да се събират принудително и тайно клошари, бежанци, и легално само щяха да пребивават безнадеждно болните, които под маската на милосърдието щяха да бъдат „спасявани“ чрез евтаназия, а основно — органите им разпродавани на черния пазар. Всички, чиито органи за продан, които пребиваваха в комплекса, надлежно щяха да получават медицинска помощ и всички възможни грижи до момента, докогато се появи купувач за някоя от техните вътрешности. Охраната си я биваше. Пространството беше оградено с висока около четири метра бетонна ограда, а след това имаше още към три метра телена мрежа. Не стигаше това, а през нощта около оградата в порядъка на 30-ина метра абсолютно почистеното пространство около крепостта се осветяваше с мощни прожектори. Камерите за наблюдение бяха повече от ясни, че ги има в гъста мрежа и няма никаква опция да се премине, без да бъде фиксирано каквото и да е живо същество. Откъм езерото сякаш беше

най-удобната възможност за проникване, но знаеше, че това впечатление е по-скоро измамно, отколкото реално. Стопроцентово имаше и термокамери, така че сигурността беше като за място, в което не трябваше да прониква никой, който не е поканен от властелините вътре. Той виждаше как огромните автоматични врати пропускат различни превозни средства, като се започне от камиони, багери, коли, линейки, та се стигне до мотори. Той видя, че и хеликоптери пристигат и отлитат, което му показа, че има площадка за кацане. Това още повече го убеди, че тук става дума за цялата мощ, която е в състояние да се концентрира от мафия и държава, взети заедно.

— Тези много добре са се обградили — каза си той. — Но трябва да имат все някакво слабо място. Трябва да разбере какво точно се случва зад стените на тая крепост.

Беше си избрал един храсталак, отстоящ на стотина метра от входа на крепостта. Снимаше постоянно, когато имаше какво. Размишляваше откъде и как да подходи, за да влезе в устата на вълка, за да му погледне зъбите и след това да спомогне за тяхното изтръгване. Видя, че в линейките има медицински лица и се опита да ги заснеме, за да може после да ги проследи. Смяташе, че това е една от малкото възможности, а за друга изобщо не се досещаше, която можеше да използва.

II. ЖЕНАТА ОТ ДЪЖДА

Валеше цял ден и небесната течност ограждаше всичко в плътна, почти непрозрачна пелена, през която трудно можеше да пробие човек. Шахтите по улиците, както обикновено, не бяха добре почистени, но и да бяха, капацитетът им нямаше да поеме обилните дъждове, които уж започнаха като обикновена лятно-есенна буря, а се превърнаха в истински потоп. Нямаше никакви изгледи дори за намаляване, а за спиране и дума не можеше да става.

Точно в този момент той се натъкна на младата жена. Тя стоеше под една декоративна козирка пред кафенето, в което редовно идваше да си почива и същевременно да работи. Пред заведението имаше посадено дърво, чиито клони достигаха до козирката, която в този миг служеше за заслон на две изтерзани същества. Старото дърво с огромните си клони даваше своя принос за завета, който бяха потърсили. Почти се блъсна в нея, после се закова и в началото изпита почти физическо усилие да се изтръгне от мислите, които го обсебваха. Младата жена, почти момиче, стоеше и с тялото си прикриваше дете на около три-четири години. Дъждът мокреше жената, но детето оставаше сухо, благодарение на заслона, образуван от женското тяло и витрината на кафенето. Тя държеше в ръка доста малък чадър, който не успяваше да се противопостави на небесните потоци.

Това го порази, протегна ръка, в която държеше голям и очевидно солиден чадър, който преди много време беше получил от бащата на свой приятел.

Удобството му се състоеше в това, че сгънат, беше компактен, което не пречеше на здравината му при разпънато положение. Винаги го носеше в чантата си, а при подобни дъждове той му беше най-верният другар. В първия момент жената се отдръпна, но после сякаш взе друго решение и остана неподвижна, като прие убежището на парчето плат, предоставено от непознатия, който застана от другата страна, за да защити и той детето от изливащите се струи.

Стояха така една млада жена и един мъж на възраст, за която някои биха казали средна, а други над нея, а между тях — едно невръстно дете. Улиците приличаха на венециански канали, хора не се забелязваха, в което нямаше нищо чудно, тъй като бедствието ги подплаши и се разбягаха като плъхове от пернишки рудник, пълен с газ гризу.

Мълчаха и се опитваха да разберат защо се бяха озовали в такава ситуация. Уплахата на жената си личеше, но тя я потискаше с кажиречи видими усилия. Също си личеше и нейният интелект.

А той, след като така великодушно предложи парчето водоустойчив плат, сега се колебаеше как точно да отиграе създалото се неловко положение. Защото да стоиш в този воден ад, държейки чадър над главите на дете и очевидно неговата майка, е благородно, но не достатъчно, за да им помогнеш, ако въобще си решил да го правиш.

Мъжът посочи с ръка към вратата и безмълвно покани жената да влязат. Тя в първия момент не даде знак, че е забелязала жеста, но после пристъпи, като не изпускаше детето, което продължаваше да притиска плътно до тялото си. Влязоха в кафенето, където сухата и топла негова вътрешност ги пое охотно и приветливо. Мъжът преднамерено бавно сгъна чадъра, за да има няколко секунди време да обмисли. После махна на жената и тръгна към едно сепаре в ъгъла.

Тя стоеше до вратата в нерешителност. Чак сега видя, че мъжът беше с бастун и стъпваше тежко, и очевидно изпитваше трудности при движение. Дали да го последва, или да отвори вратата и да потъне обратно заедно с детето във водната джунгла? Това беше въпросът, който минаваше през главата ѝ, когато изведнъж я връхлетя тягостният, но пресен като току-що отворена рана, спомен.

III. НЕЙНИЯТ СПОМЕН

Тя се намираше под мъжкото тяло и с всички сили се бореше, но силният мъж не ѝ остави никакви шансове и здраво я притисна към земята. Тя го хапеше, дереше и с отчаяно движение, движение на животно, заклещено в ъгъла, го удари с коляно в слабините. Чу се тежък стон и хватката за миг отслабна, но после с още по-голямо настървение започна да я притиска и да се опитва да ѝ разкъса дрехите.

Точно в този миг детето се събуди и се разпищя. Детският глас все едно инжектира неограничени количества сила у жената и тя ухапа здраво нападаеля, който, свалил панталоните си, се мъчеше да я обладае. Зъбите и стискаха, а в устата ѝ започна да се процежда кръв от изнасилвача. Болката вероятно го разсея и тя успя да си освободи едната ръка, която като пружина стрелна между краката му, и цялата си сила концентрира в нея — в дланта и пръстите обхвана топките на натрапника, впи ноктите си в тях, рязко ги изви и силно ги дръпна. Оглушителният му вик ѝ вля още сили и с другата ръка започна да го дере по лицето. Положението се беше променило — тя нападнаше, а доскорошният мераклия за женска плът се отбраняваше. Навън се чуха гласове и тогава той се отскубна от ноктите на жената, удари я силно през лицето и изчезна.

Жената разтърси глава и отпъди този кошмарен спомен. Онова беше на място, където всеки можеше да издевателства над по-слабия физически, но тук беше друго. Имаше и още нещо — тя гледаше походката на човека, който продължаваше към сепарето, беше зърнала и лицето му — това лице нямаше нищо общо с ония животински лица, които искаха да разполагат с тялото ѝ.

И все пак дали трябваше да му се довери — кънтеше в нейната глава, а секундите течаха. Тогава тя усети детето, което потрепери, и това в миг предреши дилемата.

Тръгна след мъжа и все така продължаваше плътно да стиска детето, все едно някой щеше да го грабне от нея и да избяга.

Когато се доближиха до масата, той вече се беше настанил и си вадеше лаптопа от чантата. Кимна към свободните места. Те се настаниха и почувстваха, че нищо не ги застрашава.

— Извинете ме, че така... как да кажа, малко се натрапих — с усмивка се обърна мъжът към жената. — Чувствайте се абсолютно спокойни. Знам, че е лесно да го кажа, но не знам как по друг начин да ви убедя. Бъдете мои гости!

— Съжалявам, но не говоря добре езика ви — отговори тя. — Аз съм преподавателка по английски език, така че, ако ви е възможно, бих се радвала да говорим на него.

— Да, разбира се — отговори той на английски. — Едва ли може да се каже, че го говоря перфектно, но в последните години се наложи здраво да поработя върху езика, тъй като основната част от прехраната си изкарвам именно благодарение на английския език. Едно е сигурно, жаден и гладен няма да остана поради езикова бариера — засмя се.

Жената се усмихна и това беше първата ѝ усмивка, която показва по-пълно нейната хубост.

— Благодаря ви! Благодаря, че ни спасихте от този кошмарен дъжд.

— Моля ви! Не си струва да говорим за това. Ако искате да ми доставите удоволствие, просто споделете с мен напитките и храната, които се предлагат в това приятно място. А аз, ако не ви притеснявам, ще трябва да поработя малко, защото ме притискат множество ангажименти.

— Да. Да, разбира се. Работете си и ви благодаря. Ще се възползваме от поканата, защото детето не е яло от снощи.

Мъжът потъна в работата си, трябваше да подготви новия си курс лекции, който четеше на чуждестранни студенти. Заради академичната си работа беше се постарал да усъвършенства доколкото може английския си език. Но лекционният курс не му създаваше затруднения, за разлика от другата му дейност, която всъщност му осигуряваше достатъчното, дори и повече от това, материални средства за живеене. Отдавна беше проумял, че тук с научна работа можеше да получи личностно развитие, но не и материално и затова от няколко години работеше в сферата на рекламата и пиара. Имаше

много заможни както фирми, така и отделни личности, включително и политици, които прибъгваха до неговите услуги. Около тази си работа разбра колко мръсна дейност е политиката по тези географски измерения. Беше взел решение повече никога да не се занимава с лъскането на нечий политически имидж. Отдаде се на бизнес рекламата, но там сроковете бяха от днес за утре и понякога буквално се задъхваше, за да ги спази. В крайна сметка, това си струваше, поне в материално изражение. Но това напрежение в такъв динамичен сектор, какъвто беше бизнес рекламата, го беше доста изтощил и към момента си почиваше, имаше достатъчно средства, така че не му се налагаше да се преуморява. Но днес си беше поставил за цел да нанесе някои козметични допълнения по лекциите, за да бъдат по-интересни. Много му се искаше да избяга от сухотата на академичното преподаване, но в същото време да запази обема от знания, който трябваше да усвоят студентите, поднесен увлекателно и лесно запомнящ се. Той спря за миг да работи — само да си поръча кафе и кола на сервитьорката. Също поръча кроасани с масло, шоколад, сирене, защото ги правеха на място и винаги бяха топли, вкусни и ароматни. Жената поиска чай за нея и детето.

След половин час жената видимо се отпусна и отпивайки от поредния си чай, говореше успокоително на детето, което ядеше кроасан след кроасан, а майка му все още не беше хапнала нито един. Мъжът направи знак на сервитьорката и поръча още от ароматните лакомства, още чай за тях и кафе за себе си. Затвори компютъра и се облегна удобно. С интуицията си усети, че тези същества имат нужда от подкрепа, но каква, не знаеше. И дали въобще щяха да му позволят да им помогне и дали можеше да го стори, това бяха въпроси, които се въртяха в главата му и съвсем скоро трябваше да намерят отговори.

Но от дългия си опит с жените знаеше, че при тях нещата са, меко казано, сложни и на косъм. Той така и не можа да разбере как да подходи към жена в конкретна ситуация, а иначе минаваше за внимателен спрямо нежния пол, дори за джентълмен. Но е едно, когато си сред много дами, и е съвсем друго, когато си с една. Оставяше настрана обстоятелството, че почти всяка жена, когато ѝ предложиш да ѝ помогнеш, си мисли, че искаш да я вкараш в леглото, което принципно не е изключено, но все пак не се отнася за всяка и за всеки. Всички тези мисли минаваха през главата му, докато се чудеше как

точно да подхване разговора, в който да предложи на жената своята подкрепа, ако има нужда от нея, и в същото време да ѝ покаже, че няма никакви мераци към нея, а и към която и да е. Предпочиташе да си спестява терзанията по тая тема, достатъчно му беше за този, а ако вярваше в преражданията, щеше да заключи, че и за следващия живот си е платил на женската непостоянност и прищевки, така че твърдо живееше почти като аскет, а почти — защото все пак като мъж нищо мъжко не му беше чуждо, но предпочиташе да си плати и да си спести главоболието, причинявано от представителките на половината човечество.

И докато мислеше как да подхване нещата, отново се остави да го изненада жена, както все се случваше. Защото тя започна разговора някак си непринудено, като му каза:

— Господине, постъпихте благородно, за което трябва да ви благодаря!

— О, не, моля ви, спрете и не продължавайте тази тема, която е изчерпана още преди да започне. По-скоро бих искал, ако мога да направя нещо за вас и детето.

— Вие вече направихте — ние сме спасени от този потоп, на топло сме, нахранени и напоени. Какво повече може да иска човек?

— Искате ли да ми разкажете за себе си?

— Не съм сигурна — след няколко минутно мълчание отговори жената. — И какво би променило това? Имам предвид, ако ви разкажа?

— Не знам. Нищо, пак бих си предложил услугите, независимо какво ще чуя, защото виждам, че имате нужда от подкрепа. Но както се казва — насила може да се вземе, но насила не може да се даде, така че, ако не ми позволите, то и няма как да се опитам да помогна. Разберете ме правилно, не искам да се натрапвам.

Умълчаха се. Отпиваха от напитките си, които с всяка секунда изстиваха. Детето протегна ръчичка и си избра още един кроасан и разбира се, че беше с шоколад. Децата обичаха шоколад. Мъжът се радваше за това, че малкото същество нямаше притеснения и хапваше добре, което показваше, че е гладувало немалко в последно време.

IV. НЕГОВИЯТ СПОМЕН

И тогава се появи. Чу ръмженето и видя връхлитащия джип. Държеше детето за ръка, инстинктивният му порив беше да го предпази, но за част от секундата разбра, че няма никакъв шанс за това. В следващия миг настана безтегловност и тъмнина.

„Добре ли сте?“ — думите го върнаха отново в реалността. Тя го гледаше втренчено и той разбра, че отново кошмарният спомен го беше завладял. Това видение го съпътстваше постоянно. И всеки път, щом се появеше, все едно изгубваше съзнание. Не можа тогава да предпази детето, а самият той оцеля с цената на много рани и фрактури. Но докторите проявиха забележително творчество и успяха да го закърпят и да го заковат така, че отново заприлича на човек.

— Извинете ме! Спомних си нещо.

— Не е приятно, нали? Изражението ви ясно говореше за това.

— Да, така е. Не само че не е приятно, а това е нещо, което трудно мога да опиша, и още по-трудно да се владее, когато ме връхлети. По-силно е от мен.

— Знаете ли, аз също имам такива неприятни спомени, които твърде често ме навещават и ме вадят от равновесие. Един такъв кошмар ме обсеби, когато влязох тук, в това кафене. Бях на крачка да се обърна и да се върна при водния ад. Но за щастие, не го направих, присъствието на детето ми помогна и заради него продължих след вас.

— Правилно сте постъпили наистина. Няма как да ви го докажа, но в моята компания няма от какво да се притеснявате. И знам, че така говорят всички мошеници, но надявам се, че го чувствате с интуицията си и разбирате, че не съм човек, който причинява злини. Или поне осъзнати такива.

— Не мога да отрека, че се чувствам добре тук. Също не мога да отрека, че на вас не гледам, както на всички ония мъже, които срещам последно време и които единствено искаха да се възползват от това, че съм жена.

— Да, това вероятно може да се сметне за логично особено когато имаш работа с първични създания. Тоест да е водещото, а иначе, ако не се лъжа, няма нищо ненормално в това да пожелаеш някоя привлекателна представителка на човечеството, каквато безспорно сте вие — с усмивка отбеляза той.

V.

ЗА РАВЕНСТВОТО (ИЗТОКЪТ И ЗАПАДЪТ)

— Сигурно е така, но бих искала жената също да има право на мнение. За такъв свят си мечтая и в такъв свят бих желала да живеем аз и моята дъщеря. — Жената погледна малкото момиченце, което отпиваше от чая, и се усмихна, но усмивката ѝ беше някак скована. — А това, което се случва, особено в Изтока, спрямо нас, жените, не е добро. Ние също сме човешки същества, както и мъжете, но винаги са ни третирали в добрия случай като нисша категория хора или като собственост на мъжете. Вярно е, че ние, жените, в нашите общества имаме затруднен достъп до образование, което рефлектира и върху нашето разбиране за живота като цяло, но също е вярно, че от малки още ни готвят за второстепенната роля в семейството и от нас се иска да раждаме и да боготворим мъжа си — жената млъкна и сякаш се притесни, че се беше разбъбрила толкова пред един непознат. За това там, на изток, щеше много да страда и да съжалява за тези си думи.

— Аз съм християнин — каза мъжът. — Е, вярно, че само на хартия съм такъв. По разбирания съм по-скоро агностик, но смятам, че в християнството има много добри и човеколюбиви неща, които се опитвам да прилагам и на практика. Впрочем в корана също има много справедливи догми, но сякаш там проблемът се състои в различните му тълкувания. Трябва да си призная, че ме изненадахте с това, че сте мюсюлманка. Защото сте успели да отхвърлите потискащите догми на религията и се стремите да сте равноправен човек, какъвто би следвало да е всеки, който живее или се ражда през третото хилядолетие след Христа. Религиите са били упование за хората и са ги съхранявали, но в едни други исторически периоди, когато образоваността е била на ниско ниво, когато не са имали толкова възможности да си приспособят един по-добър и качествен живот. Сега е по-различно, с което не искам да кажа, че не бива да се вярва в Бог, но да се прилага фанатичност е, най-меко казано, плод на нездрав ум и дори

ограниченост. Не съм подозирал, че такъв разговор ще водя с мюсюлманка, която дори не познавам.

— Да, наистина — усмихна се за втори път жената. — Нека да се запознаем! Аз съм Лейла, което означава нощ. А това е моята дъщеричка Амира, или в превод — принцеса.

— Прекрасни имена — засмя се той. — И толкова много ви отиват и на двете. И след като дамата се представи, което ме навежда на мисълта, че съм позагубил кавалерските си обноски, нека да ви се представя и аз. Уважаеми дами, аз съм Ян. — Той протегна ръка и първо пое ръчичката на малката Амира, а после и тази на майка ѝ. — Радвам се, че сте съумели да се измъкнете от онзи свят, в който жените трябва да имат единствено обслужваща роля. В исляма има също много хубави неща, в това няма спор, но всичко идва от тълкуването, защото всяко течение си тълкува корана така, както му е угодно. Трябва да кажа, че в християнството жената също има подчинено положение, но с напредването на светското общуване, сега дори на много места, има водещата роля. Тук на това му казват еманципация и по моему е твърде опасно явление, защото жените започнаха да губят женствеността си, а мъжете започнаха доста да се изнежват. Това, разбира се, на мен не ми допада, но нищо не мога да сторя. Дори и когато съм могъл да въздействам, аз съм давал възможност на жените да се еманципират. Сигурно защото самият аз имам дъщеря.

— Вие сте женен? — учудено запитва Лейла.

— Бях.

— Съжالياвам. Искан да попитам за дъщеря ви.

— О, моля ви, няма защо да съжالياвате. Може би трябва да се радвате — засмя се Ян. — Все пак вече ви казах, че тук, при нас, жените взеха много да се вземат на сериозно, така че може би не е чак толкова зле, че това е вече минало. Да, имам дъщеря, казва се Габриела. Тя е много лъчезарно дете и е невероятно интелигентна. Е, дете е малко пресилено да се каже, тъй като вече е пълнолетна, но за мен тя винаги ще си остане моето малко и сладко момиченце. Имаше известни колебания, преди да тръгне за чужбина. Естествено, че момче беше замесено, но след като самата тя размисли, за пореден път се убедих, че е умна, много умна. Каза ми: „Тате, ако това момче е за мен, то той ще ме чака или ще дойде при мен. А ако не е, значи няма никакъв смисъл да си пропилявам младостта с някаква фантазия“. —

Ян замълча, после дълбоко въздъхна и каза: — Имах и син, Тео, но го загубих.

— Съжалявам!

— И аз също. И той беше умно дете като кака си. Увлечаше се по шахмата, което показваше, че имаше логическо мислене. Загубих го в една катастрофа. В същата катастрофа, в която аз бях смлян и натрошен, но оцелях, а той не. Той загина. Синът ми беше немного по-голям от Амира, но загина, и то по всяка вероятност заради мен. И знаеш ли, Лейла, в известен смисъл може да се свикне с болката, но с липсата — не.

Той замълча, тя също мълчеше. Личеше си, че е някъде и преживява отново нещо, изражението му постоянно се променяше.

— Иначе — продължи той — дъщеря ми не е тук, тя е далече, за мое и за нейно щастие.

— Защо? Не ви ли липсва?

— Вероятно не можете да си представите колко много ми липсва, но... Отиде да учи висшето си образование на Запад и после остана да работи там. Но така е по-добре. По-добре е за всички. Вярно е, че егоизмът ми трябваше да се смири, но всъщност сега тържествува, защото е на далеч по-сигурно място, отколкото е тук, в тази страна. Поне се надявам, че е така. Но зная, че винаги ще си остане чужденка там някъде. Както се казва, камъкът си тежи на мястото. Дано, дано един ден тук нещата да потръгнат и Габриела да се върне. Само да се появи искрица надежда и съм сигурен, че всички интелигентни и способни хора, които бяха прокудени от родината си, ще се върнат, защото ще виждат смисъл да работят за държавата си.

— Трябва да призная, че за вашата страна не се чуват кой знае колко добри думи. Всички се опитват единствено да преминат през нея, но не желаят изобщо да остават.

— Да, така е. Страната ни е приказна, но няма късмет, все се управлява от разбойници. И в момента също една подобна шайка я е овладяла и няма никакъв шанс да тръгне по пътя на прогреса. Но това не е от значение за цивилизованите държави, към които уж се стремим, защото те ни използват като буфер между вас, които настъпвате от изток, и себе си, докато се радват на благоденствието си. Между другото, знаеш ли, че в Средновековието по нашите земи се е разпростирала империя, която точно така е правила: в покрайнините си

е заселвала, или по-скоро е допускала да се заселват, племена, които хем са ѝ защитавали границата, хем са играели роля на бариера, буфер и въобще в известен смисъл — фронтова линия срещу настъпващите варвари. Това е разкошна земя. Има невероятна природа, но няма късмет — въздъхна дълбоко той.

— Защо тогава още си тук? — попита го тя вече доста по-свойски.

— Защо съм тук? — повтори въпроса той, все едно не вярваше на ушите си. — Че къде да бъда? Тук съм се родил, тази страна ми е дала много. И най-вече образованието, тук съм мечтал и съм се надявал. Не искам да ходя никъде, искам да помогна за очистването на това кътче земя от мизерниците, които са го полазили и печелят безскрупулно от народ и ресурси.

— Но дъщеря ти не е тук?

— Да, наистина и се радвам, защото мисля, че предстои решителната битка — или ще се очистим от паразитите, или ще бъдем отново завладени, макар най-вероятно не по оня, примитивния начин — с оръжие, а чрез пари и предатели. Войнстващите радикали от твоята религия също ще направят всичко, за да настъпят към сърцето на цивилизацията, а пътят им минава през този райски край. Та когато нещата са така поставени, радвам се, много се радвам, че дъщеря ми не е тук, защото най-ценното за човек са именно децата. Бъркам ли, Лейла? За теб не е ли най-ценното Амира? Не би ли направила всичко за нея? Не би ли се радвала, ако тя е в безопасност?

— Да, тя е най-ценното за мен. Няма нещо, което да не сторя за Амира. Напълно те разбрах.

Мълчаха, а чашите им вече бяха празни, но това въобще не им правеше впечатление. И двамата размишляваха.

— Знаеш ли, ние сме невероятно толерантен народ — продължи той. — Тук, преди да се появят така нареченият радикален ислям и бежанските вълни, живеехме в сговор и християни, и мюсюлмани, и евреи, и атеисти, и такива, на които изобщо не им пука за която и да е религия. Толерантни сме чак до глупост, защото все позволяваме на най-корумпираните и измамни типове да ни управляват. Понякога ми писва от тази толерантност, защото толерантността е добродетел, но безкрайната толерантност — глупост.

— Много добре казано. Браво! — оживи се тя и очите ѝ заблестяха. — Ти да не си философ? Или историк?

— Обичам историята. Но очевидно и към философията имам някакъв уклон — усмихна се мъжът.

— Но тук жените се чувстват добре. Тук няма фереджета. Тук няма унижения за тях. И повярвай ми, че обикновените мюсюлмани са добри хора.

— Разбира се, че съм наясно за това, че обикновените мюсюлмани са добри хора. Аз самият имам много приятели мюсюлмани. Даже знаеш ли, че в училище имах гадже мюсюлманка? Но това беше нормално за нас, преди да дойдат ония главорези и да поискат да унищожат цивилизацията, да наложат техния примитивен начин на живот, защото това е примитивизъм, Лейла. Светът, цивилизацията прогресират, религиите са имали и имат своето значение, но то вече е ограничено, а не водещо, сега сме в ХХІ век, а не в Тъмните векове. Що се отнася до жените? Да, вярно е. В масовия случай е така, но все пак и тук има дръвници, които се отнасят зле с жените си. А от известно време някакви се опитват тук-там да слагат фереджета на жените си, а те от своя страна твърдят, че това е тяхно право и никой не може да им го забрани. Даже се опитват и децата си да пращат с подобни одеяния на училище, което е абсолютно недопустимо. Иначе и тук има още дълъг път да се извърви и не съм сигурен, че равенството между половете е възможно. Лично моето заключение е, че или трябва да се подчиниш на жената, или трябва да ти е подчинена, но ако поискаш да ти е равна, тя се дъни в това. Тя не може да е равноправен партньор на мъжа. Нещо ѝ пречи, не знам какво. А може и аз да съм попадал все на такива представителки на вашия пол или пък нещо да не съм правил, както трябва, защото от подчинено положение, ако поискаш да сте равни, тя стига до точката на равенство, но веднага след това се опитва да те подчини и така минава линията на пропорционалното партньорство. Но стана твърде философски — усмихна се Ян.

— О, не, слушам те с интерес и мисля, че започвам да опознавам тукашните нрави.

— Страхувам се, че не съм подходяща извадка за тукашното състояние. Твърде често минавам за особняк, така че не си прави прибързани изводи. Но Амира сякаш спи? — каза той. И наистина

детето се беше подпряло с ръчичките и спеше на масата. Лейла погледна с големите си очи дъщеря си и нищо не каза. Но той разбра и без думи.

— Лейла — тихо проговори той — нека да ви заведе на място, където да можете да си отпочинете на спокойствие, а утре ще се срещнем отново и ще обсъдим, ако има какво. И ако желаеш, ще споделиш, а в случай че ми е във възможностите, можеш да разчиташ.

Тя само кимна уморено, а може би тъжно. Той извади мобилния си телефон и проведе няколко разговора.

VI. МОНИКА

Излезе от банята само по хавлия. Беше я вързала точно под гърдите си, които стърчаха над възела и право напред. Хавлията стигаше до малко над коленете ѝ, а те, коленете, бяха изящни и добре оформени. Тя суетно се задържа пред голямото огледало, усмихна се със задоволство, после вдигна хавлията до кръста си, огледа добре стегнатите си бедра, усмихна се още по-широко и тръсна кестенявата си коса. Кафявите ѝ очи блестяха от доволна женска суета, тя обичаше тялото си и работеше за него, тя искаше винаги да изглежда добре заради самата нея и заради... Тя не продължи мисълта си — първо, защото не искаше да си спомня и второ, защото по-скоро усети, отколкото видя движение. Но в следващия миг го видя в огледалото. Тя не може да повярва, това беше той. Той се приближаваше зад нея с непроницаемо изражение.

„Но как беше влязъл?“ — мина през главата ѝ като светкавица. Последната им среща протече много бурно и тя му каза, че го мрази и че не иска да го вижда повече. Та той ѝ беше посегнал. Почти я изнасили. Почти, защото все пак му се отдаде, макар да демонстрира пълно равнодушие.

Вече чувстваше дъха му, помилва голите ѝ рамене и я целуна по косата. Тя потръпна, но нищо не направи. Той протегна ръка и я обхвана през шията, а с другата с бавно, но твърдо и сигурно движение разхлаби възела на хавлията, която се свлече около тънките ѝ глезени. Тя застана пред него и огледалото, както майка я е родила. Той вече милваше гърдите ѝ, а тя все още не знаеше как да реагира. Беше му казала, че вече не изпитва сексуално влечение към него. Каза му, че всичко между тях е безвъзвратно отишло в историята и повече няма как да имат каквото и да е общо помежду си. Но не разбираше от дума. Продължи да я гали по корема, по гърба и все едно се наслаждаваше на нейното объркване. Спусна ръце по-надолу и започна леко да масажира двете полукълба на дупето ѝ, което беше също така добре

стегнато, но като че ли сега се стегна още, но само за миг, след това под нежните пръсти на мъжа седалищните ѝ мускули се отпуснаха и тя започна да усеща някаква топлина, която се зараждаше някъде вътре у нея. Усети тръпката отпреди, за което вътрешно се упрекна, но само за миг. С едната си ръка мъжът я обхвана през кръста, с другата започна да се промъква към триъгълника, който тя току-що беше гладко обезкосмила. Той го изследваше от върха до основата, но не бързаше да отиде по-далеч. Милваше я едновременно по венериния хълм, а другата му ръка отново беше на дупето. Започна да я облизва по врата, по ушите и след това заслиза по гръбнака надолу. Жената потръпна, но той не даде знак, че е забелязал това. В основата на гръбнака се спря и започна с език да изследва началото на цепката, която разделяше двете полукълба. Продължи надолу по нея, като подробно обследваше всеки милиметър от територията, която бавно, но сигурно завземаше. Едната ръка продължаваше да я гали по триъгълника, но вече много близо до върха, а в следващия миг го премина и се озова между бедрата, които тя беше несъзнателно разтворила. В този момент тя изстена, но той пак не обърна никакво внимание. Езикът отзад и ръката му отпред, продължаваха бавно, много бавно да изследват нейните най-съкровени места. Дишането и стана все по-учестено. Без предупреждение, той изведнъж се изправи и я обърна към себе си, като я хвана за раменете. Гледаше я право в лицето, а тя не знаеше какво да направи или каже. Но не я остави дълго в неведение, защото отново започна нежно да я милва, първо — по косата, после — по лицето и слизаше надолу. Когато стигна до гърдите ѝ, ги обхвана и започна леко да ги пощипва, а зърната, въпреки че отдавна бяха щръкнали като ягоди, още повече напращаха, но не ги докосваше — искаше да увеличи насладата. Обикаляше с пръсти около тях, галеше основата им, но бързо се отдалечаваше и обхващаше и двете гърди с премерена сила — нито прекалено слабо, нито прекалено силно. Мачкаше ги и гледаше как тяхната стегнатост му оказваше, макар лек и нежен, но отпор. След известно време отново се насочи надолу, но този път почти не обърна внимание на гладкия триъгълник, а веднага, дори прибързано, обхвана с три пръста клитора на жената. Тя беше не влажна, тя вече беше много мокра, защото, въпреки че не искаше да си го признае, беше получила няколко мини оргазма. Започна да го масажира, а тя вече не се опитваше да прикрива стенанията си. Изведнъж, без

предупреждение, той пусна клитора и я отмести на една ръка разстояние. Тя не се съпротивляваше, та нали знаеше, че това е той, човекът, който я беше обичал по-рано повече от всичко. Тя беше притворила очи и чакаше, чакаше да разбере какво ще направи мъжът, когото тя вече не обичаше, или поне си налагаше това да е така.

Отново беше зад нея, с език обследваше врата и започна пак своя път надолу по гръбнака и. Когато отново усети, че езикът му е в чертата, разделяща двете и полукълба, тя вече започна да стене. Отново бавното докосване на най-интимните ѝ части я влудяваше и възбуждаше, а тя не беше от жените, които лесно се възбуждат. Той веднъж я беше питал, да не би да е фригидна, а тя му беше отговорила, че е почти такава. А сега стенеше като най-голямата мръсница, когато само с език той я караше да изпитва оргазъм след оргазъм. Леко я обхвана през разтворените бедра с едната си ръка, а с другата съвсем слабо я натисна над кръста и, тя, със замъгленото си вече съзнание, инстинктивно се подчини и се наведе леко, а той, без да ѝ подсказва с някакъв предварителен знак, сигурно и в цял обем проникна в нея. В този миг тя усети, че избухва в неудържима наслада и че силите ѝ я напускат, и залитна напред.

Изчака го да излезе от банята и му каза:

— Виж какво, не искам повече нито да те виждам, нито да идваш, разбра ли? И да, забравила съм, но сега вече ще сменя ключалките. Ти вече нямаш работа в този дом.

— Не исках да се случва нищо такова, но като те видях така пред огледалото и... мъж съм все пак.

— О, да, не съм забравила. Та като заговорихме за мъжествеността ти, как е любовницата ти?

Ян тръсна глава и първоначално нищо не каза. После отговори:

— Надявам се, че е добре. Искам и ти, и тя да сте добре.

— О, колко благородно — язвително, кривейки устни, каза жената.

— Моника, нужно ли е да си изливаш жлъчта? Знаеш, че обичам и двете ви — теб като моя дългогодишна спътница в живота ми и майка на потомството ми, а нея като сродна душа. Поне така си мисля.

— Знаеш ли какво? Я тръгвай, преди Съни да се е върнал. За тези глупости сме говорили вече много дни, седмици, месеци и дори години, така че сложихме точка и толкова.

— Това Съни куче ли е? — небрежно и малко злобничко запитва Ян, въпреки че знаеше за нейната връзка с някакъв младеж.

— Хайде! Чупката, че ако се върне, ще стане проблем.

— Да, ще стане проблем, но за него, така че силно му препоръчвам да се позабави. И знаеш ли, можеш да си доволна, Вероника ме разкара.

— Оу, нима? А тя колко пъти те разкарва, а ти като пале тичаше след нея, докато аз те чаках? Изобщо не вярвам нито на теб, нито на когото и да е вече. Хайде, чао.

— Не искам повече никога да те виждам. Ти уби сина ни! — сълзите рукнаха по страните на жената. Ян се обърна рязко и се закова. С променен глас каза:

— Моника, никога не казвай повече това! Достатъчно ми е самообвинението, което ме преследва денонощно.

Главата го цепеше, беше не само прекалил, беше се олял с водката, а трябваше да свърши сума неща. Това, че отново не може да се овладее при срещата си с Моника, неговата дългогодишна съпруга, означаваше, че има проблем, който трябва да реши. Те вече бяха разведени и той нямаше право повече да се пъха в нейния живот. В крайна сметка, именно той доведе до края му техния брак. Срещна Вероника и се влюби в нея с жарта на хлапак, но знаеше, че я обича завинаги, колкото и това да е клиширано. Ян вярваше на това момиче, обаче сякаш малко рано се предаде. Взе душ, облече се спортно и тръгна. Хвана метрото, което не беше далеч от бърлогата му, и отиде право на стрелбището. Това беше втората му страст. Обожаваше да е там и да се упражнява. Първата серия, която направи, беше, меко казано, не особено задоволителна. Първата стрела отиде на „6“, втората — на „8“, а третата — на „7“. Ако го беше видяла тя, щеше заслужено да го осмее и да му препоръча да я погледа малко, а тогава да се опитва да опъва тетивата. Тя беше добър стрелец, беше шампион и това бяха едни от най-хубавите им моменти, поне за него, преди да се влюби в нея. На тренировките я гледаше и се наслаждаваше на стойката, на концентрацията, на упоритостта и. Втората серия беше значително по-добра — две деветки и една десетка.

— Добре е, мамка му, но когато дойде моментът стрелата да уцели на сто процента, не трябва да имам пропуск, защото втори шанс просто няма да ми се предостави.

Лъкът беше много добро оръжие, беше безшумно и второто му положително нещо, което не е за пренебрегване, това оръжие беше свободно, всеки можеше да си закупи какъвто желае лък и каквито желае стрели, които бяха все точно толкова смъртоносни, колкото и разните пушкала. Неудобството беше неговата големина, но пък за неговите цели това не беше от значение. Продължаваше серия след серия, искаше и трябваше да си върне формата отпреди, трябваше дори да стане още по-добър, за да бъде сигурен, че с една стрела ще постигне онова, което чрез граждански и политически изяви не успява. Трябваше да спре една машина, машина, която съсипваше десетки, дори стотици човешки съдби. Но така беше преди, а сега към този мотив имаше още един, болезнено силен и дори водещ — трябваше да отмъсти за сина си. Не знаеше кога и при какви обстоятелства, но знаеше, че лъкът е неговото оръжие. Погледна часовника си, беше станало време да тръгва.

VII. РЕШЕНИЕТО

Почука на вратата, въпреки че имаше ключ, но естествено, че мъжкото у него му попречи да нахлуе просто така. Едва крепеше три пакета — два по-малки и един доста обемист.

— Кой е? — чу гласа на Лейла.

— Аз съм и ако не ми отвориш скоро, страхувам се, че кроасаните съвсем ще изстинат, а Амира няма да е щастлива от това — отговори той, смеейки се.

Ключалката прещрака, жената отвори вратата и той почти влетя вътре. В единия от по-малките пакети беше закуската, в другия се намираха всякакви женски приумици, които накупува с подкрепата на консултант, естествено. Подаде го на жената, която веднага го разтвори и ахна, като видя, че е пълно с всякакви води, шампоани, балсами и мазила — все неща, които жените използват с повод и без повод. Но той не й обърна внимание, а изцяло се концентрира върху влизащата Амира. Махна й и детето доверчиво, като кученце, пристъпи към него. С две ръце придържаше големия пакет и внимателно го сложи в протегнатите ръчички на детето. То се поколеба само за миг и след това трескаво започна да го разопакова, и не спря, докато не се показа огромното плюшено мече, което се намираше вътре. Детето се засмя с глас, а Ян пусна широка самодоволна усмивка, защото искаше това дете да се радва и да бъде щастливо. И беше успял, така че усмивката му се разтегна още повече.

— Лейла, ще бъде ли нахално, ако поискам кафе?

— О, съжалявам, малко се чувствам неловко и не знам как да се държа.

— Ти си домакинята тук, така че следва да се държиш като такава. Аз съм ви дошъл на гости и след малко ще тръгвам, но исках да поговорим, ако нямаш нищо против.

— Да, разбира се. Сега ще направя кафе и ще дойда.

Той седна и се замисли. Нещата се бяха развили твърде ускорено. Вчера срещна тази жена, а днес вече тя се намираще в жилище на негов приятел, който веднага го предостави, без да задава никакви допълнителни въпроси. Но това е краткосрочно решение, а той искаше да има и средносрочно. Отдавна беше спрял да търси дългосрочните решения, но сега не беше изключено да се наложи да си размърда малко съдържанието на черепната кухня, за да намери правилния път за тези две същества, които му се довериха в своята безпътица. Тя донесе двете кафета и седна отсреща на масата. Той се усмихна малко накриво, защото се сети за една друга жена, която винаги поставяше масата помежду им. Но тя беше друго, беше нещо, за което той не искаше да си спомня, искаше да издигне дебела стена между себе си и онова, което е било. Тръсна глава и каза:

— Лейла, знаеш, че е добре да ми кажеш нещо, за да знам как да процедирам.

— Да, знам, но не знам какво и как да ти кажа.

— Каквото решиш. Предлагам ти най-важните неща, свързани с последните събития.

— Сигурно искаш да знаеш коя съм и какво съм сторила.

— Виж, нищо не искам да знам, което не е необходимо да знам. Кажи ми само как да съдействам на теб и Амира.

— Аз съм бежанка — след дълго мълчание проговори жената. Той нищо не каза и я чакаше, подозираше, че работата е такава, така че не се изненада. След няколкоминутно мълчание Лейла продължи:

— Когато се срещнахме пред кафенето, аз се чудех какво да правя, защото цял ден и половин нощ с Амира скитахме из улиците. Ние бяхме в място, където събират такива като нас — бежанци. Но там събират всякакви отрепки и от всякакви етноси. Именно една такава отрепка ме нападна в съня ми и се опита да ме изнасили. Сега като си припомням всичко, имала съм основание да очаквам това, защото постоянно бях обект на заглеждания, дори на различни намеци, включително, че няма да имам проблеми да продължавам пътя си нататък, но само трябва да се съглася да бъда мила с определени индивиди. И знаеш ли, имаше жени, които приемаха техните условия. Но след това изчезваха. Тръгна слух, че са били подмамани и продадени за органи.

— Моля?! — скочи от мястото си Ян, направи няколко крачки напред-назад, но после бързо се успокои и каза: — Разбирам. Или поне ми се струва, че разбирам, макар че това е отвратително. Това може да означава, че... — Той не продължи тази си мисъл, а запита: — Какво ти е положението в страната ни?

— Когато ни задържаха, направиха ми регистрация и чакам евентуално хуманитарен статут или може би статут на бежанец. — Тя извади хартиятката, която удостоверяваше, че е регистрирана, и му я подаде. Той я пое и се замисли за минута, после каза:

— Трябва да я взема и да ти сменя адреса, защото ти не можеш да се върнеш повече там, а полицията трябва да знае къде си, за да не започне да те издирва. Но това е моя грижа, така че не се притеснявай.

— Добре, но тук...

— Какво има? Не ви ли харесва тук?

— Не, не исках да кажа това, но докога можем да останем и при какви условия, защото аз нямам с какво да платя или поне не сега?

— Това към момента не стои на дневен ред. Жилището е на познат, който се радва да помогне на теб и на дъщеря ти. И още нещо, понеже имате нужда от някои неща от първа необходимост, помолих моя приятелка да дойде и да ви заведе да си изберете неща, от които имате потребност. Казва се Мария и ми е голямо приятелче, така че не се притеснявай. Всъщност тя се грижи за моята правна сигурност, защото е адвокат и въпреки че е жена, е изключително сваятна — каза през смях той. — Още повече че тя ще може да даде най-адекватните съвети за теб и твоя статут.

— Ти явно много си набрал на жените?

— О, не, просто още не мога да превъзможна някакви неща, а иначе много си ги обичам, даже прекалено. Но не им вярвам, вече не. Или поне не напълно. Когато си вярвал повече от сто процента и си се прецакал, после е трудничко, нали?

— Предполагам, да. Мисля, че съм изпитала и аз нещо такова, но все още не съм съвсем сигурна, трябва ми време, за да имам ясна преценка.

— Е, това са минали неща, а сега ни чака работа, тъй че аз да тръгвам, а вие да похапнете и след това, като дойде Мис Справедливост, да се насладите изцяло на шопинга. Аз имам работа, която ще ми отнеме известно време, но вие няма от какво да се

притеснявате, тъй като Мария ще се погрижи както за покупките от първа необходимост, така и за храната. Предполагам, че най-късно утре ще се видим отново.

Той си взе бастуна и стана, тръгна към вратата, пъхайки регистрационната ѝ карта в джоба си. Гласът ѝ го закова: „Ян, тя много ли ти липсва?“. И без да го изчака да каже каквото и да е, продължи: „Опитваш се да се убедиш, че е минало, изграждаш стени, но никога няма да я забравиш, личи ти, толкова много ти личи. Наистина ли всичко е свършило между вас?“.

В първия момент застана вцепенен, трудно асимилираше това, което му беше казала. В следващия миг махна с ръка, жест, в който се съдържаше тежък, много тежък, мълчалив отговор, и бързо излезе.

VIII. ЕВТАНАЗИЯТА И ВЛАСТТА

Прибра се, направи си двойна доза кафе и отвори един доклад, с който се занимаваше вече от доста време. А там се описваше много подробно и дори убедително, че Законът за евтаназията е полезен и е крайно време да бъде приет. Но това беше вълк в овча кожа — той знаеше, че мракобесните сили, които стоят зад този закон, са всъщност истински изроди, които щяха да го ползват единствено за лично финансово и властово облагодетелстване, цената щяха да плащат едни нещастници, които трябваше да бъдат прекарани, буквално и преносно, по този закон. Но това, което се изнасяше на преден план, естествено, че бяха човеколюбиви намерения за безнадеждно болните, които трябваше да имат шанс и да прекъснат житейските си мъки. Трябваше техните близки да могат да се възползват от бъдещия закон. И всички тези сладникави приказки бяха уж в името на хуманността и грижата за човека. Медиите тръбяха постоянно, че този закон ще даде възможност на многобройните хора, които се мъчат в адски мъки от нелечими заболявания, да имат възможност да изберат дали да продължат да страдат, или да прекъснат агонията. Но той знаеше, знаеше, че зад тази комедийна постановка, която се разиграваше, стоеше голяма трагедия, трагедия, в която бяха намесени най-силните на деня, защото отдавна между мафия и държава нямаше разделение, те бяха се слели в едно и нямаше никакъв шанс държавата да противодейства, защото тя, държавата, се управляваше от безжалостни престъпници, които се кланяха само на един бог — парите.

Работи цялата нощ. Съмна се, а продължаваше да прелиства текст след текст. Призна им го, че бяха наистина много, много обиграни и ловки. Всичко бяха сложили под маската на хуманно, човешко и цивилизовано отношение към личността. Нямаше никаква пробойна, а знаеше, че всичко е изтъкано от лъжа, порочност и престъпност, но с конвенционални методи не можеше да ги изобличи. Трябваше да действа реципрочно — задкулисно, мръсно и лицемерно.

Но дали щеше да се справи? Отпусна се уморено назад в креслото и пак прегледа няколко текста.

Евтаназията е удовлетворяване на молбата на неизлечимо болния или неговите близки за ускоряване на неговата смърт по безболезнен начин, включително и чрез прекратяването на изкуствените системи за поддържане на живота.

— Страхотно написано — промърмори той и мина нататък.

(1) Евтаназията се извършва по искане на страдащия, неизлечимо болен, пълнолетен гражданин, който разбира свойството и значението на своята постъпка.

— Който разбира и подписва. Мамка им, мизерници скапани.

Когато болният е в такова състояние, че не може да изрази своята воля, искането за евтаназия се прави от неговия съпруг, пълнолетни деца и родителите на болния. В случай че предоставят органите на болния за трансплантиране на нуждаещи се, те имат право на компенсация.

— Ето, мамка им, ето, тук е заровено кучето. Ще плащат на роднините, за да подписват, като преди това ги обработят, че болният е в непоправимо състояние. Да, измислили са го гадовете.

Молбата трябва да бъде писмена, с нотариално заверен подпис.

— Да, и нотариуси ще има в играта. Или пък само един. Вероятно само един, защото те, нотариусите, и без това не са много. Няма да рискуват с повече от един.

Изведнъж се почувства смъртно уморен. Стана, отиде до кафемашината и си направи още едно кафе. Стори му се, че това не е достатъчно, погледна си часовника, беше станало късен следобед и реши, че спокойно може да си сипе един аперитив. „В крайна сметка, едни пият от мъка, други — от радост, трети — от сутринта, а аз — от следобед“, каза си, докато си наливаше водката.

Бяха минали много дни, а Законът за евтаназията се печеше все по-усърдно. Организирах се обществени сбирки в негова подкрепа и все в името на човека — за това да има правото да избяга от агонията и да може да получи право на евтаназия. Медиите слугински обслужваха инспираторите на закона, та нали бяха техни, а нямаше как да ги заподозре някой в каквато и да било престъпност, защото имаше хем депутати от управляващите, хем от опозицията, които в пленарна зала пръскаха слюнки и аха да се избият помежду си, а всъщност разиграваха театър за пред обикновеното население, на което му беше все едно, но се забавляваше от парламентарните циркове, които му предлагаше неговият елит.

Преди време успяха с уличен натиск и с постоянни протести да спрат Закона за евтаназията. Но както се оказваше — само временно. Сега с още по-голяма жар властимащите го прокарваха. Циничното в случая беше, че депутат от опозицията, който беше председател и на Здравната комисия в парламента, го предлагаше като акт на най-висша хуманност към неизлечимо болните. Правителството в лицето на здравния министър се обяви в подкрепа на законопроекта, нищо че се предлагаше от опозиционен парламентарист. Това даже беше основен мотив, създаваше впечатление, че законопроектът е надполитичен и че всички — и управляващи, и опозиция, са готови да си стиснат ръцете в името на обикновените хора. Толкова много хора страдаха от онкологични заболявания. Именно те се очакваше да бъдат най-честите „потребители“ на Закона за евтаназията. Дори в последния бюджет съкратиха парите за здраве на онкоболните. „Лицемери, отрепки, гадове! Да, сега ще успеете. Сега успяхте да си осигурите уличния комфорт. Тео, за това ли ти отнеха живота невръстен, за да

победят сега? Не, не детето ми, ще отмъстя за теб, за нас. Заклевам се, сине!“

Ян продължаваше да се рови, продължаваше да сглобява картината парченце по парченце, дори трошица по трошица и пращинка по пращинка, защото извън бутафорната и заблуждаваща информация, реалната беше повече от оскъдна.

Всяка вечер работеше до късно и се опитваше да вникне в престъпните намерения на ония, които искаха да изградят схема, която да бъде на практика неизчерпаемо финансово перпетуум-мобиле. Защото, веднъж завъртяло се, колелото нямаше да има спирка, парите щяха лавинообразно да се трупат за сметка на множество човешки животи, но пък щеше да има много кила органи от всякакви видове — сърца, дробове, бъбреци, черва и още други, които понастоящем бяха в експериментален стадий, но той не се съмняваше, че опитите с хора щяха да станат ежедневие. Прекара една нощ край подготвения център по евтаназия, който всъщност беше частна клиника от най-голям калибър. Лично се убеди в неговата непристъпност, сякаш това не беше медицинско заведение, а крепост, в която не биваше никой, който не е поканен, да може да пристъпи.

„Трябва да проуча много внимателно персонала и да се опитам да пробия някой от тях, но с пари няма да стане, защото сигурно получават колосални възнаграждения“ — каза си Ян. И за кой ли път в главата му изпъкна поредният текст от бъдещия закон:

При евтаназия органите на лицето могат да бъдат трансплантирани на нуждаещи се граждани, включително и извън държавата.

— Това ще е златна мина за тия изверги, мамичката им! Това ще означава на практика, че те никога няма да паднат от власт, защото ще стават все по-заможни. Това е мафията. Държава на мафията. Кой казва, че мафията си няма държава? Има, има, и Сицилианската мафия може само да преклони глава пред тази измет тук.

Чувстваше умората, въпреки кафето и водката. Знаеше, че трябва да спре за днес. Но все пак отново се зачете в мотивите към закона:

Всеки може би ще каже, че евтаназията не се отнася до него!?

Но знае ли човек кога съдбата ще почука на вратата му?

Всеки от нас се е пръкнал от небитието. Но никой не ни е питал желаем ли да дойдем на този свят. На тази грешна земя. Никой не ни пита искаме ли да напуснем този земен свят и да се преселим в отвъдното, откъдето никой не се е върнал.

ЧОВЕК, КАТО СЪЗНАТЕЛНО СЪЩЕСТВО, ТРЯБВА ДА ИМА ПРАВО НА ИЗБОР. Избор между живота и смъртта особено когато е безнадеждно болен и страданията му са непоносими. Той не е полезен на себе си в агонията си — физическа и душевна. Той е в тежест на близките си и на обществото, като цяло. **ЖИВОТЪТ Е БЛАГО, КОГАТО СИ ПОЛЕЗЕН, А НЕ КОГАТО ГО ПРОКЛИНАШ!**

Евтаназията дава възможност на човека да избира по своя воля кога да се пресели в отвъдното. Не ни питат, когато се раждаме, поне да ни попитат кога искаме да срещнем смъртта.

Въпросът с евтаназията е спорен и ще бъде вечно спорен, докато свят светува. Този проблем не е само юридически, а преди всичко етичен, медицински, каноничен. Философски проблем! Още в XVI век английският философ Френсис Бейкън определя понятието „евтаназия“ като безболезнена смърт. Но без закон в една правова държава този проблем не може да бъде решен.

Думата „евтаназия“ произлиза от старогръцки: ευθανασία -ευ: „добър“, „красив“, и θάνατος thanatos, „смърт“. Някои я наричат „добра смърт“, „лека смърт с достойнство“, „смърт от милосърдие“.

Няма единно понятие за евтаназията както в законодателството на други държави, така и сред авторите,

които са писали по този въпрос. В закона се дава следната дефиниция: „Евтаназията е удовлетворяване на молбата на неизлечимо болния или неговите близки за ускоряване на неговата смърт по безболезнен начин, включително и чрез прекратяването на изкуствените системи за поддържане на живота“. Това понятие включва различните видове евтаназия — активна, пасивна, принудителна и доброволна.

Активна е тази евтаназия, при която процесът на умирање е подпомаган от лекар, с цел съкращаване на живота чрез действия, докато при пасивната смъртта настъпва като резултат от прекратяването или неприлагането на реанимационни или животоподдържащи мерки. Принудителната евтаназия се осъществява при тези, които нямат възможност да изразят волята си, като в този случай решението зависи от близките на болния. При доброволната евтаназия пациентът сам изявява желание неговият живот да бъде прекратен.

Тези форми на евтаназията се регламентират в закона. Молбата за евтаназия трябва да бъде писмена, с нотариално заверени подписи. При принудителната евтаназия трябва да е налице единодушие между съпруга, пълнолетните деца и родителите на болния.

Искането за евтаназия се разглежда от специална петчленна комисия, назначена от министъра на здравеопазването и министъра на правосъдието. В нея участват трима лекари, като един от тях е психиатър, и двама юристи. Комисията заседава задължително в пълен състав и приема решенията си с единодушие. Това е гаранция, че по хуманни съображения е безспорна допустимостта на евтаназията.

Предвижда се съдебен контрол. Решенията на комисията могат да се обжалват пред ВКС (петчленен състав), включително и от прокурора, който задължително участва в процеса. Това е още една гаранция, че не могат

да се допуснат отклонения от хуманните цели на евтаназията.

Евтаназията се извършва от лекар по възможно най-щадящия за болния начин. Лицето, починало в резултат на евтаназията, се счита за починало от естествена смърт, с оглед правните последици, включително и застрахователните правоотношения.

Искането за евтаназия винаги може да бъде оттеглено.

Предлага се органите на евтаназирания по право да могат да бъдат трансплантирани на нуждаещите се граждани, включително и граждани в друга държава. **Така един живот може да спаси друг живот.**

Този закон не поставя проблеми пред наказателното право. Това е така, защото евтаназията не е противоправно деяние.

Трябва всички да Осъзнаем, че този Закон е много „тежък“ не толкова като нормативен акт, а от морална гледна точка. Трябва да се знае, че този закон ще има много противници, слагайки пред себе си „щита“ на криворазбрения хуманизъм. Също следва да се има предвид мнението и на църковния клир. Но може ли всевишният да ни избави от мъките, превръщащи живота ни в ад?

И все пак евтаназия е имало от древността, включително и при нашите древни предци, до наши дни. Има я и днес. Ще я има и за в бъдеще. Защо тогава да не я регламентираме правно?

Със стиснати зъби и свито сърце трябва да кажем „ДА“ на евтаназията.

**ЕВТАНАЗИЯТА Е НАЙ-ВИСШАТА ФОРМА НА ХУМАНИЗЪМ,
СЪЧЕТАНИЕ НА ЗЕМНОТО С БОЖЕСТВЕНОТО.**

„Да, много добре аргументирано. Човек ще си каже, че наистина първопричината са хуманизмът и неизлечимо болните хора“ — каза си.

Той също би подкрепил такъв закон, но сега, след като знаеше пъклените планове на мафията, щеше да направи всички усилия да им сложи прът в колелото, макар че той беше един, а те имаха цялата мощ на държавата, която бяха обсебили, и паразитираха върху нея, върху нещастното ѝ население, което все повече се топеше физически и духовно. А беше разбрал съвсем случайно, както се случват повечето открития. Да, нямаше стопроцентова информация, но няколко пъти беше на срещи с тези, които прокарваха този уж хуманен, а всъщност ужасяващ закон. Това бяха двама политици. Интересното в случая се състоеше в това, че единият беше от управляващите, и то министър на здравеопазването, а другият — от опозицията — председател на здравната парламентарна комисия. Това му направи сериозно впечатление, въпреки че знаеше отдавна за колаборацията между управляващи и опозиция. Колкото повече проучваше, толкова повече се убеждаваше, че се създава машина за човешки органи, които трябваше да задоволяват скъпия и постоянно гладен пазар на човешки части. Трябваше да признае, че подходиха по мафиотски коректно — предложиха му завоалирано, разбира се, да се присъедини към движението в подкрепа на закона. В крайна сметка, той беше един от най-яроствните му противници. Това се случи в момента, когато дочу неволно изпусната реплика от единия политик към другия: „Не се притеснявай, поемам твърдо да ти осигуря подкрепата на цялата ни парламентарна група. Това ще бъде истинска златна мина. При това неизчерпаема“. Случайно дочутото на едно от обществените обсъждания на Закона за евтаназията изведнъж преобърна неговия мироглед и от склонен да приеме идеята за евтаназия за хора, които изпитват огромни болки приживе, той се превърна в непримирим активист против евтаназията. Организираще и предвождаше уличните протести. Държеше речи с мегафон в ръка. До момента, когато един джип ги връхлетя, когато с 6-годишния Тео пресичаха оживен булевард. Не успя да спаси сина си, а той едва оцеля. „И за какво беше

всичко? Само за една кратка отсрочка. *Сега вече законът можеше да стане факт и да започне да се прилага, тоест да облагодетелства шепата изроди, които стояха в дъното на този злокобен проект.*“

Главата отново го заболя. Ядът му клокочеше неудържимо, в главата му се преследваха мисъл след мисъл, възможност след възможност, идея след идея. Знаеше, че трябваше да започне изграждането на тактики, които да образуват стратегия за отпор срещу тези, които искаха да печелят от човешкия живот.

IX. ОСЛЕПЯВАЩИЯТ ПРОГРАМИСТ

Не можеше повече да издържа и се отправи към една кръчма. Влезе, но тя беше доста пълна. Все пак на една маса имаше един човек, който изглеждаше така, все едно щеше да умре съвсем скоро или му бяха казали, че има право на последно напиване, преди да го кастрират. Той попита дали може да се настани при него, онзи едва-едва кимна. Поръча си водка и бира, знаеше, че тази комбинация ще го доведе до пиянство и после щеше да има сериозен махмурлук, и че точно сега нямаше право да замъглява съзнанието си с алкохол, но не можеше да понесе това, което щеше да се случи след приемането на закона, не можеше да приеме това, което се случваше в личния му живот — загубата на Тео, отблъскването на Вероника, разводът. Той, в крайна сметка, изобщо не беше силен човек, както беше обяснил на вече бившата му жена, а и на тази, която обикна до безумие. Само изглеждаше или по-скоро демонстрираше сила, всъщност беше мек като краве масло, оставено на слънце. Вече пиеше третата водка с третата бира, когато онзи отсреща дълбоко въздъхна. Той също пиеше напитка след напитка.

— Наздраве! — каза Ян и протегна водката си към другия. Онзи първоначално не реагира, но после като че ли с усилие фокусира протегнатата ръка и в отговор и той вдигна чашата си, чукнаха се и отпиха. Продължиха да мълчат, но по едно време другият каза:

— Какво здраве, мамка му?

— Закъсал ли си го нещо, приятел?

— Не знам. Всъщност трябва да реша какво да правя и тогава ще се види дали съм го закъсал — каза другият и пак си млъкна. След може би 15–20 минути продължи:

— Трябва да реша дали да отида в някое село, дали да отида в манастир, или да се самоубия.

— Хммм, нито една от тия перспективи лично на мен не ми се струва подходяща. Ти изглеждаш доста интелигентно за посочените

варианти.

— Нямам кой знае какъв избор.

— Да се запознаем. Аз съм Ян.

— Приятно ми е, братле, аз съм Мани.

— Окей, Мани, мисля, че си готин тип. Какво работиш? От какво разбираш?

— Виж, аз съм компютърен специалист, по-точно — програмист, но това вече не може да продължава. Няма как да продължи, а имам жена и дете.

— Защо не може да продължи, да не те уволняват?

— Засега още не, но вече не мога да се справям с работата.

Ослепявам.

— Мамка му, това наистина си е леко усложнение. А жена ти?

— Жена ми ми каза, че нея я интересува само детето и изобщо не я интересува какво ще стане с мен.

— Това не е кой знае колко мотивиращо от страна на една съпруга, която все пак сигурно обичаш или най-малкото си я обичал. А детето колко е голямо?

— На 6 години. Когато бях на 35, то се появи на белия свят. Но тогава нямахме проблеми, защото не се беше активизирал този процес със зрението.

— А в какво се състои проблемът?

— Виждам като през паяжина и това винаги си го е имало, но сега вече пелената става все по-плътна и все по-трудно успявам да фокусирам, постоянно пред мен има паяжина, полудявам от нея.

— Затова ли предпочиташ да си държиш очите затворени? — попита го той, защото беше забелязал, че мъжът през по-голямата част от времето, държеше очите си затворени.

— Да, просто не мога да издържа тая паяжина.

— А докторите какво казват?

— Различни мнения има. Едните казват, че няма страшно, да свиквам, другите предлагат операция, но тя е сложна и не всеки офталмолог-хирург може да я извърши, а и парите са много.

— Приятел, зрението е най-използваното човешко сетиво, разбираш, нали? Тоест не бива да жалиш никакви усилия, за да можеш да спасиш каквото е останало за спасение. Като отидеш на село или в манастир, какво следва?

— Поне няма да тежа на семейството си. Там ще работя каквото има, за да се препитавам. В манастира също щях да търся някаква работа, чрез която да си изкарвам хляба, няма да ставам монах. Но повече не мога да бъда програмист, не виждам.

— Ти си в депресия, приятелю. А тая твоя жена... Не знам, ако не я обичаш вече, е най-добре да забравиш за нейното съществуване, защото това е, меко казано, идиотско от нейна страна, това е жестокост, която не мога да си представя, че е възможна. И то вие имате сравнително кратък брак, та тя не е ли знаела, че имаш все пак някакъв проблем?

— Казах й. Разбира се, че й казах, но тогава аз работех, карах кола и нямаше никакви проблеми. А сега дори взе детето си и отиде да живее при сестра си. След много увещания се върна, но по-скоро се върна, защото не можеше да продължи да стои при нея.

— Познавам в известен смисъл света на хората, лишени от зрение, тъй като се е налагало да общувам с тях, но ти, преди да станеш незрящ, е добре да положиш всички усилия да стопираш процеса. Операцията щом е единственият вариант, значи следва да насочиш цялата си енергия за нейното осъществяване, за да си полезен както на себе си, така и на детето си, разбираш ли?

— Да, но тя е много скъпа. Вярно е, че имаме някакви спестявания, но жена ми иска апартамент, защото вече й писнало да живее на квартира, иска детето да има дом. Но знам, че аз фактически не присъствам в бъдещите й планове, така че тя няма да ме подкрепи. Нещо повече, помолих я да дойде с мен по време на евентуалната операция, а тя ми отказа. Родителите ми са възрастни и не могат да ме подкрепят, и на практика съм останал сам.

— Ясно, значи жената е аут, родителите няма как, а ти, ти къде си и какво мислиш?

— Не знам, аз искам да си сменя работата и да си намеря каквато и да е друга, която да мога да върша. Всичко бих работил. Мен от работа не ме е срам, мога да мета, да чистя... каквото и да е, но да мога да се издържам и да не тежа поне аз у дома.

— Ти май наистина не схващаш. След като перспективата е процесът да продължава, какво решение би било, че ще работиш някъде за мизерно съществуване, докато ослепееш напълно? Ти

наистина ли вече си се предал? Та уж компютърен специалист, програмист, а елементарната логика не виждаш в случая.

Програмистът се замисли дълбоко. А той си поръча поредната водка с бира, вече не ги броеше, но чувстваше, че беше пиян, много пиян. По едно време компютърджията каза:

— Прав си! Май трябва да се опитам да спася каквото е останало за спасение. Благодаря ти!

— Така е далеч по-добре — каза Ян и продължи: — какво ще кажеш да ти възложат една задача? По твоята част е. — Ян не може да повярва, че е задал този въпрос. Не може да повярва, че е на път да се довери на един непознат. Но интуицията му подсказваше, че няма да сбърка. „Абе, то интуицията ти крещеше, че и тя е твоето момиче, но...“ — помисли си. Програмистът сякаш леко се оживи.

— За какво става дума?

— Да спасим човешки животи. Да спасим хора, които нямат вина, но искат да ги умъртвят. Не мога да ти кажа всичко сега. Ако си съгласен, казвай и влизаш в играта. Но държа да те предупредя, че тази игра е опасна, това е игра, в която, ако сгрешим, не е както в компютърните игри, а смъртта тук ще е съвсем реална.

— Мене ли ще плашиш със смърт? — с пиянски глас отговори компютърният експерт. — Казвай какво трябва да направя и го правя без проблем, стига да притежавам компетентността, а ако трябва ще се усъвършенствам, щом трябва да спасим нечий животи.

Ян се замисли, но знаеше, че нямаше кой знае колко други варианти. Надраска на салфетката и му я подаде.

— Ето тези профили трябва да хакнеш и да извлечеш колкото се може повече информация от тях, а после да се обадиш на телефонния номер най-отдолу или да пишеш на посочения мейл.

Мани взе салфетката и се загледа с премежен от заболяването си и от алкохола поглед.

— Добре, братле, заемам се със задачата.

* * *

Замъкна се до малката си квартира. Беше се включил автопилотът му, защото беше толкова пиян, че му се губеха множество

моменти. Но когато се събуди на следващия ден, установи, че е с дрехите, а главата го цепеше ужасно. Полежа известно време, а после се дотързуи до банята, където се отдаде на блаженството на ледената вода, която като балсам заливаше пламналата му от болка глава. Махмурлукът наистина си го биваше, отдавна не се беше докарвал до такова окаяно положение и още повече че съзнаваше предния ден, че не трябваше да го прави, но въпреки това не успя да потисне желанието си и да наложи волята си и сега изглеждаше като новоявил се раб пред портите на свети Петър, и чакаше разпределението си — дали ще ходи в Рая, или в Ада. Но като че ли вече беше във второто.

„Мамка му, как можах така да се наредя?“ — изпсува сърцераздирателно, но нямаше полза. Все пак след ободрителната студена вода сякаш се почувства по-добре. Спомни си как навремето, като млад спортист, след спечелването на първата шампионска титла с отбора пиха цяла нощ, а на сутринта трябваше да пътуват и треньорът ги заведе в една гостилница, и им каза как да преборят постпийнското състояние. Реши да пробва този трик и сега, след толкова много години. С гримаса на смъртник излезе и се запъти към една близка супаджийница, взе си шкембе чорба и бира. Сложи гаргантюански количества лют пипер и чесън и „О, чудо!“. След още една бира наистина се почувства значително по-добре. „Мама му стара, да не съм станал обикновен селски пияница?“ — промърмори на себе си, а момичето, което сервираше, се обърна и каза:

— Казахте ли нещо, извинете?

— О, не, не. Единствено се възхитих на вашето обслужване и прекрасните ъъъ... гозби, които правите тук.

— Благодаря!

Той плати и тръгна обратно към жилището. Щом се прибра, веднага се зае с лечението на махмурлука си, а неговото решение на кажи-речи всеки проблем беше сънят. Трябваше, първо, да се наспи и след това нямаше проблем, който да му устои. Е, или почти нямаше. Заспа мигновено. И както обикновено през последните години, той я сънува. Сънува я как са заедно, как се прегръщат, целуват, после бяха на морския бряг, а бризът развяваше прекрасните ѝ коси, а тя стоеше по бански, изящна като русалка. Морските вълни заливаха фините ѝ глезени, а той я беше прегърнал през раменете и се наслаждаваше на момента. Всъщност той сънува това, за което жадуваше неговото

подсъзнание. Беше се уморил от фалшивост, лицемерие, празнословие, пропаганда, манипулация, пиар и всички тези новости на съвременното общество.

* * *

Той я беше срещнал и я беше усетил на някакво извън съзнателно ниво, беше разбрал, че тя всъщност е онова нещо, от което той имаше потребност, което му даваше енергията и увереността, от която се нуждаеше, за да живее. Той разбираше, че тя споделяше неговите ценности, ценности, в които той напоследък беше силно разколебан, защото тези ценности фактически носеха единствено и само негативи на тези, които ги изповядват, и съвсем резонно хората, които ги изповядваха, се топяха със скоростта на пролетен сняг. Вече не беше нито модерно, нито рентабилно, а беше дори старомодно да имаш подобни разбирания. Съвременното консуматорско общество категорично ги изхвърли от битието си и ги прати в историята, където да трупат прах и бъдат в забвение.

Днес, ако искаше човек да е успешен според разбиранията на своите съвременници, трябваше да е егоист, безчувствен, да не проявява жал към никого и към нищо, да не обръща внимание на такива глупости като липса на справедливост. По-слабите физически и психически да бъдат смачквани, защото това е действителността — който е силен, оцелява. Защото това е законът на джунглата. Слабите трябва да бъдат унищожавани, от тях полза няма и разни лозунги за равноправие или равнопоставеност вече звучат не популистки, а смешно и глупаво.

Сепна се. Телефонът вибрираше под възглавницата му.

— Ало — каза Ян с доста странен глас.

— Добре ли си? Звучиш все едно си пробягал столичния маратон или си изпил един кашон водка.

— По-скоро второто е. Но, добре съм, Мария. Ти как си? Как ти се отрази времето с двете момичета.

— И двете са страхотни! Вчера следобед и днес до обяд пазарувахме и ги разходих, като им показах много от историческите и културните забележителности, макар че надали им се правеше тази

историко-културна обиколка, но трябваше мъничко да отърсят стреса, който са натрупали.

— Благодаря ти, Мария! Ти си истинско приятелче.

— Моля те, не говори пиянски глупости.

— Не, вече съм добре, но имах нужда да изпусна парата. Направих го по най-примитивния начин, с което нямам основание да се гордея.

— Всичко наред ли е?

— Да, доколкото може да се каже. Така и така всички ще умрем. Но междувременно можем да свършим и нещо полезно. Вчера и снощи пак се занимавах с евтаназията. Толкова много идеи хвърчат в главата ми, че докато хвана някоя, тя вече е избягала, а на нейното място е дошла друга.

— Да, това е голям проблем. Но мисля, че с приоритет днес са двете дами, така че подготви се и отиди при тях. Знаеш, че искат да те видят.

— Не знаех, но щом казваш.

— Лейла пита за теб и вчера, и днес.

— Добре, Мария, ставам и след един студен душ тръгвам.

* * *

Вечерта Ян отиде в жилището на двете бежанки. Амира излъчваше доволство, но у майка ѝ се забелязваше и някакво напрежение. Взетата пица предвидливо не съдържаше свинско месо, а само пилешко, както и различни сирена. Момиченцето лакомо се нахвърли върху ѝ.

— Е, как беше? — попита той. — Харесахте ли придружителката си?

— О, да. Много мила жена. Благодаря! Купихме си дрехи и други неща, от които имаме нужда. Амира истински се радваше, защото в последно време изпитва само лишения и страх. Купих си и разговорник на вашия език, така че съвсем скоро ще можем да общуваме и на него, тъй като имам дарба за учене на езици.

— Радвам се — усмихна се той и извади картата, повъртя я и след това и я подаде. — Адресът ти е променен, така че полицията и

онова място, в което събират нелегално преминалите границата, вече са наясно, че с Амира живеете тук. — Той не ѝ каза, че от Агенцията за бежанците му заявиха най-безцеремонно, че жената няма да получи продължаване на регистрацията за престой в държавата, така че след седмица, когато изтичаше настоящата регистрация, щяха двете да ги върнат обратно, откъдето идваха. Той се опита да стигне до по-високо ниво, било в институцията за бежанците, било в полицията, и да направи нещо, но удари на камък. Всички, с които разговаря днес, все едно бяха назначени на длъжностите си след конкурс за кретени.

— Благодаря! — поемайки картата, каза тя. — Не знам дали и как да те питам, но...

— По-добре недей. Всичко е наред и се движим по план — каза той, но сам не вярваше на думите си. Все пак трябваше да вдъхне увереност в тази изтерзана душа, защото от собствен опит знаеше, че когато човек вярва, чудесата са възможни. Имаше предвид вярата по принцип, а не вярата в някакви божества или тотеми.

— Да, но какъв е планът?

— Доколкото разбрах, задача номер едно е при никакви обстоятелства с Амира да не ви депортират обратно, а задача номер две е да продължите нататък. Правилно ли съм възприел ситуацията?

— Да — много тихо каза тя. — Никога и при никакви обстоятелства не бива да ни връщат обратно, защото... Защото там ни чака сигурна смърт. Поне мен, а без мен Амира няма шанс, защото няма при кого да отиде. Виж, Ян, днес видях един човек, почти съм сигурна, че е той, въпреки че беше доста попроменил външния си вид, няма как да го сбъркам. Този е дошъл за нас, чувствам го.

— Той видя ли ви?

— Не съм убедена, но не е изключено.

— Лейла, не искам да знам неща, които нямат пряко отношение към настоящата картина, но ще се наложи малко да ми поразкажеш, за да знам как да действам. Без твоята подкрепа нямаме кой знае какви изгледи за успех. А най-ценното за каквото и да е, е информираността. И ти ще трябва просто да ми повярваш не защото вдъхвам доверие, а защото и двамата знаем, че това е единствената възможност за евентуален хепиенд, нали?

— Така е. Аз поисках да ти разкажа, но ти ме спря.

— Вярно е, тогава нямаше необходимост, но сега, след като смяташ, че има някой, който е дошъл за вас, ще се наложи, но молбата ми е да не ми разкриваш неща, които не искаш.

— Много неща не искам дори да си спомням, камо ли да говоря за тях. Всъщност цялото си минало искам да изтрия.

— Хм, в това сякаш можем да обменим опит. Или най-малкото да ти кажа аз как се опитвам да се справя с това, защото аз също се разделих с миналото си, но не защото се срамувам от него, не. А защото там останаха неща, в които вярвах, но които се оказаха илюзии за глупаци. А никой не иска да си спомня, че е глупак, нали? — усмихна се накриво той.

— Да, така е. И аз не искам да си спомням това.

— Махни с ръка и продължи напред, както го правиш. И знам, че е по-лесно да се каже, даже само това е леснината, но да не се връщаш към миналото си, ето в това се състои мъчнотията. Когато взех окончателното решение, че всичко от миналото си ще погребя, без няколко елемента, тогава си казах: „Прошката е добро, недоверието — глупаво“. И после започнах ден след ден, нощ след нощ да изграждам истинска китайска стена между настоящия аз и миналия аз.

— И?

— Е, трудно се гради подобна преграда, но продължавам с усилията. Твърде често се случва всичко изградено да рухне в миг, а после да започвам отначало. Разликата между миналия свят и сегашния са огромни. Сегашният е много малък и е невъзможно да влезе някой в него, не пускам никого. Докато предишният беше като пазарище — всекиго пусках и приветствах с „добре дошъл“. И те влизаха, влизаха и грабежа, грабежа с цели шепи, без да се интересуват дали ми харесва, или не, щом ги бях пуснал, трябваше да търпя. А даже някого пусках в най-закътаните места, които бях оставил само за себе си, но проявих гаргантюанска... глупост ли да кажа, наивност ли, простотия ли, не знам. Но това ми струва скъпо, всъщност всичко на практика, тоест целия онзи стар свят, за който ти говоря сега. И всъщност бях убеден, че това е правилното и затова го направих, защото цялата ми същност, интуицията ми, смяташе така. Винаги съм разчитал на интуицията си и тя винаги ми е помагала. Но в най-важния момент очевидно ме подхлъзна.

— Сега продължава ли да ти говори пак същото твоята същност? Продължаваш ли да се осланяш на интуицията си, след като вече те е предала? — попита тя. Той нищо не каза, но тя почувства и разбра, че в крайна сметка, тази битка му изпива цялата жизненост. Тя също беше започнала една такава битка и не знаеше дали ще има сили да я продължи и да я спечели. Можеше ли да си направи нов свят и стария да го запокити някъде в дебрите на подсъзнанието си, и никога да не се връща към него? Тя не знаеше. Но знаеше, че ще направи всичко по силите си — физически и психически — да се случи промяната. Най-малкото защото Амира трябваше да има нов свят. А може би това и е и единствената опора, която ще и помогне да го стори.

* * *

За цветните мечтатели...

„Нощ е, звездите весело примигват, пълната луна огрява всичко наоколо и чертае своята лунна пътека по морската повърхност. Тя е там, на най-високия камък на вълнолома. Това е любимото ѝ място. Там тя е себе си, себе си в своето търсене, себе си в своето очакване на онази пенлива вълничка, на гребена на която ще пристигне споменът, споменът, който ще ѝ припомни коя е. Вълните идват пенливи, бурни, устремени, разбиват се в камъните и след тях остават само пръските морска пяна.

И ето я и нея, онази толкова чакана вълна, тя е някак по-искряща, по-бяла, по-усмихната. На гребена на вълната стои усмихнато момиченце — играе си с морската пяна. Поглежда към момичето на камъка и ѝ се усмихва, но тази усмивка е някак тъжна, някак обвинителна...

— *Ела, хвани ръката ми и се качи на вълната! Това е твоята вълна, няма от какво да се страхуваш.*

— *Къде отиваме?*

— *Там, където си била винаги и никога. Там, откъдето идваш и откъдето си си тръгнала.*

Вълната, приютила двете момичета при себе си, се разпени още повече, отдели се от морската повърхност и ги поведе към звездите. Изведнъж покрай пътничките мина друго усмихнато момиче,

танцуващо по въздуха. Танцуващо така, сякаш целият свят е в краката ѝ, танцуваща така, сякаш никой не можеше да спре вихъра ѝ. Около нея започнаха да се събират хора. Сиви, безизразни хора. Не я гледаха, но тя и не им обръщаше особено внимание, просто танкуваше покрай тях и раздаваше усмивки. Сивите хора ставаха все повече и повече, тя продължаваше да не им обръща внимание и да танкува, но те стесняваха все повече пространството и накрая цветното, танкуващо момиче се изгуби сред множеството сиви хора.

— Къде е, къде е, къде изчезна, трябва да ѝ помогнем, те спряха нейния танц, тя изглеждаше толкова щастлива с него, не може така да ѝ го отнемат!!! — възмутено викаше момичето от вълната.

— Не я ли позна? — попита я момиченцето. — «Тя е там и танкува...», спомни ли си сега? — бръкна в джоба си и извади един пожълтял от времето лист с написан с червено текст.

— Познах я, «Тя е там и танкува...» е едно от най-красивите неща, които някой е правил за мен, и именно заради това аз не спрях да танкувам и да се усмихвам, защото видях, че сред всички сиви хора успях да вдъхновя поне един и да оцветя живота му поне малко, всъщност този човек ми показа, че съм цветна — дотогава не го знаех. Този спомен ме създаде... Ето, аз отново я виждам, нейният танц не е спрял, проблясва между множеството сиви фигури. Колкото и да се опитват, сивите фигури никога няма да могат да я спрат, защото те са толкова далеч от нея, те не са в нейния свят. До нея стигат само цветните хора, само тези, които се осмелят да се оцветят.“

Върни ме на брега, трябва да танкувам!

Вълната, която ги носеше, пристигна до брега и се разби, остана само нейната пяна, която бавно се сливаше с пясъка. Двете момичета весело заподскачаха по брега, оставяха стъпките си по мокрия пясък, след тях минаваха вълни и ги заличаваха. Но не! Следите не изчезваха, просто морето ги прибираше така, както бе прибирало следите на стотици други хора. Прибира ги, за да запази техните истории, за да запази техния дух. Прибира ги, за да направи място за новите следи.

Тя е там и танцува, усмихната и цветна, и ще продължи да танцува, защото, ако танцът спре, тя ще умре. А вие, сиви хора, не я убивайте, не спирайте танца ѝ! Щом ви е страх, стойте си сиви, просто повярвайте в красивото, повярвайте в цветното и в доброто, защото вярата дава живот на цветните хора, а липсата на вяра ги обрича на бавна и мъчителна смърт.

4 януари

„Това е първото написано от мен нещо, което давам на някого. Исках да ти подаря нещо и това е твоят новогодишен подарък. Написано е и е предназначено специално за теб.“

Той за пореден път прочете това, което тя му беше подарила от сърце, от това сърце, което той желаше всеки миг, всяка секунда, желаше завинаги.

Красиво е и това, че си го написала за мен, момичето ми. Винаги съм искал да имам таланта да стигна до твоята душевност, която така добре си капсулирала и не смееш да покажеш. А толкова желаях теб, заедно с твоите плюсове и минуси. И така ми се иска да върна времето и отново да бъдем заедно!

Взе и се зачете в Уайлд, когото ценеше най-вече заради това, че умееше добре да описва онова, за което вече е смятал, че е единствено ценно на света. Беше си подчертал цели пасажки, които от време на време си препрочиташе:

„Когато стигна морския бряг, развърза въжето от ръцете си, свали печата на мълчанието от устните си и повика малката русалка. Но тя не откликна на призивите му, въпреки че я викаше и я умоляваше целия ден.

Тогава душата му се присмя и каза:

— Виждаш колко малко радост ти дарява любовта ти! Сега си като този, който в мигове на голяма жажда налива вода в строшено ведро. Даваш всичко, което имаш, а не получаваш в замяна нищо. Ще бъде по-добре за теб да дойдеш с мен, защото знам къде се намира долината на насладите и познавам всяко място в нея.“

— Всъщност какви наслади може да изпита човек, който държи на любовта? — запита се той. — Насладите за ония, за които пише старият Оскар, са за хора, които са по-близо до приматите, отколкото до хората. Рибарят може да изглежда глупак, но всъщност е прав.

Прочете и края на „Рибарят и неговата душа“, който също беше подчертал:

„Любовта струва повече от мъдростта и повече от богатствата и по и подобава да си и предан, отколкото на глезените на хорските дъщери. Ни огън може да я изпепели, ни вода да я задуши. Зовях те пред лицето на зората, но ти не откликна на вика ми, луната дочу името ти, само ти отвърщаше слух от мен. Защото за зло те напуснах и за своя беда тръгнах да бродя. Но при все това любовта към теб винаги живя в мен и винаги бе силна, и нищо не я превзе, макар че видях и злото, и доброто. Сега, когато си мъртва, и аз ще умра с теб.

Душата го замоли да бяга, но той не пожела, толкова силна бе любовта му. А морето прииждаше все повече и искаше да го покрие с вълните си, и когато рибарят разбра, че краят му е наближил, целуна отчаяно студените устни на русалката и сърцето в гърдите му се пръсна. И защото беше толкова препълнено с любов, то наистина се разпука и душата намери вход към него, и влезе вътре, и пак бе едно с него, както и преди. Тогава морето покри младия рибар с вълните си.“

„Е, скъпа, и двамата ли умряхме както в написаното от добрия Оскар? Или само аз съм мъртъв. Надявам се ти да продължаваш да живееш, макар че съм сигурен, че няма как да срещнеш друг мъж, който да те обича така безумно като мен.“

Той си припомни една семейна драма, защото това си беше именно такава, в която беше замесена жена. Жертвата се оказа неговият чичо, който безумно се влюби в едно момиче. Спомняше си я смътно, макар че надали е бил на повече от пет години, но — да — помнеше как чичо му и момичето, което обичаше, седяха на терасата и пиеха, ако не се лъжеше, коняк, и си говореха много дълго, и постоянно се смееха. Много по-късно разбра, че на чичо му не му потръгнало с това момиче или по-скоро тя е решила друго. Това той го научи от подслушани разговори на майка му, която обсъждаше темата със свои приятелки на кафе. След това чичо му повече не погледна друга жена — замина и се връщаше много рядко в семейната къща, и се връщаше, за да се събере с приятели или с баща му, за да се почерпят солидно. Чичо му се беше отдал на алкохола. Не вярваше, че е възможно един мъж да си изгуби толкова акъла, че да се пропие заради една жена. Така мислеше и като ученик, като студент и след

това. Така мислеше до момента, докато не я срещна, тази, която му разкри, че зад думичката любов се крие цялото богатство на света. И ако в миналото негласно беше осъждал или укорявал чичо си, то сега с цялото си сърце искаше прошка. А чичо му при начина на живот, който си беше избрал, като че ли умишлено се стремеше колкото е възможно повече да скъси земния си път. И в крайна сметка, успя — в разцвета на зрелостта си го покоси инфаркт и така мъката му свърши, и си я отнесе в гроба.

„Да не е някаква семейна прокоба, мамка му?“ — запита се на глас.

Х. ПЛЕННИКЪТ

Мъжът лежеше на пода в тъмното помещение, в което мъждукаше едва една крушка. Ръцете и краката му, първо, бяха вързани здраво със свински опашки и след това бяха свързани на общ възел, така че тялото беше превито надве, а гърдите се опираха в коленете. В тъмната част на помещението имаше някой, но пленникът нямаше как да го види. Дочу се глас: „Копеле шибано, ще те разделя на съставните ти части. За твое добро, надявам се, че ме разбираш. Съдбата ти е в твоите мизерни ръце, които ще изскубна, без да те карам да чакаш излишно“.

Пленникът мълчеше и не даваше вид, че разбира това, което чува. „Окей, няма проблем, изборът е твой — каза гласът от тъмното. — Знам, че ме разбираш прекрасно г-н джихадист и това, че си мълчиш, не е в твой плюс, защото аз не бързам, а повярвай ми, че каквото искам, го постигам. Нека да ти кажа още, че за мен вие, джихадистите, не сте хора, а фанатични копелета, които не подлежат на култивиране. Тоест единственото лекарство за вас е радикалният подход и колкото по-бързо го осъзнае цивилизованият свят, толкова по-бързо ще започне противодействието. Схващаш, нали? Ти и тия като теб сте истински срам за исляма, за честните мюсюлмани вие сте изчадия божи, а не негови синове. Убеден съм, че и самият пророк би си посипал главата с пепел, като ви гледа колко сте примитивни и жалки.“

— Ще те убия, неверно куче! Не споменавай пророка! — на пресекулки успя да каже прегънатият на две човек.

— О, ама ти можеш и да говориш, псевдомюсюлманино?

Нещо се размърда в тъмната част на помещението и един човек се приближи към вързания на пода, после се наведе и разряза възела, който свързваше краката и ръцете, и така пленникът можеше да промени неудобната поза. Той го хвана и го вдигна полека да седне, но си личеше, че от дългото превито положение вързаният полага големи

усилия, за да не изпъшка от схващането, което беше получил. Все пак криво-ляво успя да седне, но тогава силен лъч го заслепи и той инстинктивно затвори очи. „Хайде!“ — чу се пак същият глас. Няколко здрави ръце го хванаха, вдигнаха го и го приковаха отново със свински опашки за халки в стената, но по начин, по който едва палците на краката му допираха пода, тоест трябваше да полага неимоверни усилия, за да се подпира на тях, защото, ако свиеше крака и се отпуснеше, една свинска опашка минаваше през шията му и веднага го задушаваше, така че искаше ли да диша, трябваше да стои на върховете на палците си.

— Е, сега по-добре ли е? — попита го гласът.

— Какво искаш, куче мръсно?

— Мисля, че не си в позиция да ругаеш, макар че вие сте такива фанатици, че изобщо не осъзнавате колко сте жалки. Сега сте си поставили за цел да сринете цивилизацията и цялото човечество, да го върнете векове назад, там някъде, където сте вие, камилочукачи задръстени.

— Ще ви подчиним всички, неверници. Вие сте сган, но Аллах ще ни даде сили да ви победим, и то с вашите оръжия. Вашите жени ще са наши, а вие ще гледате как се забавляваме с тях, а после ще ви унищожим до последния неверник.

— Моля ти се, не намесвай Аллах тука. Вие сте едни изроди, които нямат нищо общо с никакъв бог и с нищо свято. Но виж, прав си за това, че ни побеждавате с нашите оръжия. И още нещо, вие настъпвате на тумби, все млади и здрави мъже, после ще поискате нашите жени, ще им направите деца, които ще възпитате във вашите побъркани догми, и така ни превземате малко по малко, но сигурно. Утробите на нашите жени са едно от най-уязвимите ни места, вие чрез тях прониквате дълбоко в нашия бит и култура. Пълнейки ги, вие получавате достъп до нашия свят. И нека да ти кажа още нещо. Вашето оръжие е фанатичността, а нашата слабост — толерантността.

— Ти си едно християнско псе, нали?

— Ако имаш предвид дали съм християнин. Да, поне на хартия, но дотам и нищо повече. Не съм религиозен, а още по-малко фанатик. Но за вашето отношение към всичко различно от това, което вие изповядвате, скрити зад една религия, трябва да ти кажа, че съм

безкомпромисен. Вие сте страхливци, мизерни плъхове, които нямат нищо общо с която и да е религия.

— Ще те убия — просъска вързаният.

— Не бързай, де! Виж как добре си говорим, а ти веднага да развалиш зараждащото се помежду ни „приятелство“. И нека да ти кажа, или по-скоро да ти припомня, че на такива като теб аз не гледам като на хора, така че няма как и да изпитвам жал. Сега ще си повисиш така, а после имаме още забавления, които са предназначени специално за теб.

— Нямах никакъв шанс да ме пречупиш. Аз съм воин.

— Воин! Ти си едно недоразумение, което мърси земята. Ти си петно за исляма. Както и всички твои побъркани съмишленици. Но нека да не се отклоняваме и да не се бавим чак толкова много.

Той каза: „Хайде да започваме!“. Изведнъж върху пленника се изсипа нещо, една ръка разтвори дрехите му и вътре започнаха да попадат някакви неща.

В първите секунди ислямистът не реагира. Но след това започна да се извива и да диша учестено. Полагаше усилия да се опира в пода, защото иначе свинската опашка, която минаваше през гърлото му, безпощадно се впиваше в него. Но тази негова борба изглеждаше обречена. След няколко минути нададе вой, все едно го колят. Никой не се отзова на виковете му. Той не можа да прецени колко време беше подложен на тези ужасни сърбежи, защото по цялото му тяло имаше някакви гадинки, които пъплеха и впиваха в кожата му отвратителните си муцунки. Той започна да се моли, сълзи потекоха по бузите му и когато вече се предаде и се отпусна на шийната свинска опашка с надеждата, че ще се задуши и всичко ще свърши, изведнъж ярка светлина го обля, а с нея дойде и някаква освежаваща вълна. Усети, че дрехите под нечий напор се раздират и тялото му поема някаква живителна и хладна течност.

„Е, как е?“ — дочу се глас от тъмното.

* * *

Лейла и Амира обикаляха из историческите забележителности и следяха часа, за да не закъснеят за срещата с Ян. Уговориха се да се

видят в кафенето, където той обикновено прекарваше минимум половината от времето си и където за първи път се срещнаха. Отидоха половин час преди уреченото време, седнаха в същото сепаре и си поръчаха чай и кроасани също както преди няколко дни, а все едно бяха минали седмици, дори месеци. Ян влезе подпрян на бастуна си и без да се бави, се запъти към неговото си място. Настани се и си поръча кафе и кола на момичето, което като по команда изникна до него. Познаваха го тук и винаги обслужването беше на високо ниво, а той се отблагодаряваше с по някоя добра идея я за реклама, я за обогатяване на асортимента, я с препоръка за обслужването.

— Лейла, радвам се да се срещнем. От вчера не сме се виждали, а ми се струва, че е било миналият месец.

— Ласкател! — каза му тя и се усмихна. Стори му се, че нейната усмивка е вече далеч по-радостна, а също забеляза, че е доста женствена. Беше си пуснала дългата прекрасна коса свободно по раменете и гърба, което я правеше невероятно красива. Извади от джоба си нещо и го плъзна по масата към нея:

— Вземи! Извинявай, но в такива моменти установявам, защо не мога да стана гений — каза ѝ той. — Пропускам елементарни, много елементарни неща, с които обикновено започва и най-големият глупак. Тя ловко хвана идващия към нея пакет и го отвори. Огледа го и ахна:

— Но това е мобилен телефон, и то нов.

— Да, позна. Как успя? — усмихна се той. — Гледах да е функционален, да има всички екстри и естествено — интернет, така че ще можеш отново да си във връзка със света.

— Благодаря ти! — промълви жената. — Ще мога да ползвам отново имейла си. Между другото, ония снимки, които ги изтеглихме тогава от него, свършиха ли ти работа?

— Вместо да ти отговоря направо, ще те помоля да си отвориш сега мейла и да ми кажеш дали това, което съм ти изпратил, е познато за теб.

Тя се зарови в телефона си, а той се отпусна с облекчение и уморено назад, отпиваше от кафето и колата и търпеливо чакаше жената. Дори не можеше да се каже, че я чака, защото през главата му препускаха толкова много мисли, проектопланове, проекторешения, проектодействия, че нямаше нищо против тя да се позабави, за да му даде възможност поне отчасти да сложи някакъв, макар привиден, ред

в главата си. Когато му каза, че е видяла този, който я преследва от родината ѝ през целия път дотук, той ѝ даде своя телефон, за да може Лейла да му препрати от своята електронна поща снимки на преследвача. Снимките му свършиха невероятна работа. Помогнаха му сравнително бързо да открие обекта и което е по-важното — вече имаше шанс да го плени. Не знаеше колко време беше седял така с притворени очи, но някъде отдалеч, така му се стори, дойде гласът на Лейла:

— Това е той. Какво става, Ян?

— Лейла, успокой се. Всичко е под контрол, вярвай ми. Сега искам много трезво и без емоции да ми разкажеш.

* * *

— Г-н джихадист, позволи ми да те информирам, че това е само началото. Тепърва предстои веселото.

— Какво искаш? Нищо няма да ти кажа.

— Да, значи ти хареса това, което току-що изживя? За твоя информация това бяха мравки, мънички мравчици, които мога отново да пусна по теб. И можеш да си сигурен, че в един момент ще стане непоносимо за теб, можеш да ми вярваш. Засега съм относително милостив, но докога ли? Зависи от теб. Интересуват ме някои неща, няма да отричам, така че ти преценяваш дали да продължаваме, или ще си говорим, но те предупреждавам, че истината и само истината приемам, защото, ако мразя нещо, то това е да ме лъжат.

— Начукай си го, християнски пес шибан!

— Е, къде са ти добрите обноски, г-н лъжемюсюлманино? А плюс това ти казах, че съм християнин само на хартия. Когато съм бил малък, моите родители са ме кръстили в най-известния манастир по тези земи и това не ми е помогнало да стана примерен мирянин, но знае ли човек, с такива изчадия като вас току-виж съм станал, макар че е малко вероятно, да не кажа никак. Но добре, така да бъде, няма да ти троша хатъра. Свалям всяка отговорност от себе си. Ти го пожела.

Пред завързания за стената човек се хлъзна нещо като маса, или по-скоро тезгях, върху който имаше една покрита клетка, чук за пържоли, солница и малко шишенце с капкомер. Но това, което

привлече погледа на пленника, беше дъската за рязане, а върху нея имаше неща, които в първия момент не можа да различи. Чуденето му не продължи дълго и той дочу гласа:

„Няма да те държа в неведение. Но и аз се затруднявам откъде да започна и да ти обясня какво те чака. Понеже съм човек, който първо казва на хората, а ако не го разберат... е, тогава съвестта му е чиста — казал е, а че не са го чули, проблемът си е техен. Тази клетка е нещо, с което мога да се гордея. Защо ли? Ами, ето сега ще ти покажа.“ Той повдигна покривката и вътре в клетката имаше два огромни плъха. „Не са хранени от много време и са много гладни.“ Пленникът видимо потръпна и малко поизпъна мускули, но нищо не можеше да направи повече. „В това шишенце има киселина. Една, хайде две капки в окото са достатъчни да ослепееш. Първо, ще започнем с едното, а ако се наложи и другото, така че продължаваме, докато не станеш словоохотлив. А болките са, предполагам, както в Геената, а може и по-непоносими, после ще споделиш, нали? Вероятно се чудиш защо е тая солница?“ Гласът изчака малко и след като ислямистът нищо не каза, продължи: „Донесох я, защото не искам да ядеш, без да се посоли“.

— Какво да се посоли? — не издържа и попита пленникът.

— Какво да се посоли ли? Естествено, че топките ти, г-н джихадисте. Казах ти, че искам да знам и ще знам, но очевидно пътят към познанието минава през различни етапи и един от тях са твоите топки, но не се притеснявай, няма да ти ги дам така просто — първо, ще ги обработим, за да можеш да ги преглътнеш по-лесно и да не се задавиш, защото нали трябва да говориш. Затова ти предлагам първо показно, а после вече ще пристъпим и върху твоите собствени. Първо, имаме физическа обработка с ей това хубаво чукче, след това посоляване и накрая похапване. Това на дъската за рязане е мъжки комплект, но от младо биче. И знаеш ли, г-н правоверни, ходих в една кланица и лично подбрах бичите атрибути. Тоест тук имаме бичи топки и член, така че гледай, защото, каквото ще се случи с бичия комплект, едно към едно ще се случи и с твоя, но първо, както ти казах преди малко, искам хората да знаят, та после да не се оправдават, че не са знаели и да се тюхкат. Та и с теб постъпвам хуманно и ти имаш право на избор, за разлика от това, което щеше да направиш, да речем,

с мен, ако ме беше пипнал. Ти нямаше да ми дадеш никакъв избор, а направо щеше да ме убиеш, нали, г-н лъжеислямисте?

— Не, нямаше направо да те убия. Първо, щях да те одера още жив и после да те осоля, долен християнски червей.

— Не разбираш от дума ти, мама му стара, все такива побъркани копелета ли ви подбират там, сред терористите? Но нищо, да се захващаме за работа, че времето напредва, а не мисля да си го пиля повече с теб. И нека да ти кажа само, че това, което ще последва върху бичите атрибути, при теб ще бъде така, както са си на теб, така че гледай внимателно, тъй като се опасявам, че после може да си леко разсеян и недостатъчно концентриран.

Помещението продължаваше да тъне в непрогледен мрак, но точно над тезгяха имаше лампа, която ярко осветяваше плота.

— Как се казваш, г-н джихадист? — попита гласът от тъмното, но очаквано, отговор не последва. — Е, наистина обноските са ти крайно невъзпитани, очевидно е, че не си получил никакво светско образование. Надявам се, че все пак от майка си раждан, а не от някой евнух.

— Копеле!

— Е, защо така? Аз те питам само за името ти, за да мога да се обръщам към теб, както са го правили твоите хора. Но нищо, да се залавяме за работа. Между другото, реших да те наричам Абдула. Нали нямаш нищо против? Ако не се лъжа, това в превод значи слуга на всевишния, макар че надали са му потребни такива точно слуги. Виждаш тези тестиси, нали Абдула? — И след като не последва отговор, той продължи: — Вземам единия и с чукчето ето така го удрям първо в единия край, после — в другия, и накрая — в средата. Виждаш ли в какво се превърна бичата топка? Казват, че тези неща били много хранителни, а ти не си ял отдавна. Ето виждаш ли, дори не можеш вече да познаеш, че това е бил тестис. Прилича на някаква хапка, готова за пържене.

Той го отмести, взе другия и повтори същото действие с трите удара с чукчето за пържоли. И този премина от елипсовидно и топчесто в плоско състояние. После взе солницата и поръси само единия.

— Правя същото, което те чака теб, нали така ти обещах, защото не искам после да ми кажеш, че не си знаел какво те чака. Първо, ще

хапнеш една без сол, а после другата със сол и надявам се да споделиш как е по-вкусно. — Изпод тезгяха извади щипка и хвана с нея едната плоска хапка, но тази — безсолната — и я поднесе към устата на пленника. Той стискаше здраво зъби и не отваряше уста.

— Виж, г-н псевдомигранте, ако исках да се гавря с теб или с религията ти, щях да взема не бичи, а свински комплект, така че надявам се да оцениш това. И ако сега не изядеш тези две хапки, то уверявам те, че твоите ще си ги изядеш, можеш да си абсолютно сигурен. Последен шанс ти давам да похапнеш нещо, тъй като най-вероятно си гладен. — След като вързаният нищо не отговори, щипката се насочи към клетката, провря се между металните пръчки и се разтвори, хапката тупна на пода, а двата плъха обезумяха и за миг се сборичкаха и разделиха, а от хапката нямаше и помен. С втория тестис се получи същото.

— А сега бъди особено внимателен, защото и това те чака. — Завъртя клетката и се показа кръгла дупка с достатъчно голям диаметър, през който бавно започна да прокарва бичия penis, но в същото време в задния му край го държеше здраво с щипката. Плъховете превъртяха и скочиха към подаващото се парче месо, започна неистово дърпане и бутане, но той държеше здраво с щипката и милиметър по милиметър прибутваше навътре парчето. Плъховете ръфаха лакомо и толкова бързо и силно, че трябваше да напрегне хватката, за да не изпусне щипката. Отново се обърна към пленника, който беше ококорил очи, гледаше като хипнотизиран и го заговори:

— Виждаш, нали? Сега държа бичето достойнство с щипка, но твоето ще си е на теб, когато бъде проврян през тази дупка. Осъзнаваш, надявам се. Когато ти бъдат клъцнати само топките, ще станеш един обикновен скопец, но когато и пикалото ти изчезне, тогава ще трябва да пикаеш като жена. Но пак е възможно да успееш по вашите земи да се цаниш като евнух при някой заможен шейх, който има харем. Ще се грижиш за ханъмите му, ще ги къпеш, ще ги масажираш, ще ги мажеш с различни благоухания, а той ще е спокоен, защото ти няма да си мъж. Дори ако имаш късмет, от време на време ще се радва и на твоя задник.

— Какво искаш? Ти си изрод! — със слаб глас каза вързаният. И после едва промълви: — Само това не.

— Не, но от теб зависи. Повярвай ми, не искам да ти го причинявам, но ще го направя и нищо няма да ме спре, ако не ми кажеш това, което ме интересува. Мисля, че ти споменах, че на такива побъркани като теб не гледам като на хора, защото вие сте загубени за човечеството, защото вие сте обучени да рушите, да убивате, да измъчвате, да се гаврите, така че можеш изцяло да си сигурен, че това, което виждаш, ще се случи с твоите гениталии.

— Добре, ще говоря. Какво искаш да знаеш?

— Радвам се, че променяш вижданията си, но бих искал отново да ти обърна внимание, че за мен лъжата е най-гнусното нещо и за нея прошка не давам — бавно, дори много бавно, но ясно каза мъжът от тъмното. И продължи: — Ти познаваш една жена на име Лейла.

* * *

Пленникът се сепна. Не очакваше такъв обрат. Мислеше, че са го заловили и го принуждават да разкрие плановете на неговата клетка, която се славеше като адски добра и която правеше истински войници, защитаващи тяхното учение, което безспорно беше единственото истинско, единственото богоугодно. Те бяха живите торпили, които завоюват нови територии за Пророка, който ги гледаше от райските градини и пазеше девиците, предназначени за тях, неговите верни чеда. Той си припомни мюезина, който по няколко пъти на ден им говореше за верността, която дължат на Пророка, говореше им за ония 72 девици, които ги чакаха, за да бъдат техни и да им изпълняват всяка прищявка. Вярно е, че трябваше да се занимават и с досадна работа, каквато беше каналджийството, а също и търговията с човешки органи, но техните лидери казваха, че това е част от големия план за завладяването на нови земи за Пророка и неговото учение. За тази цел нямаха значение нито човешки съдби, нито човешки животи. Той се беше обрекъл на това, но неверникът го изненада, а той не беше готов. Започна да мънка и да говори някакви измишльотини, защото се нуждаеше от време, искаше да прецака това християнско изчадие, а ако може и да го убие, тогава щеше да е много доволен. Продължаваше да импровизира, но по едно време, сам неподготвен за следващото действие, изтръпна.

— Мизернико, ще те убия и ще те разкача на съставните ти 206 кости, чу ли, копелдак шибан? Ще ме лъжеш, скапаняк смотан, така ли? — избухна с неподозирана ярост разпитващият. Спокойният му глас се беше изпарил като женска усмивка след изобличена изневяра. Той приплъзна плътно и допря плота до голите бедра на пришьлеца, после повдигна повърхността нагоре така, че тя опря в слабините му. След това с щипката подхвана скротума и разположи съдържанието удобно върху плота. Взе чукчето за пържоли и се прицели в десния му тестис. Пленникът изкрещя неистово:

— Не, моля те, недей. Всичко ще ти кажа. Да, познавам жената. Издирвам я и ще я убия, затова съм тук. Поисках да ми отпуснат малко време да свърша тази лична работа.

— И какво още? — попита го мъжът от тъмното, като нито за миг не отпусна чукчето, което сочеше към най-уязвимото място на всеки от мъжки пол. Диктофонът работеше от самото начало, така че не се притесняваше, че може да изпусне нещо важно, защото после щеше с часове да прослушва и да анализира случващото се в това помещение. Търсачът на райски девици най-сетне развърза езика си и думите се надпреварваха да излязат от гърлото му. Ян не можеше да повярва на това, което чува, но знаеше, че пленникът не лъже. Веднъж започнал да разказва, той не млъкваше. Ян получи информация, за която и през ум не му беше минавало, че е възможно да узнае от този тип.

— Скапаняко, търпението ми се изчерпа — изкрещя мъжът от тъмното, като от балансирания му глас нямаше и следа. — Сега вече няма пощада за теб. Предупредих те, че за лъжата не давам опрощение, така че дотук беше мъж, но ще започнем отзад напред — първо, пикалото, а после и топките. — Той рязко хвана с щипката пениса на джихадиста, а с другата ръка доближи клетката и насочи кръглия отвор в нея срещу слабините му. С щипката доближи мъжеството му на не повече от сантиметър пред отвора, а плъховете с острите си муцунки стръвно скочиха към него. Доближи още малко, а прикованият към стената с цялото си същество се опитваше да се отдръпне, но това беше невъзможно. Той с изцъклени очи гледаше как малко по малко собственият му пенис се доближава до отвратителните зъби на тези гадини, които само след миг щяха да заръфат най-ценното, което му беше дала природата. Да поглъщат живата му плът,

докато беше още на него, това го ужасяваше до дъното на душата му. Колкото и да го бяха обучавали и да му бяха набивали в главата фанатизъм, безстрашие и че го чакат много девици там, в Рая, това беше над всичко, над цялата му психическа издръжливост. Той усети, че вече няма разстояние, а допирът до клетката буквално го изтръгна от ступора, в който беше изпаднал до този момент.

— Не! Не! Не! Казах ти всичко. Казах ти цялата истина. Не те излъгах в нищо. Не! — истерично закрещя вързаният.

* * *

Те ходеха там, ако не всяка вечер, то твърде често. Мястото беше уютно и им вдъхваше някаква надежда и топлина. Той всеки път понечваше да седне до нея, но тя всеки път неизменно сядаше отсреща и така масата все ги делеше. Когато все пак той опитваше да се премести, тя с властен жест и едно категорично „не“ отново го приковаваше на място.

Така се нижеха дните, месеците и годините, а тя все поставяше между тях масата, която той вече ненавиждаше, която искаше да изгори, да се изпари, все едно — само да не ги дели. Но това не ставаше и масата сякаш ставаше още по-непреодолимо препятствие. Той виждаше, че до нея понякога присядаше един или друг, разбира се, с нейната благословия, докато не реши да ги разкара и те покорно си тръгваха. А той все чакаше, чакаше тази маса да изчезне или да му бъде позволено да я заобиколи, но това не се случваше. Даже веднъж скочи и се затича по един от тези, които бяха седели до нея. Той го догони и искаше да му откъсне топките, и посегна, но скротумът беше празен. Той го погледна внимателно и пламна от срам, как можа да падне толкова ниско. Тупна младежа по рамото и промърмори някакво неразбираемо извинение. И отново се затътри обратно, и отново понечи да заобиколи масата и да приседне до нея, и отново все познатия нетърпящ възражение жест, и отново чу това, което нанасяше пробойни в тъпанчетата му — „не“.

Седна пак отсреща, поръча водка за себе си и бяло вино за нея и продължи да се опитва да я разбере.

Така си течеше животът, а той все не успяваше да я разбере. Тя него също, но продължиха да гледат масата, чудейки се дали тя е вечна.

По едно време, тя махна с ръка, а той в първия миг не можа да повярва. Тя го викаше. Той изведнъж бе изтръгнат от унеса, в който беше изпаднал, скочи и чевръсто заобиколи масата. Седна до нея, прегърна я и я целуна. Тя му отвърна на ласките. Испита блаженство, за което само беше чел в книгите.

Той си мислеше, че оттук насетне започва за нея и за него един път, по който ще вървят заедно, а дори и ще го прокарват, защото и двамата бяха приключенци — тя повече, той по-малко, но обичаха предизвикателствата.

Толкова много се замечта за бъдещето, че не усети как беше изпаднал в полусънност. По едно време се сепна и нещо го жегна, нещо не беше наред. До гърдите му вече нямаше никого, протегна ръка и попипа мястото до него, където седеше тя. То беше празно. Той рязко излезе от полусънното си състояние и се огледа наоколо. Наистина тя вече не седеше до него, а беше пак отсреща и отново проклетата маса ги делеше, до нея седеше друг.

Той не можа да повярва. Беше ли възможно тъкмо когато реши, че всичко ще започва да се случва от добре към по-добре, съдбата да му въртне такъв номер. Ако беше шега от нейна страна, той държеше да ѝ каже, че тя не само, че е безвкусна, а твърде горчива и невъзможна за преглъщане. Или поне той не можеше да се справи с нея.

Гледаше я, а тя седеше все така невъзмутимо и понякога поглеждаше към другата страна на масата, но сякаш не го забелязваше и някак погледът ѝ минаваше през него, без да се спира. А до нея ту имаше някого, ту нямаше. Но когато се опитваше отново да заобиколи масата и пак да приседне до нея, получаваше неизменния категоричен жест и твърдото „не“.

Той продължи да седи, през повечето време всичко беше като в мъгла. Вече не се опитваше да я разбере.

Просто седеше и уморено отпиваше от водката, и се надяваше, че отсреща до нея ще седне някой, който ще успее да направи истински щастлива тази, която той обича, тази, за която би направил всичко, абсолютно всичко, но не можа да заобиколи една маса и да бъде с нея завинаги.

* * *

От кошмара го извади звънът на мобилния му телефон.

— Да.

— Братле, мисля, че имаме резултат по задачата, която ми постави.

— Казвай, Мани! — изведнъж се разсъни изцяло и скочи от леглото.

— Не съм сигурен, че е за телефона. Може малко да ти се струвам параноичен, но това, което успях да измъкна като инфо, ми дава достатъчно основание за предпазливост.

— Добре, тогава след половин час в кръчмата, в която се запознахме.

— След половин час — каза Мани и прекъсна връзката.

XI. ВЕРОНИКА

Той се пробуди. Но се намираше в онова състояние между съня и пълното събуждане. Усещаше, че главата му тежи. Посегна към нея и тогава изведнъж се разсъни. Не можеше да помръдне ръцете си. Отвори очи и се огледа. Лежеше по гръб и гол на широкото легло в стаята на този крайпътен мотел, който избра предния ден. Ръцете му бяха под него на кръста, стегнати здраво в белезници. Краката му бяха снабдени със същите накити. След посещениято си в мазето и разтърсващата информация, която изкопчи от правоверния, той още асимилираше чутото, когато получи обаждането, което беше повече от изненадващо.

— Мамка му, какво става? — изломоти мъжът. Езикът му беше надебелял и думите трудно си проправяха път навън.

Започна да си припомня предната вечер. Беше я прекарал страхотно с жената, която толкова много обичаше и за която мислеше, че е изгубил окончателно. Именно тя му се беше обадила така изненадващо, предложи му да се видят и да се позабавляват. Изненада се, но не заподозря нищо. Тя донесе тези белезници като атрибути на едно друго по-пълно и различно преживяване, което не бяха изпитали досега. Спомни си, че пи, но не много. „Май бяха два коктейла «Блъди Мери»“ — помисли си той. Тя поиска именно това — да пият, и лично ги приготви.

— Събуди ли се?

Сепна се. Огледа се, за да види източника на гласа. Източникът, за който беше готов на всичко, защото думите произнесе именно неговата любима. Тя седеше в креслото близо до него. Вторачи се в нея и в този момент проумя, че нещо не е както трябва.

— Скъпа, какво става? Защо съм пленен? Продължаваме ли с играта?

— Трябва да ти кажа, разбира се, че трябва. Ти имаш право на това. Това не е игра. Но нали не те боли?

— Не, не ме боли, но все пак е твърде странно. Ти ли го направи?

— Нали не виждаш някой друг наоколо? — засмя се горчиво жената.

— Тежи ми главата, а снощи не пих много. Мамка му, сигурно съм отвикнал да пия.

— Не е това. Снощи благодарих на съдбата, че обичаш водка.

— Не разбирам — учуди се той.

— Просто е. И когато ти разкажа всичко, ще ти стане ясно. Ти пиеш водка, а аз не. Но те помолих да прием едно и също питие и единственото, за което се сетих, е да поискам да прием „Блъди Мери“.

— Продължавам да не схващам какво имаш предвид.

— Спокойно де. Сега ще ти обясня. „Блъди Мерито“ се прави от водка, доматиен сок, черен пипер, сол, лимон...

— Да. И какво от това? Ти направи превъзходен коктейл и ако не се лъжа, пих два, а и ти също. Или бъркам?

— Не, не бъркаш. Така беше. Хубавото е, че цветът е един и същ и няма как да се разбере колко водка има и колко доматиен сок. Разликата е, че в моя коктейл почти нямаше водка, а в твоя имаше, освен обилно водка, и друго.

— Какво имаше? Нищо не разбирам. Добре ли си, скъпа?

— Да, да. Добре съм. В първия ти коктейл сложих от онези хапчета, палавите, за полова мощ. Не усети ли, че снощи беше особено похотлив и издръжлив?

Да, разбира се, че усети, че имаше много полова енергия, но си мислеше, че тя идва от това, че отдавна не се бяха виждали и се беше акумулирала. Но сега узнаваше, че тя, жената, която обичаше безумно, му беше сложила хапчета за сексуална стимулация.

— Но, защо? Не съм чак толкова стар, че да имам нужда от тези неща. А и ти ми действаш като безотказен афродизиак, че да ползвам други стимуланти.

— Така е. Не са ти необходими, тук си прав. Но се наложи, за което сега ще ти обясня. И ако първото, за което благодарих на съдбата, е, че обичаш водка, то второто, за което и благодарих, е, че обичаш черен пипер в промишлени количества. А повярвай ми, черният пипер в подходящите дози може да задуши всяка миризма и вкус, даже и на развалено яйце. Наистина в първия коктейл сложих тези хапчета, даже две и малко се притесних да не ти стане зле и да те

заболи нещо, но за щастие, всичко мина добре. Във втория коктейл ти сложих приспивателни.

— Но... Защо?

— Защото трябваше да те вържа, след като приключихме със страстните ласки. А за целта трябваше да спиш дълбоко. Между другото, справи се страхотно. Знаеш, че не си падам кой знае колко по чуването, а още по-малко по теб, както вече съм ти казвала, но снощи надмина всичките ми очаквания. Още повече че бях кажи-речи трезва, а обикновено, за да се настроя на секс вълна, пия по няколко напитки, независимо с кого го правя.

— Добре ли си, скъпа? — той я гледаше вторачено и се чудеше дали тази, която обичаше, не беше се сдухала. Знаеше всичко това, но все пак тя за първи път му го споделяше с такъв спокоен тон.

— Напълно съм в час. Винаги съм била добре, но ти не. Ти така и не разбра, че аз нямам нито нужда, нито потребност, нито желание за любов, за каквато ми надуваш главата толкова време. Нито искам някой да ме обича, нито аз обичам някого. И още нещо искам да ти кажа. Повярвах ти, че истинската любов се среща веднъж в живота. За жалост, очевидно ти си моята истинска любов, защото ме обичаш истински и чисто, но аз не искам нито любовта на живота си, нито никаква друга. Разбираш ли ме? Естествено, че не ме разбираш. Аз толкова много пъти се опитвах да ти обясня, но ти като магаре на мост се беше запънал и вярваше, че все някога ще узрея за тази любов. Не, не искам и това е положението. Между другото, на теб дадох повече, отколкото на всички други взети заедно, но то не ти стигна и продължи да ми досаждаш. Е, трябваше да приключи все някога. И най-последно дойде и този момент.

— Кое да приключи? — продума мъжът съвсем тихо. Той не знаеше как да реагира в тази ситуация. Това беше повече от изненадващо за него. Само преди няколко часа тази жена беше толкова усмихната, жизнерадостна и се беше отдала на живота. Те танцуваха, радваха се един на друг и си разказваха весели истории, а сега от нея лъхаше такава студенина, че той потръпна и не от това, че беше гол. Хладината, която го прониза, беше различна, но сковаваща.

— Нашата агония. Защото не само за теб, а и за мен това е агония. И тук слагаме точката. Ти неведнъж си казвал, че без мен не

искаш да живееш. И накрая приех твоята гледна точка. Не ме оставяш на мира, така че един от двамата ни трябва да си отиде.

— Как точно си го представяш това? Та аз те обичам, не го ли разбра?

— Да, разбрах го и точно това скапа всичко. Твоята идиотска обич. Можеше да е различно, но ти обърка работите с тази обич. Съжалявам, честно.

— Вероника, какво искаш да ми кажеш? Че повече няма да те видя?

— Нещо такова. Всичко беше сценарий, който много дълго обмислях, и установих, че няма друга възможност, освен да го приведа в изпълнение. Но няма да боли. Знам, че не понасяш болка. Знам, че изпитваш ужас от нея.

— Вероника...

— Не, моля те, не драматизирай. Така е най-добре и за двамата ни. Няма да те боли. Ще усетиш само едно убождане и после ще заспиш. Стаята си я наел за уикенда. Днес е събота, така че в понеделник ще дойдат да я чистят и тогава всичко ще излезе наяве. Но в кръвта ти ще открият остатъци от полови хапчета, приспивателни, водка, а причината за смъртта ще бъде масиран инфаркт, но няма как да се установи, че той е предизвикан. Заключение от аутопсията ще бъде, че причина са хапчетата за мъжественост, защото те могат да предизвикат инфаркт в определени случаи. Също не се притеснявай за репутацията си, няма да съобщят, че най-вероятно си бил с някоя магистрална курва, защото всичко ще сочи именно в тази посока.

— Не! — изстена той. — Моля те, защо трябва да става така? Може да е различно, дай ми шанс и ще ти помогна да обикнеш, да почувстваш какво означава любов. Ти си едно нещастно момиче, остави ме да ти помогна. Ти заслужаваш пълното щастие и обич, които мога да ти дам.

— Млъкни! — изкрещя жената. — Не искам да обичам! Не искам да ме обичат! Не разбираш ли? Не искам! Не искам! Не искам!

— Имаш ли нещо общо с онези, против които се боря? Да не са те изпратили те?

— Не знам за какво ми говориш, а и не ме интересува. Писнало ми е от твоите пориви за спасение на обществото.

Той я гледаше и не вярваше, че е способна да го направи. Видя, че държи едната си ръка зад гърба. Тя се обърна понагласи нещо, той се вторачи, видя, че това е стойка, на която имаше мобилен телефон, очевидно във видео режим. Тя стоеше странично към него и беше на не повече от един метър от леглото. Той видя, че в тази ръка е стиснала спринцовка. Но в същото време разбра, че това е единственият му шанс да се измъкне, защото можеше да свие тялото си и да се изхвърли с краката към нея, като се прицелва в областта на бъбреците, където щеше да има най-бърз ефект от болката, която ще парализира поне за миг жената. След това трябваше да се претърколи и да я притисне с тяло към земята, и да се опита да вземе ключовете на проклетите белезници.

— Защо не го направи? Това ти беше единствената възможност, която умишлено ти дадох — попита тя, като отново застана с лице към него. — Щеше да ми е някак си по-леко, ако се беше пробвал.

— Да те нараня? Не, не искам. Очевидно съм глупак, но от класа.

— Не, не си глупак, но си много наивен. Между другото, съм ти го казвала. Отвратителното в цялата работа е, че именно от толкова жени мен избра. Тази, която не може да обича. Ти заслужаваше различна съдба.

Тя се наведе и впи устни в неговите. Той отвърна на целувката и същевременно усети убождането. Иглата проникваше плавно, но сигурно в тялото му.

* * *

ЩЕ НАРИСУВАМ СВЯТ

„Първите пролетни дни хората като че ли се пробуждат от дълъг сън. Шумни, весели компании от млади хора, усмихнати двойки хванати за ръце, забързани ученици, студенти, работещи. Деца и възрастни обикалят по парковите алеи. Светът оживява.

Идва нощта и едно по едно светват стотиците прозорчета на малките кутийки, които всички толкова

красиво наричаме дом. На прозореца на една от светещите кутийки всяка вечер стои една почти неподвижна човешка фигура. Тази фигура никога нищо не прави, но винаги изглежда усмихната и щастлива. Прозорчето на този щастлив човек винаги свети, когато угаснат всички светлини, там винаги остава да гори свещ.

Веднъж под прозореца на вечно светещата кутийка минал пиан мърморещ господин. Раздразнен от образа на щастливия човек на прозореца, той му подвикнал:

— Ей, ти! Какво ми се радваш? Много ли ти е забавно, като ме гледаш? На палячо ли ти приличам? Нееее, не гледаш мен. Ти си просто един луд. Един луд безделник, който просто стои и се смее. Ден и нощ се смееш, това само лудите го правят. И стоиш на светло по цяла нощ, да не би да те е страх от тъмното?

— Позна, не гледам теб, но за всичко останало сбърка. Не съм луд и не ме е страх от тъмното.

— А какво правиш всяка вечер на този прозорец тогава и как така винаги изглеждащ толкова щастлив, и защо тук винаги свети?

— Аз съм Мечтател и рисувам свят, а в моя свят няма тъмнина.

— Е, ето прав бях, пълен ненормалник. Рисувал свят! Свят без тъмнина! Мечтател! Всяка вечер висиш на този прозорец, не виждаш ли света, какво ще му рисуваш? Свят като свят и ако все пак тръгнеш да рисуваш, вземи си и черно, защото в света има и тъмнина.

— Няма — отвърнал Мечтателя.

— Какво няма?

— Няма тъмнина.

— Как така няма, не виждаш ли, нощ е.

— Нощ е, но няма тъмнина.

— А, какво е тогава — раздразнено попитал човекът.

— Синя надежда.

— «Синя надежда» — още по-раздразнен измрънкал човекът, но Мечтателя вече бил събудил любопитството му.

— И какво има на твоята рисунка?

— На моята рисунка има слънчеви лъчи, онези слънчеви лъчи, които те докосват с нежност и любов и те карат да се усмихнеш, онези, които огряват росата и танцуват своя пъстър танц с нейните капчици. Ще нарисувам дъжда. Онзи ромолящ по прозорците дъжд, под който децата се смеят, а цветята танцуват и след който светът е някак по-чист. Ще нарисувам морето. Онова чисто кристално море, което със своята пенлива вълна приятелски казва «Здравей!» на всекиго. Ще нарисувам бързи реки, високи планини и зелени гори. Реките весело ще подскачат по тях, ще бързат, ще се забавят, ще си почиват, ще нахалстват, ще упорстват и ще се съгласяват. А планините и горите кротко и величествено ще се извисяват и тихо ще пеят своите песни. Ще нарисувам вятъра. Неуловим, неспирен, вечно търсец. Ще нарисувам и нощта. Нощта със синьото небе и безбройните блещукащи звезди по него, които весело се усмихват и помагат на изгубените да намерят пътя към дома, които огряват в домовете и не позволяват там никога да настъпи мрак.

И накрая ще нарисувам горяща свещичка, която да топли сърцата и да носи надежда в душата.

— А, къде са хората? — попитал човекът.

— Не ги ли видя?! Те са всичко това, те са във всичко това. Светът е красив, защото ние го виждаме такъв, той е добър, защото ние сме добри и лош, защото ние сме лоши, сив и черен е, защото ние не откриваме цветовете му.

На човека някак настроението му се промени, прииска му се ей така да се усмихне, като че ли се усмихваше на света. Огледа се и нощта му се видя по-светла от друг път. Да, помисли си той, нощта наистина не е тъмна и в природата няма чисто черен цвят.

— Заповядай, казал Мечтателя, подарявам ти този свят, той вече е твой. И ако някога пак го изгубиш, потърси в сърцето си горящата свещ на Мечтател!

Честит рожден ден с малко закъснение!“

Ян за пореден път прочиташе подаръка си. Трудно му беше да избистри главата си, в която всичко се беше объркало. Вероника, поведението ѝ — както вечерта, така и на следващия ден. Видеозаснемането с мобилния ѝ телефон. Събуждането по някое време и пъхнатата в гащите му бележка: „Тъпако, малко ли беше, че Тео загина? Трябва да изчезнеш, докато е време. Дадох ти времеви аванс, видеото поне засега ще заблуди твоите противници, но няма да е задълго“.

„Означава ли, че тя е станала част от техния проект? Мамка му! Да, блазнеше я да има контакти, да познава влиятелни хора, да има достатъчно средства, които да ѝ осигуряват така лелеяната независимост, към която постоянно се стремеше.“

XII. ЕМИГРАЦИОННАТА СЛУЖБА

Телефонът иззвъня. Тя сънено протегна ръка и го вдигна:

— Ало.

— Добро утро, Лейла — прозвуча бодро гласът на Ян. — Как са двете дами? Наспах ли се вече, или все още се излежават?

— Второто е по-близо до реалността — със смях отговори тя.

— Ясно, значи ще имате необходимост от известно време, за да се оправите и да станете готови за излизане.

— Къде ще ходим? Мислех, че днес няма да излизаме.

— Обадиха ми се от Службата за бежанците и ми поръчаха да отида, но заедно с вас.

— Но защо на теб са се обадили?

— Ами, Лейла, когато променях адреса ви, станах ваш гарант, че няма да преминете в нелегалност и няма да избягате от страната. Да, знам, че е трябвало да ти кажа, но не исках да ти причинявам повече отрицателни емоции, така че не се цупи.

— Не се цупя, но...

— Всичко е наред, Лейла, все някога трябваше да отидем и то в обозримото бъдеще, защото регистрацията ти е на път да изтече.

— Така е, прав си. Дай ми половин час, става ли?

— Нека да е час. Ще мина да ви взема с Амира, после ще отидем да закусим и да пием кафе, а след това, въоръжени с нужното самочувствие, отиваме да удължим престоя.

— Добре. Благодаря! До скоро!

— До скоро!

Таксито спря пред портала на службата, отговаряща за бежанците. Тримата слязоха и бавно се отправиха към пропуската. Ян едва ходеше. Още не можеше да асимилира случилото се в крайпътния мотел, но знаеше, че е жив, въпреки че немоцта му беше повече от видима. Очевидно Вероника му беше спасила живота, инсценирайки убийството му. Все пак ясно му показа, че повече нито иска да го

вижда, нито иска да го чува. Той се чудеше защо? Та нали тя го беше потърсила, тя му предложи своите емоции и тяло, а той ги пое с цялата си, изведнъж възкръснала от пепелта, любов? Да, тя имаше театрални умения, беше му го доказвала неведнъж, но сякаш имаше доза искреност през онази вечер, когато се наслаждаваха един на друг. „А може би защото е знаела, че е за последно“, помисли си Ян.

След като охраната се запозна с регистрационната карта на жената и махна на Амира, учудено се обърна към него:

— А вие?

— Аз съм с тях.

— Не може. Те ще влязат сами.

— Защо да не мога да ги придружа?

— Сега няма да ви давам обяснения, имам достатъчно работа, че да се занимавам с всекиго. Тая да влиза и да се оправя.

— Вижте какво, търсите си белята — извика Ян. — Първо, тя не е „тая“ и второ, аз влизам с тях, ясно ли е? Освен ако не трябва да устроя панаир пред тази институция. — И без да изчака облецилия се охранител да отговори, той последва Лейла и Амира, които стояха на няколко метра след входа.

— Какво става? — попита жената. Той махна и продължи, без да отговори. Насочиха се към вратата на кабинета, в който беше идвал вече и където му казаха, че няма да ѝ продължат регистрацията за престой.

— Ето тук трябва да влезем — каза той и почука. Отвори вратата и тримата влязоха. Зад бюрото седеше служител на средна възраст, който се ровеше нещо в компютъра си и изобщо не им обърна внимание. Те стояха до вратата и чакаха. След няколко минути служителят със самочувствие на римски патриций вдигна глава и каза:

— Кажете.

— Ние сме за удължаване на регистрацията за престой в страната — каза Ян.

— Вие? — попита напompаният от самочувствие чиновник.

— Не аз персонално, а тази жена и дъщеричката ѝ.

— А на вас какъв ви е случаят?

— Аз съм с тях. И ако може да говорим на английски, защото дамата не владее нашия език, а е повече от добре, да не кажа задължително, да разбира разговора ни. — Това сякаш удари в целта.

Служителят все едно изведнъж се сви и нищо не каза. После вдигна телефонната слушалка и се обади на някого веднага да дойде. След минута вратата се отвори и на прага застана младо момиче, което човекът зад бюрото с жест покани да влезе.

— Това е нашата преводачка. Слушам ви.

— Миналата седмица идвах при вас и промених адреса на двете дами, които дотогава обитаваха център за нелегално преминали границата. Сега те живеят в нормални условия, но регистрационната им карта изтича и желаем да подадем молба за удължаване на престоя, защото все още няма хуманитарен статут или статут на бежанец.

— Вие какво искате да кажете? Че в нашите центрове условията не са нормални ли? — сопна се служителят.

— Вижте, господине, нямам никакво намерение да споря с вас. Съвсем естествено е, че в центровете няма как да има нормални домашни условия, с каквито тази майка и дъщеря й разполагат понастоящем, така че нека да не изпадаме в дребнавост. Просто ни помогнете, за да се удължи престоя.

Момичето едва смогваше да превежда, но се виждаше, че беше добра в професията си. Лейла мълчеше и оставяше Ян да води разговора. Чиновникът взе регистрационната карта и я разгледа, после каза:

— Не мисля, че ще й удължим престоя.

— Какво? — Ян почти изкрещя. Лейла се надигна от стола и се вторачи в мъжа зад бюрото.

— Има решение, макар не още съвсем наложено, да не удължаваме престоя на нелегално преминали границата и все още нямащи статут. Експулсираме ги обратно отатък граничната бразда и там ги поемат другите колеги.

— Не, това не трябва да става — почти извика жената.

— Лейла, моля те успокой се — мъжът я хвана за ръката и я застави да седне. — Господине, това е, меко казано, необяснимо, искам среща с шефа на Службата за бежанците. Тази жена не може да бъде върната обратно, защото за нея там няма живот и би било равносилно на това да й подпишете смъртната присъда. Надявам се, че проумявате това, което ви казвам...

— Нищо не мога да направя, но все пак напишете молбата и елате утре. Що се отнася до среща с шефа, това е малко трудно, но

виждам, че вие сте се ангажирали с тези хора, което ме навежда на мисълта, че и вие трябва да дадете обяснения.

— Моля? Какви обяснения да давам?

— Вижте, при тази терористична заплаха, която е повсеместна, всичко е от значение, така че, ако обичате, напишете вашите подбуди да подкрепяте тази жена и детето и.

* * *

Той я държеше за ръката, дори почти я притискаше към себе си, когато излязоха от ведомството и тръгнаха по пустите улици. Мълчаха, но и двамата знаеха, че онова, от което се бяха опасявали, сега вече се виждаше съвсем ясно на хоризонта. И двамата знаеха, че не бива да се допусне връщане обратно, защото това означаваше сигурна смърт за Лейла. Ония ненормалници живеяха още в Тъмните векове и съдеха по шерията, в която жените не струваха кой знае колко, а даже нищо.

— Ян, нека да ти разкажа.

— Лейла, моля те! Нищо не ми казвай сега. Отиваме да се почерпим по един сладолед. — Той я стисна още по-силно и не и позволи да продължи и да му разказва нещо, което в този миг нямаше да им е от полза, а само би върнало младата жена към неща от миналото, които трябваше да си останат там, защото щяха отново да я наранят, отново да я разстроят и после щеше да има нужда от много време, за да възстанови равновесието си. Така че правилно мъжът я възпря и не ѝ позволи да започне своя злокобен разказ.

* * *

Телефонът на Мария извибрира, но делото, на което беше, се проточи твърде дълго, а за този ден имаше толкова много неща да свърши. Погледна екрана и си помисли: „Сега и ти ли?“. Но знаеше, че щом я търси, значи има защо, тъй като никога не си позволяваше да я притеснява за глупости или незначителни работи. Отхвърли го и му написа съобщение: „В заседание съм. Ще ти звънна, щом приключа“. Почти веднага получи отговор: „Спешно е. Чакам“.

Тримата седяха на една пейка в парка и ядяха сладолед във фунийка. Всеки беше потънал в собствените си мисли и търсеше най-удачната перспектива на създалото се положение.

— Ако не ми удължат регистрацията, тогава... — заекна младата жена. — Тогава ще бягам, ще се крия, но няма да се върна там. Там ме чака фалшифициран съд и смърт. А Амира няма бъдеще без мен. Или по-скоро това бъдеще там, което я чака без мен е по-лошо дори от смъртта. — Тя прегърна малкото момиченце и силно го притисна към себе си. Детето я погледна учудено, но и то се притисна към гърдите на майка си. Мъжът мислеше толкова усилено, че напрежението му личеше в израза и в позата. Не знаеше какво ще прави, но знаеше, че пред нищо няма да се спре, за да даде подкрепа на тези две изгубени и нуждаещи се от съдействие същества. Той чувстваше също, че жената е с много силен характер и има нужда единствено от подкрепа, докато си стъпи на краката. Не беше от ония разглезени и лековати жени, които искаха наготово да получават, но при тези обстоятелства тя беше безсилна. Истински героизъм беше изминаването на целия този опасен път дотук, придружен от трафиканти и всякаква паплач. „А сега и чиновническата паплач ще направи така, щото да продължи да се крие, да продължи в своята несигурност, в своята мизерия, въпреки че тя иска само две неща — сигурност и да се труди, за да отглежда дъщеричката си. Не, това не е възможно, трябва да има начин и ще го намерим“ — помисли си мъжът. Той я хвана за ръката и каза:

— Лейла, няма да се дадем и в крайна сметка, ще победим, уверявам те, че няма да позволя да бъдеш експулсирана.

— Благодаря! Благодаря ти, но това не е твоя грижа, ти и без това достатъчно много ни помогна и достатъчно много се забърка с нашите трудности, така че може би е време да се разделим, за да не ти донесем неприятности тук, в родината ти.

„Ако знаеш колко повече съм се забъркал от това, което си мислиш, съвсем ще ти призлее, защото съм се накиснал до шията, но с ясното съзнание, че ще направя всичко, за да може несправедливостта поне мъничко да намалее“ — помисли си той, а на глас каза:

— Моля те, не говори небивалици. Първо, не може просто така да ме зарежете, второ, на мен нищо не могат да ми сторят и трето, ние ще успеем, па дори и да се наложи да стигнем до най-високо ниво. —

А наум добави: „Било на държавата, било на подземния свят, което в случая е кажи-речи едно и също“.

Тя нищо не каза, само стисна ръката му и така изрази толкова много, колкото нямаше да изкаже с десетки думи. Той сякаш се присети изведнъж и зарови в чантата си, после извади нещо и го подаде на момиченцето:

— Амира, това е за теб. — Детето го пое и се усмихна лъчезарно. — Надявам се да ти хареса. Това е книжка за оцветяване и флумастери.

— Много си мил — каза майката и се усмихна.

— Не знам дали трябва, или не, но...

— За Амира ли?

— Да, но...

— Трябваше да ти кажа по-рано, съжалявам. Наистина трябваше.

— Не, моля те, ако това ти причинява дискомфорт, нищо не искам да знам, просто...

— Да, да, извинявай, това е пропуск от моя страна. Амира има малко смущения, които, отстрани погледнати, човек смята, че е странна, но тя е едно обикновено момиче, макар че... — майката замълча. После решително тръсна глава и продължи: — Тя е със синдрома на Аспергер, което води след себе си някои особености в комуникацията ѝ с другите. Но теб те прие, не знам как, но ти си първият човек, когото прие от първия миг. А и синдромът на Аспергер не е проблем за нас двете, а и за цивилизованото общество. Да, тя е част от аутистичния спектър, но знаеш, че много от интелигентните хора, допринесли за развитието на човечеството, са именно аутисти. Амира също има своите си дарования и се надявам, че ще съумее да ѝ помогна да ги развие. Тя обожаваше да рисува. Тя обожаваше да съзерцава шахматното поле и фигурите върху него, което ме навежда на мисълта, че в тази посока също може да има поле за изява, което може да означава, че с математиката ще бъде на „ти“. Тя тук, в цивилизацията, има бъдеще, но там, в ония примитивни условия, е обречена. Сега разбираш ли защо без мен Амира няма никакъв шанс?

— Да — тихо отрони той. — Извинявай, не исках да те разстройвам. Амира е прекрасно същество.

XIII. МАРИЯ

Вечерта беше прохладна, хората, излезли по улиците и по откритите заведения, се наслаждаваха на тази хладина след горещия ден. Майки с малки деца, влюбени двойки, приятели бяха като в един безкраен кошер, който жужеше, движеше се и нямаше никакви изгледи, че скоро ще се утаи. Седяха от двете страни на една масивна баварска маса, пиеха бира и разговаряха все още за незначителни неща.

— Ти си адвокат, Мария, а аз знам, че на адвокат и доктор всичко се казва. Винаги съм ти се доверявал в качеството ти на адвокат, а не на жена. Към тях вече имам по едно наум, а понякога и по две — смеейки се, каза той.

— Да, знам. Аз спрямо мъжете имам не по едно или две, а по цяла таблица наум, така че не се притеснявай. Но в случая оставям настрана факта, че си мъж, което изобщо не е в твой плюс, и ще имам предвид останалите факти — върна му го адвокатката.

— Добре, имаме сделка.

— Радвам се, че така добре започваме да се разбираме още от началото, макар че понякога ти се ядосвам.

— Че защо? — учуди се той.

— Ами все ги сътворяваш някакви интересни казуси, кой от кой по-налудничави. Чудя се понякога що за човек си и какво точно правиш, но сигурно обществото има потребност и от такива като теб, знам ли? — театрално въздъхна Мария.

— Това, че съм добре, не ми дава право да бъда безразличен, когато други не са. Да, не мога да се оплача, аз вече започнах да се чувствам страхотно в себе си. И моля те! Та ти най-малкото си от моя дол дренки, така че не се опитвай да се криеш зад маската си на недостъпен представител на и без това прогнилата ни съдебна система.

— Е, без обиди, де.

— Добре, извинявай! Ще го бистрим занапред, но се страхувам, че може и да имаме сблъсък със същата тази Темида. Да прием по още една бира?

— Преди да ти дойде куража ли? — засмя се адвокатката.

— И това да, но и да видя откъде и как да го подхвана.

— Между другото, почти цяла нощ четох това, което ми прати за евтаназията. Трябва да призная, че изводите ти изглеждат съвсем на място. Но също трябва да ти кажа, че това, с което си се заел, е много опасно. Подобни хора не разчитат на съда, те сами раздават присъдите.

— Да, знам. Имах вече повече от една възможност лично да се убедя в това. Обаче, когато правя нещо, влагам в него целия си наличен ресурс — усърдие, енергия, постоянство. Винаги така правя, независимо дали е поредната хартиена кула, поредната вятърна мелница, поредният сизифов камък. Но сега ще те занимава с бежанския казус на Лейла и Амира, а ако остане време, ще поговорим и за евтаназията. И знаеш ли, Мария, камъкът колкото и да се шлифова, си остава камък. Диамантът и да не се шлифова, си остава диамант. Искам да кажа, че Лейла, въпреки че е в тази абсурдна ситуация, е човек, който е с потенциал и бъдеще, стига да получи подкрепата за спасение и реализация.

Дълго време говориха и не пиха само по още една бира. Мария си водеше бележки, а той разказваше, като се стараяше изложението му да е, от една страна, максимално добре подредено хронологично, а от друга, и тематично.

Накрая адвокатката каза:

— Няма защо да те баламосвам. Положението е сложно, дори бих казала повече от сложно. Не съм сигурна какво ще излезе от цялата работа, но държа добре да осъзнаеш, че си затънал в блатото. А блатото трудно пуска, но лесно тегли към дъното.

— Осъзнавам го. Но това не променя нещата.

— Твърдоглав си. Знам, че няма да се откажеш, така че ще съдействам с каквото мога, за да бъде възможно по-безболезнено.

— Благодаря ти! Знаех си, че мога да разчитам на теб. Всъщност само от теб можех да потърся помощ.

— Благодаря за доверието, но все пак ти не ми разказа всичко, нали?

— Да. Но така е по-добре. По-добре е, защото, когато не знаеш нещо, то и не те прави съучастник в него.

— По принцип си прав, но в случая сигурен ли си, че не бъркаш?

Той мълчеше. Знаеше, че така трябваше, но защо, не можеше да даде съвсем логичен отговор. Интуицията му крещеше, че има неща, които към момента трябваше да си останат само за него и никой друг да не ги научава.

— Ще видим — каза след известно време той. — Ако съм сбъркал, значи ще имаме провал, а ако не съм, тогава всички ще излязат сухи. — А наум добави: „Или почти всички“.

— Добре, ти преценяваш, защото най-малкото ти разполагаш с всички факти и въпреки че не си юрист, можеш достатъчно ясно да видиш картината. Дори понякога юристите сме малко по-обременени в това да вземем най-адекватното решение, именно защото прекалено многото норми не ни позволяват да мислим достатъчно по човешки.

— Искам да те помоля за още нещо.

— Разбира се, казвай!

Той зарови из джобовете си и после протегна ръка:

— Взemi тези неща и в случай че настъпи ситуация, в която не можеш лично да разговаряш с мен, отиди там и ще намериш всичко до последния възможен момент. Старая се постоянно да оставям достатъчно сведения. Но това е само в случай че по една или друга причина не можем да говорим един с друг.

Юристката пое нещата. Оказа се, че държи една визитка и един ключ от сейф. На визитката прочете името и адреса на трезора, както и номера на сейфа. Мълчаха и размишляваха. Бирите бяха изпити, а неизвестните бяха толкова много, че всичко можеше да се случи. И двамата осъзнаваха, че трябваше част от неизвестните да станат известни, за да могат да разчитат на частичен, а защо не и краен успех. Но в противен случай можеха да пият по една студена вода и това би било най-безболезненото, нещата можеха да придобият далеч по-неприятен облик. Когато мълчанието се проточи твърде дълго, а той изглеждаше така, че все едно не беше вече там, на масата, тя каза:

— Да тръгваме! Ти накъде си?

— Да тръгваме! Ще мина да ги видя преди утрешната среща — почти машинално отговори.

— Не е ли малко късно?

— Права си. Може би вече е късно. Ще звънна да проверя как са. А може и да не звънна, ще видим.

— Ти да не би...

— Не! Знаеш, че вече това няма как да стане. Особено след онзи крах, който бях принуден да понеса и от който все още не мога да се съвзема. Подбудите ми са изцяло алтруистични, можеш да си сигурна.

— Все пак, имай едно наум. Жените умеят, дори несъзнателно за тях, да оплитат. Докато се усети някой наивник и вече се е оплел като пиле в кълчища. И още нещо бих искала да ти кажа. Това, което се случи с Тео, раздялата ти с Моника, фиаското ти с Вероника, неща, все умопомрачително тежки и почти непреодолими, не бива да те спират да се опиташ дастроиш живота си отново и начисто.

Той нищо не каза. Разделиха се, като се уговориха веднага след срещата в Службата по бежанците следващия ден да се чуят и да обменят текуща информация, както и да набележат следващите стъпки. Тя трябваше да проучи правната страна на казуса, а той следваше да продължи със събирането на парчетата от този, оказал се сложен, пъзел.

И въпреки че пиха доста бира, по вече опустелите улици след раздялата с Мария почувства, че трябва да пийне нещо по-силно. Седна на една маса, която се намираще директно върху тротоара, и така пречеше на движението на пешеходците, но това сякаш не правеше впечатление на никого през деня, а сега, вечерта, нямаше на кого да пречи, защото същите тези пешеходци вече бяха по домовете си и приключваха поредния си ден, за да започнат утре сутрин пак отначало своята ежедневна програма, която имаше смисъл дотолкова, че работната седмица имаше пет дни, а после следваше два дни уикенд. И така седмица след седмица, докато дойдеше лятото, когато си вземаха отпуск една-две седмици и хукваха да почиват с железния аргумент, че цяла година бачкат, за да могат да си починат лятото. Това цялото щуране му се струваше малко като в омагьосан кръг, който нямаше изход и в който сякаш бяха обречени да се въртят всички или почти всички хора, защото все пак някои като че ли успяваха да са извън тази суетня, извън това напрежение, което се чувстваше повсеместно. Но освен работещите, имаше и други, които бяха безделници, просяци и най-обикновени пияници, чиито цели в живота бяха повече от първични — да преживеят един ден, да откраднат или

изпросят някоя пара, да се натряскат. Те мислеха единствено в краткосрочен план. Понятия като средносрочност или дългосрочност бяха не само непознати за подобен тип същества, но и неразбираеми, дори някой да опиташе да им ги разясни.

„Защо? Защо бе, мамка му? Може всичко да е различно, а не толкова сиво и сбъркано — каза почти на глас мъжът, докато чакаше да му донесат водката. — Кой има интерес от тази аморфна маса, съставляваща нацията? — продължи размислите си. — Разбира се, че тези, които управляват тази маса, имат потребност от безгръбначен народ, а не от образован. Защото интелигентният народ не би избрал да го управляват умствено ограничени, които имат за идеал само материалното си благоденствие на гърба на масовката. Масовка, която като желе се разлива натам, накъдето пожелаят нейните дребнеи. Дребнеи, които слугуват на чужди господари. Защо всичко младо и качествено бяга оттук? Но това е риторичен въпрос, разбира се. И процесът задкулисно се насърчава от същите тези, които са се вкопчили във властта, защото, за да я запазят, нямат нужда от умни хора. Умните трябва да бъдат разкарани, умните няма да ги търпят. Умните бягат, защото искат да се спасят, да спасят себе си, семействата си, а не държавата, защото виждат, че ракът е проникнал повсеместно, че все повече метастази се появяват и сякаш вече няма нито едно кътче, което да не е заразено.“ Рязко го изтръгна от размишленията му телефонният звън. Обаждаше се Лейла:

— Ало! Добър вечер, Лейла! Как сте? Ще си лягате ли вече? — опита се да звучи ведро.

— Добър вечер! Благодаря, добре сме! Не, още няма да си лягаме. Амира рисува, а аз чета.

— Ами... Ако искаш да мина... Не знам, да не ви притеснявам — запъна се той.

— Амира много би се радвала, ако дойдеш. Аз също. Стига да не си ангажиран или изморен, разбира се.

— Добре. Ще взема нещо за хапване и ще мина за кратко, а утре ще бъдем повече заедно.

* * *

Това, че беше бушкрафтър, адски много му помагаше. От малък се увеличаше от живот сред природата, но като порасна, всяка минута свободно време посвещаваше на оцеляване сред нея. Знаеше как при всякакви условия да намери най-благоприятното според тях решение. Знаеше как да си приготви храна от на пръв поглед липсващи продукти, знаеше как да пали огън, който да не се забелязва. Тези си умения усъвършенства в специалните служби, където го ценяха изключително много и които желаеха да го задържат до последно, но той беше интроверт и желаеше да бъде сам сред природата. Знаеше също, че съвсем скоро трябва да смени местоположението си, защото подвижността в случая беше от жизненоважно значение. Именно затова цялото му оборудване се събираше в една раница. Но знаеше, че трябваше да си създаде няколко точки за оцеляване, където при нужда да се оттегли и да имаше там неща от първостепенна употреба. Вече беше оборудвал една такава точка, но трябваше поне още едно или две места, за да има по-голяма сигурност, особено сега, когато реши, че е част от битката срещу тези изроди.

XIV. ЛОРА

Беше наел и стая в едно доста съмнително място, но това изцяло го устройваше за целите, които следваше.

Много дни и нощи прекара край онази непристъпна крепост, която към момента беше огромна частна болница, а съвсем скоро щеше да започне да функционира в целия си капацитет, включително и като център по евтаназия. Всички умения, които имаше за оцеляване и промъкване, не му помогнаха да намери път към вътрешността на тази истинска цитадела. Направи стотици снимки, които след това подробно разглеждаше, и така попадна на нея. Казваше се Лора. Стори му се от всички лица, които преглеждаше, че в нея има потенциал. Проследи я, запозна се с нейните навици.

Под маската той правеше ужасени гримаси, но трябваше да остане твърд, нямаше право на размекване. Мислеше, че никога повече няма да му се налага да се отнася грубо с човешко, а и с друго същество.

— Ще изпълняваш ли всичко, каквото ти наредя?

— Да — отговори младата жена. Той я помъкна в стаята, разкъса дрехите и я хвърли на леглото по гръб. После ѝ заповяда да си вдигне краката успоредно на раменете и с белезници ѝ закопча глезените като ги прокара зад врата ѝ, така че тя беше превита на две, а задникът ѝ стърчеше абсолютно свободен, както и нейните гениталии. После прокара ръцете ѝ зад гърба и ги закопча на кръста с втори чифт белезници, така младата жена остана напълно обездвижена и той изцяло разполагаше със сгънатото ѝ тяло.

— Виж какво, курво скапана, сега ще се позабавляваме, ясно ли е?

— Но какво искаш? — изплака жената.

— Какво искам ли? Ще видиш, маце. Ей сега ще видиш. Ти нали си курва или бъркам? Чукаш ли се за пари, а, маце?

— Да, за пари го правех преди, но напоследък вече не.

— Няма бивши курви, от мене да го знаеш. Курвата си е курва, схващаш ли?

Жената нищо не отговори, а гледаше право в маската, от която идваше приглушения му глас. Той я шляпна по гениталиите, а тя подскочи повече от страх, а не от болка, защото той не искаше да ѝ причинява физическа болка, но трябваше да я подчини безпрекословно. Тя беше окосмена, но личеше, че полага грижи за триъгълника си, защото космите бяха добре оформени.

— Е, кучко, ти се чукаш с оня стар пръч, нали?

— За какво говориш?

— Значи, продължаваме с курвенските номерца, така ли? Лора, нали така ти е шибаното именце? Та, Лора, ако не си послушна и разговорлива, ще страдаш, адски ще страдаш.

Той извади една машинка и включи в нея кабел, който от другата страна имаше метална щипка, без да се суети излишно, захвана щипката за клитора и. Тя го гледаше с разширени от ужас очи, но мълчеше. Други две кабелчета, които пак бяха снабдени с щипки, той ги прикрепил към пъпките на гърдите и, като ги залепи допълнително и с лепенки, за да не се изплъзнат. После седна и пак попита:

— Е, маце, шибаш ли се с оня нафталин? Луд ли е по тебе, а?

— За какво говориш? — попита жената. В следващия миг тя изкрещя неистово. Той беше пуснал ток първо на клитора, но веднага след това и на циците ѝ. Започна да ги редува, като внимаваше токът да има стрес ефект, а не силов. Но младата жена беше толкова уплашена, че започна да се мята неконтролируемо. Той спря тока и пак запита:

— Е?

— Да — изръмжа жената. — Да, чука ме, старият перверзник. Но, моля те, моля те, повече не пускай това ужасно нещо.

— От теб зависи. Ако си говорим, тогава няма да го пусна, но ако замлъкнеш тогава. — И той отново въртна копчето. Жената подскочи и изпищя.

— Добре, спирам, но засега. Та я ми разкажи за оня кретен, главния лекар. Как му беше името?

— Проф. Менгеленски. Той ми беше клиент още когато работех като проститутка. Той ми даваше пари, с които успях да завърша за медицинска сестра, това му беше желанието. Каза ми, че като взема

диплома, след това няма да има проблем да ме вземе при него на работа и да си живеем добре. Но тогава трябваше да бъда само негова.

— И ти, маце, какво направи?

— Аз наистина инвестирах немалко средства, за да завърша, а той после удържа на обещанието си и ме взе при него на работа. Но понякога се случваше да му изневеря с някой друг доктор, все пак той е доста стар, а мен ме привличат младите. Напоследък не ме търси често за секс, тъй като либидото му доста се снижи и предпочита основно стриптийз.

— Аха, а какво стана, че се преместихте в онази крепост?

— Не знам, честна дума, но това, което загадъчно ми каза, е, че предстои нещо наистина грандиозно. Нещо, което не е познато досега по тези места. Каза ми, че всички ще имат много пари, защото това ще бъде една неизчерпаема златна мина.

— А какво се случва зад стените на крепостта? Не си помисляй да скриваш каквото и да е, защото — и той посегна към копчето.

— Неее — изкрещя Лора. — Всичко, каквото знам, ще ти кажа.

— Е? Слушам те за това, което става вътре.

— Не знам подробности, но там има няколко сгради и се строят още. Знам, че има огромна болница, но ще има и диспансер, ще има и екарисаж и други неща.

— Екарисаж ли?

— Да, така ми каза, защото щяло да има и трупоизгаряне.

— Кога се очаква да започне да функционира целият комплекс?

— Много скоро, не знам точно, но почти всичко вече е на финалната права. Работи се денонощно и с часове резултатите са видими. Буквално до дни се очаква стартирането на комплекса.

— Кукло, ако нещо си си спестила или си ме заблудила, да знаеш, че ще те опека жива, разбираш ли? — Той извади един предмет от раницата и я попита: — Знаеш ли какво е това?

— Не — отговори с разширени от страх очи жената.

— Това е бензинова лампа. Знаеш ли какво правят с нея по селата?

— Не.

— Пърлят прасетата, а ако нещо си ме метнала, ще ти опърля сливата най-напред, а после и цялата, разбра ли ме? — Той запали бензиновата лампа и насочи пламъка към окосмения ѝ триъгълник,

като внимаваше да не я изгори, но все пак искаше да опърли малко от космите и успя да го постигне, стаята се изпълни с мирис на опърлено, а жената отново се изви и запищя.

— Млъкни, курво!

— Моля те, недей, моля те.

Той изгаси лампата и каза:

— Казах, че това ще ти се случи, ако си ме излъгала или ако тепърва ме излъжеш. И не само това. — Той извади един фишек с кръгла форма и дълъг около една педя и й каза:

— Това е динамит, ако разбере, че ме лъжеш, ще ти го натикам в задника и ще го запаля. Всъщност защо още сега да не ти покажа за какво иде реч?

— Не! Недей. Всичко е истина. — Но той не й обърна внимание и рязко бръкна с пръст в ануса ѝ. После, без да види тя, сипа лубрикант, за да не я боли физически и отново бръкна, а после забучи фишека в щръкналия ѝ задник. После щракна със запалка и доближи до фитила, който веднага пламна. Тя усети топлината от пламъка, а сълзите и се стичаха по бузите. Изведнъж се чу слаб гърмеж, а жената подскочи и се сви още повече, започна пронизително да пищи, защото беше на ръба на психическата си издръжливост. Той беше сложил предвидливо ръката си върху гениталиите и, за да не вземе случайно да хвъркне някоя искра и да ѝ причини болка. Но той не искаше тя да разбере, че всичко е блъф, че всичко цели нейното безпрекословно психическо пречупване, защото той разбираше, че тази мръсница ще го изиграе при първа възможност, затова трябваше да бъде на вид безкомпромисен и решен да я ликвидира безпощадно.

— Сега беше малка играчка, която гръмна и опърли едва-едва косъмчетата ти, но следващия път ще бъде съвсем истинско и ще ти се разхвърчи сладкото дупе в четирите посоки на света. И помни, че знам, че имаш дете. То няма никакъв шанс, ако шибаната му майка въртне някой номер. Чу ли?

— Да, моля те, само детето не пипай. Всичко ще правя, каквото поискаш от мен.

— Добре, но аз си имам принципи. И един от тях гласи, че на курви имам нулево доверие. Ще те изпитам, но ако ме изпързалиш, има кой да се погрижи за детето. — Той ѝ показа снимки и продължи:

— Виждаш колко е красиво, нали? Не бих искал да се случи каквото и да е лошо на това дете, но все пак майка му ще реши. А и още нещо. Ако направиш някой номер, освен детето, ти също ще имаш проблемчета, макар малки. — Той извади едно шише и го разклати. — Знаеш ли какво е това? Това е киселина, маце. С нея аз или ако мен си изцакала, моите аверчета ще изрисуват много хубаво прекрасното ти личице. И това не е всичко, срамните ти устнички ще плуват в тази киселина, а клиторът ти се опасявам, че няма да я понесе много добре. — Той видя как тя потръпна. Май беше успял да я изплаши до смърт и да я убеди, че е изверг, който пред нищо не се спира. Той продължи:

— Но преди киселината, първо, ще ти полеем малко хубавите цицки с топъл восък, както ей сега ще усетиш. — Той извади една свещ и я запали. После се доближи и се надвеси над прегънатото и оковано с белезници тяло, намести й циците и наклони свещта, като внимаваше за височината, за да може, докато пада капката, тя да се е охладила достатъчно и единствено да постигне психоефект, без да я нарани. Но още при първата капка, жената изкрещя и се замоли:

— Спри, умолявам те, спри! Що за човек си ти? Нямах ли поне мъничко човешко?

— Не, маце, нямам, затова ми плащат и това е само увертюрата и ако нещо прецакаш работата, тогава ти обещавам истински купон, който ще си спретнем с теб. Сега стига толкова, но имай готовност по всяко време да се виждаме и да ме осведомяваш за всичко и без шикалки, окей?

— Да, обещавам, че всичко ще ти казвам, само не ми закачай детето, моля те! — почти проплака Лора.

— И ако някой разбере, че си бъррим с теб, тогава... тогава мисля, че не искаш да чуеш какво ще стане с детето ти, а и с теб, но първо с него.

— Никой, абсолютно никой няма да узнае, уверявам те.

Той разкопча белезниците и я остави да се облече, но тя беше омаломощена и едва успяваше да нахлузи криво-ляво дрехите си, а той, въпреки че под маската правеше ужасни гримаси, успя да се въздържи и не й помогна, защото не биваше да прояви никаква слабост, защото Лора щеше веднага да разбере, че той не е това, за което се представяше.

После ѝ завърза очите и я изведе. Натовари я в джипа и я закара близо до дома ѝ. Свали я, или по-скоро разтовари я, и без да ѝ отвързва очите, с мръсна газ се отдалечи. Отиде директно във вертепа и тичешком се изкачи по стълбите, затръшна вратата, заключи я и веднага отиде в тоалетната, където започна неудържимо да повръща. Той не можеше да повярва, че е причинил всичко това на едно живо същество, на една жена. Той, който се грижеше за всяка твар в природата, беше я изплашил до смърт. Вярно е, че физическа болка се стремеше да няма, а изцяло искаше психически да я подчини, но в момента не можеше да се понася. И само заради това, че искаше да се добере до сведения за мрежата, до сърцевината на тези, които подготвяха погубването на множество човешки животи, а органите на хората щяха да бъдат разпродавани като в месарница и да печелят от тях неописуеми купища пари. Всичко това беше оправдано, но той вече се чувстваше омерзен и не можеше да се търпи. Мислеше, че навеки е оставил този живот, който му се налагаше да води в специалните служби, но ето сега... сега трябваше да си го припомни много бързо и трябваше да бъде безкомпромисен.

Нямаше избор. Съзнаваше, че Лора е златната кокошка, чрез която можеше да се добере до главния доктор, до проф. Менгеленски, и така да събере необходимата информация. Беше информирал Ян и той прие неговия план.

Почувства се по-добре, или по-вярно да се каже — малко по-адекватен, беше изпаднал в нещо като душевен ступор, след като изхвърли от колата медицинската сестра.

* * *

Изчака няколко дни. Знаеше, че търпението е висша форма на израстване, а той го беше постигнал. Вярно, че сякаш беше позагубил тренинг, но специалната подготовка, която беше преминал, щеше да му помага през целия живот. След като настъпи определения ден, опакова нещата в раницата си и излезе на улицата. Хвана първото такси и каза да го закара на гарата. Имаше гигантски задръствания, но той не се дразнеше, беше свикнал да бъде търпелив и да не се ядосва за неща, които не са под негов контрол. А и нямаше какъде да бърза. Слезе от

таксито и като се помота известно време безцелно, се насочи към една телефонна кабина. Именно на такова място трябваше да използва телефони, за да се предпази възможно най-добре. Набра номера и чу в слушалката още след второто позвъняване познатия женски глас:

— Ало, да.

— Маце, мислиш ли си за мен?

— Ъъъъъ... Да, кажете.

— Сама ли си?

— Не.

— Добре маце, нали знаеш, че ако шикалкавиш, ще се ядосам и онова, което избухна слабо на дупето ти, ще избухне далеч по-силно и по-навътре. А и за детенцето би ми било в известен смисъл неприятно, така че намери начин довечера да се видим или най-късно утре, защото може да загубя търпението си. Разбираш ли, маце?

— Да, разбира се, няма проблем. Довечера съм нощна смяна, но утре имам възможност.

— Ако този, който е там, е много любопитен, кажи, че съм от рекламна агенция, която иска да ти пробута някаква джаджа, като например епилатор за пусито ти, че иначе моята май не ти допадна, или бъркам? Хайде, маце, утре те чакам точно в 10,00 часа.

Окачи слушалката и промърмори: „Ако продължавам да играя тая роля, току-виж съм станал престъпник от класа“. Изпитваше почти физически дискомфорт да говори толкова много. През последните години там, сред природата, той се радваше на тишината и на шумовете, причинявани от птичките, дърветата, водата. А сега, сега му се налагаше толкова много словесен шум да произвежда, а и да търпи такъв от останалите двуноги, уж разумни същества.

XV. ШЕФКАТА

Ян седеше във всекидневната и чакаше да се пригответ за излизане. Наистина от едни бездушни помещения, жилището се беше превърнало в уютно място. „Друго си е да пипне женска ръка“ — помисли си той. Срещата беше следобед, така че имаха няколко часа, които решиха да посветят на разходка и посещение в нещо като лунапарк, и Амира да си поиграе. Дали беше добра идея, не знаеше, но все пак не му се искаше да ги оставя сами точно преди тази, вероятно решителна среща. Трябваше да са максимално спокойни и уверени, а това се постигаше включително и със забавления. Попипа оставения на масата замък, който детето направи предната вечер, дарбата му се виждаше и от лаик, какъвто беше той в тази област. „Да, Амира има талант и трябва да го развие, за да се чувства добре и да бъде полезна както на себе си, така и на хората, а и майка и ще бъде спокойна и доволна. Аз също.“

— Ето ни и нас. Много ли се забавихме? — обърна се към него Лейла, влизайки във всекидневната. Появиха се едновременно, хванати за ръце майка и дъщеря.

— Не, никак, дори още не съм допил кафето, което впрочем е невероятно. Не мога да се сетя да съм пил по-разкошно кафе от това.

— Ласкател.

— Ех, винаги, когато съм искрен с жените, те не ми вярват — театрално разпери ръце той и направи такава физиономия, че двете се разсмяха. — Амира, имам подарък за теб. Ела! — когато детето се приближи, той му подаде нещо, което стискаше в ръка. Момиченцето го взе и се зае с отварянето му.

— О, ужас! — възкликна Лейла. — Та сега ще се омаже цялата с това шоколадово яйце. Мисля, че саботираш моите усилия за чистота. — И направи недвусмислен предупредителен знак към него, като едва прикриваше усмивката си.

— Разкрит съм. Предавам се и признавам своята вина — влезе в тона ѝ той.

Амира се возеше на количките, а те седяха на една пейка и наблюдаваха множеството, състоящо се от малки деца, майки и туктаме по някой татко. Никой все още не беше казал нищо във връзка с предстоящата среща, но и двамата постоянно мислеха за това.

— Как смяташ, дали ще успеем да се срещнем с шефа на службата? — не издържа и попита Лейла.

— Увериха ме, че всичко е уредено и аудиенцията е сигурна. Вчера следобед се чух последно със служителя, който се занимава с този случай — отговори той. — Всъщност шефът се оказа шефка, така че да се надяваме, че не е някоя пепелянка и ще успеем да разчитаме на това, че е жена, че е евентуално майка ѝ въобще тези чисто женски качества, които липсват на мъжете.

Времето за пристигане го изчисли така, че да не пристигнат твърде рано, но и в никакъв случай да не закъсняват. Точно пет минути преди уреченото време те стояха пред кабинета на служителя, с когото последно бяха разговаряли, и очакваха да ги поканят. Минаха петте минути, той почука, но никой не отвори вратата, която отвън беше с топка и не можеше да се отвори без ключ. Минаха още пет, после и десет, но никой не се появяваше.

— Спокойно, това е чисто чиновнически прием — каза той. — Искат да покажат, че в тях са и хлябът, и ножът.

— Няма проблем, ще чакаме колкото трябва, то и друго не ни остава — отговори Лейла.

Само че той имаше малко по-различно мнение и нямаше този път да се остави да го водят за носа, и то хора, за които лично се беше уверил, че не отговарят на позициите, които заемат. Знаеше къде е кабинетът на шефката, но даде още пет минути толеранс и щом изтекоха, без да каже нищо, направи им знак да го последват и тръгна към стълбите за следващия етаж. Спря само за миг пред кабинета и после рязко почука. Там нямаше топка, факт, който предизвикваше някои въпроси, и натисна дръжката. Секретарката ги посрещна и попита:

— Кажете какво има?

— Имахме среща със служителя, който отговаря за удължаване на регистрацията за престой на нелегално влезли в страната, но никой

не ни отваря.

— Колегата е в болнични, така че няма как да ви обслужи.

— Също имахме уверение, че ще се срещнем със завеждащия Службата по бежанците. И нека само да ви кажа, че няма да мръдна оттук, докато госпожата не ни приеме, защото тук става въпрос за човешки съдби, а не за шикалки, схващате ли? — Той беше повишил тон, а секретарката отстъпи крачка назад. — И този ваш колега толкова ли е незаменим, че никой не може да обслужва тази дейност? Ето затова ще ни завладяват всякакви, защото няма кой да върши елементарни неща, но в същото време сте готови да не удължите регистрацията на жена, която се опитва да се спаси, да спаси себе си и детето си. — Той вече крещеше, а секретарката се чудеше къде да се дене.

Отвори се вътрешната врата, която очевидно водеше към кабинета на шефката, и на прага застана добре облечена и добре сложена жена на неопределена възраст. Тя не беше нито млада, нито стара.

— Господине, защо крещите? Тук е държавна администрация — със спокоен глас го попита тя.

— Извинете ме, госпожо, но може би именно заради това крещя, защото е държавна администрация. А в държавната администрация следва да работят хора, на които държавата им е мила, а не само да отбиват номера.

— Господине, мисля, че нещо сте се объркали, защото именно такива хора са в моя екип.

— О, не, госпожо, позволете ми да се усъмня във вашата увереност. И сега трябваше да имаме среща с вас, ако не се лъжа, а няма кой да ни приеме преди това и да свършим чисто административната работа.

— Заповядайте! Влезте да ми обясните за какво става въпрос — покани ги с жест шефката.

Той подробно разказа всичко от начало до край, тоест до този момент, когато нервите му не издържаха и нахлу при секретарката, която, вече успокоена и по нареждане на администраторката, им сервира кафе и чай. Службата се оглавяваше от твърде интелигентна жена, която много бързо схвана за какво става въпрос и мина на английски, за да може и Лейла да участва в разговора. Поиска цялото

досие, което като с магическа пръчица само след минути се намираще на бюрото ѝ. Тя внимателно прочете някои пасажки, а други бегло прегледа и каза:

— Вижте, въпросът с бежанците е повече от сериозен. Ние едва успяваме да се справим, дори не съм сигурна, че успяваме. Но полагаме всички усилия, включили сме целия наличен ресурс. Проблемът е, че тази бежанска вълна е на икономическа, културна и донякъде верска основа. Много малка част от тези, които заливат континента и в частност нас, защото ние сме на първа линия, са хора, които бягат от война. Ето защо се взе решение, което все още не се обявява, но което вече се прилага.

— Какво решение? — попита той със свито сърце, защото онзи служител, който беше в болнични, му спомена за него.

— Решението е, че на всички, които са с регистрация за престой у нас и не са от места, по които понастоящем се водят военни действия, да не им подновяваме регистрацията и да ги експулсираме обратно.

— Не, това не е възможно — рязко каза той. — Не и за тази жена и това дете.

— Съжалявам! Нищо не мога да направя. Правилата са за всички. Няма как да ѝ удължим регистрацията. Тя трябва да бъде задържана и върната обратно.

— Това няма да стане, това е изключено. Там я чака смърт, а детето ще бъде обречено без майка си.

— Мисля, че преигравате. Не бъдете толкова черноглед. Ще се върне обратно и отново ще заживее предишния си живот.

— Не мога да заживея предишния си живот — каза Лейла. — Аз съм мюсюлманка, която наруши традициите, установени от моя род, така че няма при кого да се върна, а ако се върна, ще бъда съдена по шерията.

— И предполагам знаете, че жените там ги считат за всичко друго, но не и за човешки същества. А присъдите по шерията, отнасящи се до жени, твърде често завършват с изпълнение на смъртна присъда чрез убийство с камъни — каза той и се вторачи в шефката, която не знаеше какво да каже, нито какво да ги посъветва.

— Искам да помогна, но не мога. Решението е взето на най-високо ниво, а аз съм длъжна да изпълнявам заповедите. Нищо не мога

да сторя, въпреки че... — тя не довърши, но той разбра, че тя вътре у себе си вече беше на тяхната страна.

Той се изправи и цялата му поза говореше за решителност и още нещо, което внушаваше респект. Той каза:

— Уважаема госпожо, вие можете да ни помогнете. Вие сте единственият ни шанс. С тази жена сме сгодени, тоест тя е моя годеница и ще стане моя съпруга в мига, когато получи статут на бежанка, за да можем да сключим граждански брак, както е по нашето законодателство.

Двете жени го гледаха изненадано и мълчаливо. Думите му дойдоха като гръм от ясно небе.

Той отиде до Лейла, хвана я за ръката и продължи:

— Всичко е във вашите ръце, но едно ще ви кажа, аз няма да позволя моята бъдеща жена и нейната дъщеря да бъдат експулсирани.

Възцари се мълчание, което продължи повече, отколкото можеше да се очаква в административна единица, в която имаше среща на граждани със служител, и то отговорен.

Когато тишината започна да става твърде неловка, защото той продължаваше да не казва нищо, а да държи ръката на бежанката и втренчено да гледа към шефката.

Тя накрая се прокашля и каза:

— Това поставя нещата в малко по-различна светлина. Не мога да кажа каква, но положението се променя. За първи път се сблъскваме с подобен случай и не съм сигурна как да постъпя.

— Моля ви за помощ и се надявам да ни съдействате, защото нормите и правилата би следвало да служат на хората, а не обратното. Вижте, в противен случай ще се наложи да стана беглец в собствената си страна, а също и укривател на хора, тъй като при никакви обстоятелства няма да позволя да бъдат експулсирани те двете. — И той с другата си ръка прегърна момиченцето, което седеше напълно безучастно до момента, но прие прегръдката на мъжа и то също се притисна до него. Служителката, въпреки че беше бивша полицайка и би трябвало да е устойчива на подобни сантименталности, не успя да сдържи емоциите си и изразението ѝ говореше красноречиво за това какви чувства я вълнуват. Тя самата започна да разсъждава какво и как да се направи, а те я слушаха много внимателно, макар че бежанката

сякаш не беше съвсем концентрирана, но той си водеше подробно записки и задаваше уточняващи въпроси.

След като излязоха от кабинета на шефката, той бързо ги поведе навън, където хванаха такси да ги стовари пред жилището, което обитаваха, а на раздяла им каза, че не знае кога ще се видят, защото тръгва да урежда всичко, което се изисква като документация. Лейла понечи да каже нещо, но той я спря:

— Моля те, ще имаме време да говорим, нека сега да бързаме със задачите, а после ти обещавам, че ще поговорим. Просто ми вярвай! — И когато произнесе последните думи, сърцето му се сви, защото при други обстоятелства и на друга жена беше казал същото, но тя тогава не му се довери и въпреки че нищо не му каза, след това действията ѝ говореха, че думите са му били отнесени от вятъра и не са произвели нужния ефект, а той пак искаше същото, което и сега — тя да му повярва, защото искреността му беше възможно най-дълбока, защото това беше добро дело. Онова също беше, но там имаше и нещо повече, даже онова беше всичко за него.

Накратко, подбудите му се различаваха, но искреността — не. А може би и тогава, и сега все го правеше от някакви егоистични подбуди, макар неосъзнати. Но нали преди време най-близките му хора го обвиниха в егоизъм и той си обеща, че след като те твърдяха, че е егоист, а той си е мислил обратното, то отгук насетне да бъде осъзнат егоист и повече да не се разочарова, когато му го казват, защото, след като най-близките са го казали, то има ли смисъл да се доказва на подалечните? Но той рязко тръсна глава и пропъди мрачните мисли, и усмихнат каза:

— Чао, Амира, чао, Лейла! Скоро ще се видим.

— Чао! — в хор отвърнаха двете и се запътиха към входната врата, а той продължи с таксито.

Веднага извади телефона си и започна разговор след разговор. Най-напред се свърза с Мария и подробно ѝ обясни какво му трябва в спешен порядък. Разбира се, че тя веднага се отзова, въпреки че самата беше затрупана с ангажменти. Но със свободен нотариус много се затрудниха, защото нотариусите бяха малко, а нотариалната работа много. В крайна сметка, успяха съвместно да склонят един нотариус за следващия ден между две сделки да ги приеме и да заверят необходимите им документи. Но изрично отбеляза, че трябва

предварително да ги изготвят както трябва, защото, ако не са в ред, ще се наложи да ги върне за друг ден.

Работиха дистанционно, но бяха онлайн помежду си, четяха закони, наредби, инструкции и внимаваха със съставянето на документацията.

Нощта напредваше и той изведнъж се сети, че не е информирал Лейла за нотариуса. Обади ѝ се веднага и ѝ каза, че в момента съставят нужното и че утре ще могат да направят нотариалните заверки. Каза ѝ, че сега няма да може да ѝ обясни всичко подробно поради липса на време, но след като подадат съответните документи в Службата по бежанците, подробно ще ѝ обясни.

— Виж, аз знам, че правиш всичко възможно за нас, но не съм сигурна... — запъна се тя.

— Какво има, Лейла? Има ли нещо, което те притеснява по отношение на добрите ми намерения? Смяташ ли, че ще застраша теб или Амира? — малко рязко зададе тези въпроси, тъй като умората вече се опитваше да го надвие.

— Не. Не исках да кажа това. Съжалявам! Извинявай! Само искам да не ти създавам проблеми.

— Всичко е наред, ти извинявай! Просто ми се довери. Починете си добре тази нощ, а утре ще се видим. Поздрави Амира!

— Да, добре, благодаря! Лека нощ!

— Лека нощ, Лейла!

Той затвори телефона и дълбоко въздъхна. Намираше се в онова състояние, в което не беше изпадал от много дълго време, а именно — да действа, без да се замисля, все едно имаше добре разработен план. Познаваше се добре, поне що се отнасяше до настъпването на именно тази фаза. Знаеше, че действията му бяха последователни и възможно най-точните. Знаеше го това, но не знаеше как го постига, то някак си се случваше. Когато се посвещавахе на нещо, винаги имаше такова усещане и напълно му се довери и този път, отхвърляше детайл след детайл и беше убеден, че така трябва да се подрежда пъзелът. Отиде до хладилника и си сипа една голяма водка. Отпи глътка и каза: „Ето за това само си струва човек да изпрати една поздравителна картичка до руснаците — за тази прекрасна напитка. А и за руската салата също. Нищо че едни от най-хубавите водки изобщо не се произвеждат в Русия, а руската салата е всъщност френска. Но все пак благодарение

на тях са толкова известни и двете изкушения. То и ние им дадохме писмеността, но...“.

Махна, все едно да се смърри, че е започнал да философства и отново се зае с компютъра, нормите и писането. Искаше да надскочи себе си, знаеше, че адвокатката перфектно ще опише юридическата страна на въпроса, но той следваше да изпила логическата, хуманната, онази чисто човешка страна, пред която само изрод нямаше да може да устои. А у тази служителка, ръководеща понастоящем институцията за бежанците, имаше нещо човешко, дори не е изключено да има твърде човешко, но да го прикрива някъде дълбоко, защото чувствата, емоциите и въобще сантиментите пречат в работата. Те са противоположни на професионализма, но ако изобщо не ги притежава човек, то тогава и не може да се нарече съответното двуного, а именно — човек.

Зазоряваше се, а той още беше на компютъра. Все пак трябваше и да дремне, дори и да е час, но трябваше. Денят щеше да е повече от интересен. И наистина беше. С Мария прегледаха за последно документацията, разпечатаха и я окомплектоваха в папки, както си му е редът. После взеха от квартирата двете бегълки и се отправиха към нотариалната кантора, където следваше да се придаде вярност на написаното. Времето минаваше, а нотариусът все не ги приемаше. Неговите помощници отдавна разгледаха документите и зададоха уточняващите си въпроси, но без нотариуса нищо не можеше да стане. Времето неумолимо течеше, а до края на работния ден трябваше да се подадат документите, тъй като именно в полунощ на този ден регистрацията за престой изтичаше, така че утре вече щеше да е безвъзвратно късно. Той се разхождаше нервно в чакалнята, а жените седяха мълчаливо. Изведнъж нахлу някаква наперена дама, която заяви, че има спешна работа при нотариуса, така че останалите ще трябва да почакаат. Наконтената представителка на женското царство и особено нейният самонадеян тон извадиха мъжа от и без това крехкото спокойствие. Той се приближи до нея с изражение, което не говореше нищо добро, и тихо, но ясно каза:

— Изчезвайте оттук, защото ще измета цялата кантора с прекрасните ви тела и парцали.

Жената се закова и едва след минута-две каза:

— Вие кой сте? Ако обичате, разкарайте се. Ама че кретен!

Той, без да казва нищо, я хвана за ръката и стисна силно, така че жената изкриви лице от болка и я избута през вратата. След това бавно и внимателно затвори вратата след нея. Един от помощниците на нотариуса видя случката и само каза, че с тази дама шега не бива, тъй като не била случайна, а също била много състоятелна. Никой не му каза нищо и продължиха да чакат, и да гледат стрелките на стенния часовник, който тиктакаше отчетливо.

Най-сетне вратата към кабинета на нотариуса се отвори и оттам излязоха клиентите, които толкова много се забавиха. Покрай тях се шмугна именно този помощник, който проследи случката с нахалницата отпреди минути. Вероятно бързаше да докладва, че следващите клиенти са малко нервни. За всеобщо облекчение, нотариусът лично излезе и ги покани да влязат. Зададе рутинните въпроси, като най-вече го интересуваше да разбере дали наистина подписват декларация, че ще сключат граждански брак веднага щом тя получи статут на бежанец. Лейла изненада всички с използването на езика, обстоятелство, което той си отбеляза наум, но нищо не каза. Едва по-късно разбра, че при всяка свободна секунда, тя учеше езика от разговорника, купен при първото пазаруване. За негово облекчение, нотариусът не беше от любопитните и след като се увери, че всичко е според закона и тяхната воля, завери документите. Оставаше едва половин час до края на работното време на Службата за бежанците. Трафикът по това време винаги беше повече от кошмарен, но трябваше да се справят. Изхвърчаха като куршуми и влетяха в първото такси, което им се изпречи. Почти не чува думите на нотариуса, който казваше, че е хубаво друг път, като имат важна работа, да не чакат последния момент и също — да не му гонят клиентите. Шофьорът получи троен бонус, ако съумееше да ги закара на посочения адрес преди 17,30 ч., когато кепенците щяха да хлопнат и всички усилия щяха да отидат по дяволите. Биваше си го, караше на ръба на оцеляването, но това за тях нямаше значение, целта оправдаваше всичко. В 17,25 ч. шофьорът закова пред портала на службата. Той му подхвърли парите и с максималната скорост, на която беше способен, забърза към вратата. Запъхтени, жените го следваха. Точно в този момент охраната застана напърно и им прегради пътя. Той изобщо

нямаше никакво време да се обяснява, адреналинът му беше на макс. Само вдигна бастуна, а охраната инстинктивно се дръпна, той мина, а след него и жените. Въобще не обърнаха внимание на виковете, които охранителят започна да бълва. Преприказа тичешком по стълбите.

Той чувстваше, че кракът вече го предава, но знаеше, че не може да капитулира тъкмо сега.

17,29 ч., с почукването натисна и дръжката на вратата и вкупом влетяха в деловодството. Жената вече се приготвяше да си ходи и им хвърли такъв отровен поглед, че ако не беше само поглед, те повече нямаше да могат да вървят по тази прекрасна земя. Служителката не можеше да повярва и не можеше да осъзнае, че някой се осмелява точно в края на работното и време да влиза със скоростта на галопиращ кон.

— Вече приключих, така че заповядайте утре сутрин в 9 часа — каза троснато чиновничката.

— Объркала сте се, госпожо. Сега е точно 17,29 ч., а работното ви време е до 17,30 ч. — отговори той, като се стараеше да звучи спокойно, защото в противен случай можеше да ѝ извие врата, преди да се овладее съвсем. Но все пак, нещо в него направи впечатление на служителката и сякаш тя долови спотаената агресия у мъжа. Разбра, че е по-добре, ако не иска да си има неприятности, ще трябва да обслужи този особняк.

— Добре, но ще трябва да ме изчакате за секунда, защото току-що започнах да изключвам компютъра.

Той веднага заобиколи бюрото и без да се церемони, даде отказ от изключване, защото разбра, че тази женица беше на „вие“ с компютрите и трябваше да го изчакат да се изключи, а после да го включи, което не беше в техен интерес. Служителката нищо не каза, а веднага започна да се занимава със специализирания софтуер за прием на документи. После пое папката и започна да разглежда документите.

— Моля ви, регистрирайте документацията и ми дайте входящ номер, няма какво да гледате документите — сопна ѝ се мъжът.

— Такива са инструкциите, та ако има нещо, което липсва, да кажа.

— Няма какво да ни казвате, защото това е последният срок за нас, така че, без да внесем документите, аз оттук не тръгвам, надявам

се, че ме разбирате. И това, че вече мина 17,30 ч., изобщо не ме интересува, защото сме в срок.

— Това не е проблем, тъй като програмата регистрира всичките след този час като подадени точно в 17,30 ч. — каза някак си сговорчиво жената. Чак сега мъжът видимо се отпусна. Служителката въведе каквото трябваше, прибра документите в едно чекмедже и му подаде номерче.

— Заповядайте, това ви е входящият номер, когато има резултат, ще се свържем с вас, но може и вие да се обаждате.

— Благодаря ви! — каза той. — Да, да, ще се обаждаме, разбира се. И извинявайте, че малко рязко се държах. Довиждане и лека вечер!

— Довиждане.

Всички излязоха вече успокоени и дори жените най-после се обадиха, защото до този момент и дума не бяха обелили. Той с мъка клекна и гушна Амира, и я попита:

— Искаш ли да ядем сладолед, скъпа?

— Да! — отговори момиченцето. — А ти ще ядеш ли? — попита го тя.

— Да, разбира се, щом ти искаш и аз искам.

— А мама и леличката?

— Да ги попитаме, искаш ли? Хайде! — Обърна се към двете жени и попита: — Ние с Амира се интересуваме дали желаете сладолед, понеже ние сме сладолодогладни и отиваме да ядем?

Те се усмигнаха. Нещо, което не бяха правили може би целия ден.

— А за мен може ли бира? — попита Мария.

— Може. Разбира се, че може и тъй като няма да те оставя сама, аз също ще бъда на бира — отговори той.

— Е, за мен ако може натурален сок — каза Лейла. Той усети, че момиченцето го тегли за крачола.

— Нали каза, че ще ядем сладолед, защо сега казваш, че ще пиеш бира?

— Ще ядем сладолед, а после ще пия бира, така става ли? Макар че май тая комбинация не е от най-успешните, както съм чувал.

— Да! Става — отговори усмихнатото дете.

Те не бяха забелязали, че докато правят планове за най-близкото си бъдеще, охранителят, намерил подкрепление, се приближаваше

застрашително към тях. С него вървяха още двама. Едва когато охранителят каза: „Ето го!“, чак тогава те забелязаха, че край тях има трима мъже, които очевидно не изпитваха любовни чувства. Той понечи да каже нещо, но адвокатката му направи знак да си мълчи. Вече чувстваше смазващата умора, която започваше да го обзема, защото, след като човек направи нещо и започне да се успокоява, едва тогава започва да чувства и умората. А работата, която току-що завършиха, беше онова, към което се стремяха толкова много. Макар че резултатът все още трябваше да се чака, но на него не можеха да влияят, а се налагаше да проявят търпение. Той се подпря тежко на бастуна си и остави юристката да се оправя с тия дебеловрати типове. И тя започна да се справя блестящо с тях. Разправията отекваше надалеч в празното учреждение. Никой не забеляза слизащата по стълбите жена, която с интерес гледаше оформилата се група. Изчака малко и след като се ориентира в ситуацията, се намеси:

— Какво става тук?

Глъчката в миг утихна, а Ян вътрешно се зарадва на късмета си.

— Госпожо, току-що подадохме документите, за които говорихме с вас. Но преди това този господин — той посочи охранителя — се опита да не ни допусне до деловодството — сбито разказа същината той.

— Госпожо, той нахлу, дори искаше да ме удари с бастуна си.

— Това е пресилено, разбира се. Бил съм искал да го ударя, той да не би да е екстрасенс, че знае какво съм искал да правя? Аз само си проправих път, защото господинът се опита да ни възпре. После, както се вижда, намерил подкрепления и пристига да ми търси сметка за нещо, за което би трябвало да ми е съдействал.

— Добре. Стига толкова. Тръгвайте! — обърна се към охранителите шефката на Службата за бежанците. И след като тримата мъже с начумерени физиономии се отдалечиха, тя продължи: — Радвам се, че успяхте! Приоритетно ще се заема със случая, защото той хем не е от обичайните, хем започнах да имам голям, макар необясним, интерес към него.

— Притеснявам се, че в полунощ изтича регистрацията за престой — каза той.

— Да, това наистина е притеснително. Няма защо да ви заблуждавам, тъй като ситуацията започва да излиза от контрол и

хайките са повсеместни. Центровете за бежанци се пръскат по шевовите, въпреки че вече имаме няколко големи групи, които експулсирахме от страната, точно с изтекли регистрации. А сред тях дори имаше и такива, които не стигнаха до регистъра и вече ги проводихме по обратния път. Но ще направя всичко възможно това да не се случи с тях.

— И тя погледна жената и детето, както му се стори, със симпатия.

— Благодаря ви! Знаете, че с нетърпение ще очакваме развитието.

— Да, знам. Разбира се, че съм наясно. Това са човешки съдби, а не игра на боулинг, така че ще направя каквото е по силите ми и което е в моите компетенции.

— Лека вечер и до скоро!

— Лека вечер! — в хор отговориха. — И благодарим! — каза Лейла.

XVI. МИНАЛОТО НА ЛЕЙЛА

Ядоха сладолед, после вечеряха в една пицария и когато Мария каза, че ще се прибира, те се сбогуваха с нея и се отправиха към квартирата. Пътюм минаха през магазин на една от веригите и напазаруваха. Амира получи подарък — голям шоколадов самолет.

Не знаеха колко време вече разговаряха. Амира отдавна спеше. Успя да изяде само крилете и опашката на самолета, останалата част, завита в станиола, я чакаше за закуска. Говореха за различни неща. Той с интерес слушаше и я разпитваше за това, което за нея беше доскоро вкъщи и което сега беше нещото, от което трябва да бяга надалеч. Той също ѝ разказваше различни неща, този разговор ги успокояваше след върховното напрежение, което изживяха последно време.

— Благодаря Лейла, че ми се довери и толкова много неща ми разказваш за себе си!

— Мисля, че това трябваше да се случи, преди да се забъркаш до уши с мен — след известна пауза каза жената и продължи: — Ти тръгна хазартно, без да се увериш дали заслужавам тази подкрепа. Можеше да съм радикалка.

— Можеше, но интуицията ми казваше друго. А именно че ти трябва да се измъкнеш от клещите на бежанския въпрос и да останеш тук, в цивилизования свят. Или поне в това, което считаме ние за такъв, защото там, на изток, живеещите най-вероятно считат за цивилизация онова, а нашето — за разложение.

— Доверил си се на интуицията, така ли? А тя никога ли не те е подвеждала? И можеш ли само въз основа на интуицията си да тръгнеш вабанк за нещо, за което нямаш фактологична рамка?

— Аз и вярвам. На интуицията имам предвид, макар че вече не чак толкова и съм критичен, когато ми нашепва едно или друго, но в този случай беше много силна.

А що се отнася до това дали ме е подвеждала... Да, подведе ме в много важен, да не кажа, решаващ момент от моя живот. И това

подвеждане ме запрати със страшна сила в стената, като експлозия от мина. Образно казано, разпиля ме така, че повече не се събрах никога. Може би най-хубавите късчета, които имах, не ги открих и карам без тях, но се справям, както виждаш. Да, не мога да кажа, че ми е вярна, но все още от време на време и се доверявам.

— Да, но да кажеш, че ще се ожениш за една бегълка, за една мюсюлманка, за жена, за която не знаеш нищо. Това надхвърля благоразумието и отива в някакво друго измерение.

— Това с брака трябва да ти призная, че ми хрумна в момента, в който шефката каза, че няма никакъв шанс да ти удължи регистрацията. В моменти на неистово напрежение и когато си притиснат до стената, правиш инстинктивно неща, чрез които търсиш спасение. Такъв е този случай. Затова, когато воюваш с някого, трябва или да не го притискаш до стената, с други думи — да му оставяш път за измъкване, или ако го притиснеш до стената, трябва да можеш да го унищожис напълно, защото притиснатият до стената, но неунищожен противник е възможно най-опасното нещо, което може да съществува.

— Разбирам, но брак... Дори не ме попита дали съм съгласна.

— Съжалявам! Но нямаше кога да те попитам. Трябваше да се действа. Но сега бих могъл, нали? — засмя се той.

— Да, разбира се, че би могъл. А аз имам ли право на друг отговор, освен „да“.

— Страхувам се, че не. Когато успеем и вие с Амира трайно останете, тогава вече можем и да се разведем. Да, знам, че ще имаш в биографията си брак, но това сякаш са бели кахъри. Говореше шеговито той.

— А ти вече си имал брак, сега още един. Това не е ли... как да кажа... малко опасно за теб? Хората, твоите приятели какво ще кажат?

— Някой беше казал, че интелигентният човек трябва да има минимум три брака, така че ти ми помагаш да се доближа поне отчасти до тази норма. Но ако трябва да бъда сериозен, ще ти кажа, че имах брак, и то успешен. Що се отнася до приятелите, аз отдавна сложих тази думичка под карантина. Имам познати, но приятели е нещо различно, поне в моето съзнание. Ето, например Мария се доближава най-много до това, което аз разбирам под термина „приятелство“. Преди време имаше хора, които съм смятал не просто за приятели, а за повече от това, но реалността се оказа различна. И не казвам, че те са

виновни или аз. Просто съм ги натоварил с очаквания, на които те не успяха да отговорят. Осъзнах, че част от тях са искали единствено да ми подливат вода и да се наслаждават на това.

И не че нещо е зависело от тях, но да гледат как се гърча, как се опитвам да запазя равновесие, докато са ме подсичали. Не, това ако са приятели, благодаря! Един философ казва, че приятелят може да ти прости всичко, освен успеха.

Истинският приятел не е лицемер, при него няма фалш, той ще ти каже и хубавото, и лошото, той ще те подкрепи, когато си в дупка, ще страда, когато страдаш и ти. Той ще ти набие канчето, когато заслужаваш. Ето това за мен е приятелството и винаги съм се водил от тези догми, а казвам догми, защото те не се нуждаят от разяснение и доказателства. Те просто са такива, каквито са.

— А ти бил ли си приятел? — след известна тишина попита тя.

— Вероятно имам много трески за дялане, но така е устроен човек, че трудно забелязва гредата в своето око, а веднага вижда сламката в чуждото. Вероятно имам много пропуски, вероятно има много какво да се желае. Това, което мога със стопроцентова убеденост да ти кажа, е, че никога, абсолютно никога, съзнателно не съм причинил дискомфорт на живо същество, а за такъв, когото съм считал за приятел, дори е излишно да говоря. И това не означава, че не съм карал да страдат хора, но съм го осъзнавал много след това. И знаеш ли, Лейла, това е нещо като прокоба при мен. На тези, които обичам най-много, съм им причинил най-големи страдания. Карал съм ги да страдат тогава, когато съм искал да бъдат добре. Да, знам, че е заплетено, но това е истината. Затова съм си обещал повече да не разширявам кръга на тези, които обичам, а за тях е най-добре по-рядко да им се изпречвам на пътя. И това не е някаква приумица, това са факти, неоспорими факти. Късно го разбрах, а колко по-различно можеше да бъде всичко. Но както казват някои: умният човек се учи от грешките на другите, глупакът от своите.

— Опитвам се да те разбера. Но... изпитвам трудности.

— Не се притеснявай. Първо, не е необходимо да ме разбираш и второ, няма да си първата, която не успява.

— Да, но бих искала. Не проумявам как така говориш, че бракът ти е бил успешен и същевременно той е история. Та като нещо е

успешно, не продължаваме ли с него? Кой бяга от успеха и от изградения комфорт?

— Разбирам. Може би ще трябва да дам някои разяснения. Хората се срещат, опознават се къде повече, къде по-малко и правят или не правят някакви неща заедно. Изграждат съюзи, после ги разтурят, защото или са свършили работата, за която са се съюзили, или нещо се е объркало поради недоразбиране помежду им и подобни. Какво представлява бракът? Бракът по същество е съюз между двама души, най-често мъж и жена, макар че напоследък еднополовите бракове също се котират добре в някои държави, но това е друга бира. Да се върна на, така да се каже, стандартния брак, който си е от хилядолетия. И не че винаги бракът е бил, както сега, с подпис, защото този подпис по-скоро легитимира подписалите го пред обществото, за да могат да се възползват или не от дадени обстоятелства. Бракът е всъщност доверието, уважението, а в началото и любовта между двама души.

— Да, но...

— Ще кажа и за конкретния случай — прекъсна я той, — но първо исках малко от философска страна да разясня това може би най-съществено за обществото ни положение, каквото без съмнение е бракът. Ето например вашите хора измислиха харемите, тоест един мъж има много жени. Но тук, при нас, моногамията се предпочита, защото ние смятаме жените за почти равни. Казвам почти, защото, когато работите се усложнят, тогава физическата сила решава и който е по-силен, оцелява.

Горе-долу както е в джунглата. Но нещата се променят и вече не са такива, каквито са били някога. Дори напоследък много жени толкова се феминизираха, че едва ли не смятат мъжете за свои слуги и ги превръщат в мухльовци, с тяхното съдействие, разбира се. Но това, че тук не сме полигамни поне на хартия, не означава, че общо взето, не се хойка. Един криворазбран успех на съвременния мъж по тукашно е да има стабилен брак с всичките му условности, а в най-общия случай това означава пред хората всичко да изглежда в ред, но всъщност отвътре да е кухо. Или с други думи, все едно на вид хубава ябълка, но червива.

Това е първият репер^[1] на този т.нар. успех. Вторият е солидна работа. Или иначе казано — доходоносна, защото на мъжа му трябва

пари, за да се чувства мъж. И колкото е по-примитивен, толкова повече пари му трябват, за да задоволява примитивизма си. Не искам да кажа, че няма образовани примитиви. Не, даже изобилстват.

Също не искам да кажа, че няма интелигентни богаташи, но те са изключително малко. В общия случай става дума за синдрома на мига, както аз го наричам.

И за все повече хедонизъм и бохемство, отново с цялата условност на тези понятия, защото примитивите имат и примитивни удоволствия, с което не искам да кажа, че интелигентите не стигат рано или късно до тях, но поне минават значително по-дълъг път. Не всички, разбира се, но една част, в крайна сметка, достигат до същите доволства. Това е все едно да достигнеш до един връх или една падина, зависи от гледната точка. И дали кацаш с хеликоптер директно там, да речем, или изминаваш сам със собствените си крака целия този път, в това е въпросът. Примитивите кацат, а интелигентите изминават собственокрачно целия път. Така едните го смятат за даденост, а другите го оценяват в пълнота. Вероятно объркано говоря, но пък е сигурно, можеш да ми вярваш. Щях да забравя третия признак за успешност на съвременния мъж, а именно да има и любовница — млада и хубава. Не е задължително да е умна, защото тя се явява като украшение на парвенюто. На него не му е нужна като партньор, а за да се изфука в своя кръг от себеподобни, които също имат аналогични аксесоари от женска плът. Защото това е важно за тях, докато плътта е млада и свежа, дотогава ще са оборотни съответните и притежателки, след това се търсят други и така животът продължава.

И когато за огромната част от обществото това е идеалът, тогава нищо добро не го чака, защото посредствеността и материализмът се посаждат от най-ранна възраст у подрастващите и едва малка част успяват да се измъкнат от този капан, заложен в нашето съвремие.

За някои жени се отнася абсолютно същото, но те са все още много малко. Това са кариеристки, които се опитват да се докажат, че са по и най от мъжете. Те също си имат млади гаджета и естествено, си плащат за това материално. Но това тяхното е все още в твърде начален стадий, защото ти самата знаеш, че от най-дълбока древност мъжът е този, който трябва да осигурява храната, а жената е тази, която трябва да гледа децата и домакинството. Защото именно тя, жената, може да осигури домашния уют. И тази промяна, която от

няколко десетилетия върви — равенството между мъжете и жените, е страхотна, но ми се струва, че завива в погрешна посока. Разбира се, само бъдещето, и то далечното, ще покаже дали е така, или не.

Сега на въпроса ти, че съзираш противоречие в това, че говоря за успешен брак от една страна, а от друга — той вече е в историята. Най-често двама души, в общия случай млади, се срещат, обикват се и след известно време решават, че ще започнат съвместно съжителство — дали ще е брак с подпис, или без, за мен няма значение. Вече ти казах, че подписът е по-скоро административна мярка, докато истинската връзка е вътре у хората, колкото и това да звучи тривиално. Тези двама души са на някакво ниво от своето развитие, събират се и продължават заедно, от една страна, но от друга, всеки има и свой път на развитие, който не е задължително да бъде същият, по който е поел партньорът му. Може дори и да няма прилика между двата пътя, но това да не им пречи да обработват и общата пътека, говоря за семейство, дом, деца. В един момент обаче може да се стигне дотам, че същите тези двама толкова много са се развили в своята посока и са претърпели такива метаморфози, че единственото или почти единственото, което ги свързва, е само бракът, а той, от своя страна, вече е изиграл своята роля по отношение на дом, деца, родители. И тогава трябва да си зададат въпроса дали да продължават, както много от семействата го правят, било заради това какво ще кажат хората, било заради друго нещо, или ще решат да сложат точка на общия си път и да продължат по своите си пътища, по които така или иначе отдавна вървят. Но успешността, както аз я разбирам, се състои в това, докато общият път е прокарван, да има резултат, да има полза от този съюз, а това, че в някакъв момент се е изчерпал, това няма как да се предвиди от рано, или поне не всеки има тази способност. А също критерий за успешност е след приключването на съюза, досегашните съюзници да не се трансформират във врагове, а да останат в нормални отношения, ако може и приятелски, още по-добре.

Но това е въпрос на цивилизованост и интелигентност на досегашните съюзници. Невинаги е възможно, защото следва да го желаят и двете страни.

— Сега вече ми се струва, че разбирам какво имаш предвид, като говориш в минало време за успешен брак. А този, последният критерий, при теб прояви ли се? — запита го тя.

— При мен, за щастие, се прояви. Но това е по-скоро рядкост, а не правило. В масовия случай довчерашните партньори стават непримирими врагове. Виж, не искам да кажа, че няма хора, които продължават пожизнено, дали от първи, втори или трети опит, но твърде често успяваме да намерим ако не сродната си душа, то подходящ партньор за продължителна връзка. Но вероятно много хора, дали повечето, или не, не мога да се ангажирам с мнение, не успяват да срещнат сродната си душа и така си и остават сами. Защото човек може да е сред множество хора и пак да е сам, нали разбираш?

— Да. Да, разбирам. Изпитвала съм го лично, така че поне това ми е кристално ясно.

— Задълбахме много в междуличностните отношения на жените и мъжете, а в крайна сметка, колкото и да е важен този въпрос, има и други важни неща, без които няма как да има и щастливи семейства, деца и въобще хора.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че семейството или бракът са само едната страна на монетата, но от другата страна е всичко останало, без което няма как да имаме здрави и успешни семейства, които да произвеждат, прощавай за термина, да произвеждат следващите поколения, които на свой ред, като им дойде времето, да правят същото, но на следващо цивилизационно стъпало. В крайна сметка, така се гради обществото. Трябва да има семейства или двойки, които да се обичат, които да правят деца и да възпитават и образоват тези деца, за да станат личности, защото най-голямото богатство на едно общество са личностите, а не аморфната маса. Става дума за образование, здравеопазване, сигурност и въобще управление на обществото. Това са основните стълбове на всяко общество, това са носещите колони, без които просто няма как да стане нещо солидно, нещо продуктивно, нещо перспективно, няма как. Казват, че във всяко стадо има мърша. Струва ми се, че въпросът е къде точно е позиционирана тази мърша — дали в центъра, или в периферията. В първия случай е застрашено цялото стадо, докато във втория — само граничещата с мършата част от него. Изводът е, че в никакъв случай не бива да се допуска мърша в центъра, а да се изтласква в периферията, а ако може и да се изхвърли от стадото, тогава би било най-полезно за цялото стадо и неговото бъдеще. Но, за да се стигне до такова положение, стадото следва да

има инстинкт за самосъхранение, за просперитет, за справедливост. Да, сравнявам обществото със стадо, но ми се струва, че тази аналогия е съвсем на място в този случай. Нашето общество е обременено със самоубийствена, наложена през вековете търпимост към своите издеватели, към тези, които го тиранизират. Обществото трябва да бъде управлявано с акъл, а когато този акъл е насочен единствено за лична изгода, тогава всичко се скапва и е на доизживяване. Обществото е такова, каквото управляващите правят от него. Дали ще бъде продуктивно, или консуматорско, дали ще бъде образовано, или страхливо, дали ще бъде прогресиращо, или упадъчно, това зависи от тези, които са обсебили неговото водачество. Водачество, което твърде често е задкулисно и което се използва единствено за тесногръди и лични потребности, желаня и прищевки. Без да се мисли, че животът продължава и след нас, че има следващо поколение, а след него още и още, и още... Така, както е имало преди нас и така, както тези преди нас са направили или не направили това, което сме понастоящем. Такива неща ме вълнуват, защото виждам, че особено тук, в моята родина, управлението се държи от хора, на които изобщо не им дреме не само за бъдещите поколения, но и за настоящите. Не им пука за народа, те грабят каквото могат и после ще се опитат да доизживуркат мизерния си животоц в охолство. Това е същото като: вместо да береш черешите, направо да кършиш клоните и да не те интересува, че следващата година няма да има череша, тъй като си счупил клоните, върху които всяка година са се раждали плодове. Друг подходящ пример за нашите управници е и този с овцата: вместо да я стрижат, те я одират, така че разхищението е тотално. Разбираш ли глупостта и простотията, и ограничеността на тези, които като тумор са обрамчили цялата ни действителност? Тези, които прогониха и продължават да гонят всички млади, всички качествени хора отгук. Това са престъпници и знам, че историята рано или късно ще ги осъди, но това няма да ни помогне сега, защото сега вилнеят безконтролно и унищожават всичко, до което се докоснат. Каквото могат, прибират за лична употреба, а каквото не могат, го разсипват. Те дори не проумяват, че това, което се случва с тези набези от изток, това е фактическа окупация на примитиви, които не само че са образователно ограничени, но и духовно. Те не си дават ясна сметка, че според нахлуващите всичко извън това, което ходжата им говори, е ненужно и

трябва да бъде прегазено, включително или най-вече иноверците. Всички виждаме, че основната маса са млади мъже на по 20, на по 30, на по 40 години. Мъже, които идват да завоюват, мъже, които искат да спят с нашите жени, да им пълнят утробите, от които да излизат бъдещи последователи на техните схващания. Това са мъже, които искат да вземат нашите блага, въпреки че уж са следовници на ония порядки, те не се отказват от възможностите на цивилизацията. Възможности, с които искат да ни унищожат или по-скоро да ни подчинят, за да имат над кого да издевателстват.

Какво да се каже за онзи съд в онази държава, който постановява, че ако мъжът е гладен, то той има право да изяде дори и жена си. Тоест жената има стойност колкото овца, колкото камила, колкото каквото и да е животно. Това е потресаващо, а сме третото хилядолетие след Христа. Знаеш ли, че преди векове едно от най-големите удоволствия за тези, изповядващи вашата религия, е да обладават християнки, защото по този начин те са си мислили, че унижават друговерците.

Но интелигентните управляващи, говоря за султаните, трябва да ти кажа, са предпочитали християнките за жени и наложници, защото те са били образовани особено когато имат аристократичен произход. Тоест и при вас интелигентните мъже жадуват за интелигентни жени, а не просто за сексиграчки и готвачки.

Но нищо не могат да направят, защото на кого му стиска да се опълчи срещу цяла религия, та нали ще го разкъсат на парчета? Много от тези интелигентни хора идват тук, правят бизнес, женят се, изграждат семейства и прочие. Знам, че ти идваш от място, където върлуват още средновековните порядки, и сигурно ти се струва неразбираемо това, което ти говоря, но тук нещата са различни, многопластови. Докато там, при вас, всичко се свежда до религията и точка.

— Това е така, но смятам, че поне за мен, а надявам се, че и за детето ми, това не се отнася. Защото от малка исках да знам, от малка се стремях към образованост, за да мога да си обясня това неравенство, което има в нашите земи между мъже и жени. А то дори не става въпрос за неравенство, а за нещо много по-голямо. Там спокойно мъжете могат да пребиват жените си, даже и да ги убиват, и няма да бъдат наказани. Един мъж може да се ожени за няколко жени, което

отново говори за превъзходство на мъжа над жената, защото той може да има няколко от тях и те нямат право да се противопоставят. Те имат единствено право да се подчиняват и да задоволяват всичките му приумици. И още по-страшното е, че жените ги държат в невежество, защото образованието е сила, образоваността е, което изгражда личността. А там, при нас, на жените след като не се гледа като на хора, значи и образованието е табу.

— Но ти очевидно си изключение. Защото си и образована и интелигентна.

— Наистина съм щастлива, че успях да се образовам. А дали съм интелигентна... не знам. Не съм сигурна.

Особено като имам предвид някои обстоятелства, за които поисках вече да ти разкажа, но ти ме спря. Да, положих неимоверни усилия да разчупя стереотипа по отношение на жените, но се оказа, че не е достатъчно, защото вкореняването с векове отношение към нас не може да се промени от една или десет, дори и от сто образовани жени. Мъжете няма да го позволят, защото те искат жените да са им прислужници и секс уреди, а не партньори. Ето това е разликата, към която аз се стремя, и бих искала и дъщеря ми да бъде част от една по-справедлива система, а не от закостенели порядки, налагани от побъркани псевдорелигиозни гурута. Аз направих своя избор и че е правилен съм категорично сигурна, но въпросът е дали ще успея, или всичко ще приключи несполучливо, тепърва ще разберем. А ти спомена бегло за нещо, което те е разтърсило, нещо, което те е извадило от равновесие и дори те е разпиляло?...

— За това не ми се говори, защото се опитвам, макар неуспешно, да го оставя от другата страна на стената, която разделя двата свята — миналия и сегашния. Не е изключено някога и да ти разкажа, разбира се, но... не знам. Факт е, че това, което най харесвах у себе си, вече е мъртво, така че продължавам с останалия си ресурс — усмихна се мрачно той.

— Извинявай, не исках да прозвучи нахално или любопитно.

— Не, няма проблем, естествено, че е нормално да поискаш да знаеш за човека, с когото поради обстоятелствата към момента имате съвместни действия. А даже и мъж ще ти става — смеейки се, каза Ян. Тя също се засмя. Той сякаш за първи път забеляза, че тя не само че е

млада и умна, а е и красива. Но тръсна глава и се смъмри наум: „Стига глупости!“.

И двамата не проговаряха, мислеха за споделеното помежду си. След известно мълчание, той продължи:

— Трудно е да се говори за нещо, което фактически си мислил, че е всичко, а се е оказало друго. Да вярваш и да си убеден, че съществуват неща, които си търсил и в крайна сметка, си намерил, а след това да се окаже, че си се натъкнал на мираж. Мираж, както всеки мираж, болезнено реален, но все пак мираж.

— Малко трудно следвам мисълта ти. Не съм сигурна дали за жена говориш, или по принцип.

— Има ли значение това? Вероятно и за двете, но това всъщност наистина не е толкова съществено. По-важното е, че това, което подсъзнателно си търсил и към което си се стремил, се е оказало илюзия. Но ти не го разбираш и вярваш, че е истина, правиш и даваш всичко, обаче не осъзнаваш, че вятърът го издухва. А дори и да осъзнаеш, не искаш да повярваш и продължаваш. Казах ти за миража, виждаш и си казваш: „Ето най-сетне, значи е имало смисъл всичко, защото най-после аз го намерих“. Навлизаш смело в този мираж и всичко, което си скатавал и събирал, изведнъж го изваждаш на показ. Това е все едно да имаш манерка с вода и да изсипеш цялата вода в пясъка, който я поглъща до последната капка, а на теб все не ти се вярва, че това е възможно и че там няма да израсте цвете или нещо хубаво, в което си вярвал и си бил абсолютно убеден, че ще се появи, само е било нужно да изсипеш всичката налична вода, с която разполагаш. Но не! Когато и последната капка потегля между песъчинките, а ти оставаш единствено с празната манерка, започваш много бавно и с недоверие да осъзнаваш, че това е илюзия, че е мираж, че е приказка с нерадостен край. Гледаш току пясъка, току манерката и целият си скован, все не ти се вярва, въпреки че реалността вече те е обгърнала плътно в своята прегръдка, а онова, в което доскоро си вярвал, желал и копнял, го няма. А в ушите продължава да отеква шумът на капката, на последната капка, отронила се от твоята доскоро пълна манерка. Вцепенено гледаш там, където капката е поела своя нов път. Гледаш и неспособен да сториш каквото и да е, останал без сили — психически и физически, почти се сливаш с неживата природа, от

която те отличава единствено бавното движение на гръдния ти кош. Приличаш на един дишащ камък.

— Разбирам, че много голямо разочарование си преживял, или преживяваш, не мога да преценя. Но все пак мисля, че всичко това е минало и ако става дума за жена, то сам знаеш, дори и по-добре от мен вероятно, че винаги можеш да срещнеш друга. Знаем, че е лесно да се каже, но все пак това се случва постоянно.

— Жена... какво е жената? Зависи какво търси мъжът у една жена. Както е казал един писател: един мъж, който някога е обичал жена, би направил всичко за нея, освен да я обикне отново. Може и така да е.

— Да, може и така да е. Но ти дали наистина си спрял да я обичаш? Или се опитваш да убедиш сам себе си? А има и нещо друго, което не може да се обясни с разума — химията между мъжа и жената.

— Вярно е. Появи ли се химията, а ако и почвата е благоприятна, тогава очевидно се случва онова, за което казват, че е щастие. В такъв случай химията трябва да е двупосочна, защото, когато е еднопосочна, тогава вместо щастие настава трагедия, и само неприятности има за едната, а понякога и за двете страни. Виж, очевидно на тази тема с теб можем да си говорим доста и напоително. Разбирам, че и теб те вълнуват тези въпроси, макар че си още твърде млада, но в крайна сметка, колкото човек е по-подготвен, толкова по-адекватно би реагирал в дадена ситуация.

— Наистина се интересувам от отношенията между хората, защото какво по-хубаво от това да можеш да разбираш останалите, да можеш да срещнеш точния човек, а да не попадаш на миражи — с усмивка каза жената. После сериозно продължи: — И после да излееш цялата си вода в пясъка, докато мислиш, че поливаш цветете. Това е възможно най-кошмарният сценарий.

— Разкажи ми за себе си! За своето детство... как стана така, че успя да надскочиш вековните стереотипи, които ограничават жените по ония места.

— Не знам откъде и как да започна, за да не те отегчавам излишно.

— Не, няма да ме отегчиш изобщо, така че не се притеснявай! Разкажи ми това, което ти идва наум сега, а вярвам, че ще продължим занапред да си говорим по всякакви теми, включително и за теб.

* * *

Тя с тих глас започна да му разказва за селото си, в което беше родена и прекарала детските си години. Разказа му за многолюдното си семейство, в което всички от най-ранна възраст трябвало да се трудят, за да осигурят прехраната си. Разказа му за това, че благодарение на феноменалната си памет, която била забелязана от една възрастна, но будна жена, и след дълги разговори с баща си, той най-сетне склонил да я прати в големия град да се изучи. Но все пак възрастната жена подхождала хитро, защото убедила бащата, че Лейла ще му е много полезна образована — да може да чете и пише, да може да смята, да знае и други езици. Това щяло да спомогне на фамилията за по-добър живот. Бащата обмислил разумните доводи на старицата и блазнейки се от това да има край себе си образован човек, който да му помага за благоденствието на рода, се решил и я пратил на училище. Вярно, че ставало дума за жена, но някак си щял да го преглътне. Когато отишла в големия град, тя била сама, а в пансиона дисциплината била казармена, но образованието и знанията, които получила, ѝ отворили очите за света и тя пожелала да продължи по пътя на интелектуалното развитие. Когато дошло време да се върне на село, заявила на баща си, че иска да отиде в университет.

В началото той реагирал като ранен бик, но после благодарение на старицата, а и на майка си, която чувствала, че детето и има вероятност да подреди живота си по по-различен, може би и по-добър начин, я подкрепила, макар че майка ѝ била истинска мюсюлманка и изцяло изповядвала религиозните догми.

В крайна сметка, победата над закостенялостта била извоювана и тя постъпила в университета. Там я грабнал светският живот, доколкото все пак е имало такъв, но въпреки това стремежът ѝ за нови знания не стихвал. Завършила бакалавърска, после и магистърска степен. Но това не ѝ стигало, искала още и още. Кандидатствала и била приета да разработи докторска дисертация — и там за първи път нещо се пообъркало, защото срещнала и тя своя мираж.

Жената, която разказваше гладко до този момент, замлъкна и подпря лакти на масата, а с дланите обхвана лицето си. Той я наблюдаваше и за пореден път си каза, че е красавица, а и тази дълга

коса, която свободно се спускаше по раменете ѝ до средата на гърба, го изпълваше с нещо красиво и пленително. Не можеше да остане безразличен към това. Негова доказана слабост бяха именно дългите женски коси — не знаеше откъде идва това увлечение или по-скоро тази страст към дългите женски коси, но откакто се помнеше, те бяха винаги за него нещо много специално и голямо изкушение.

— Лейла, благодаря ти за този превъзходен разказ. Може би е достатъчно за тази вечер. — Той протегна ръка и докосна нейната. — Времето много напредна и е по-добре да тръгвам.

Тя се изправи, той също, приближи се до нея без помощта на бастуна си и положи ръце на раменете ѝ, а тя го гледаше с големите си очи.

— Благодаря ти, Лейла! Благодаря ти за тази вечер! Нямам представа колко ми е добре с теб — много тихо каза мъжът. Тя сякаш потрепна, а може би така му се беше сторило, не можеше да бъде категоричен. След пауза, продължила достатъчно дълго, тя също много тихо каза:

— Остани!

---

[1] Repère (фр. — знак, изходна точка) е геодезически знак, който се намира в определена точка на земната повърхност и служи като изходна точка при измервания, нивелиране или нанасяне на точки и линии от план на местността. — Бел.ел.кор. ↑

XVII. БЯГСТВОТО

От съня ги изтръгна протяжният вой на входния звънец. Той вече беше скочил и се отправяше към вратата. Лейла сънена, но с ококорени очи попита:

— Какво става?

— Не знам. Сега ще проверя — каза той, като отиде до нея и успокоително постави ръка върху нейната. — Само нека да запазим тишина, за да не показваме, че има някой. Надявам се Амира да не се събуди.

— Отивам при нея. Жената тръгна към стаята на детето. Буквално след секунди той се върна, а лицето му изразяваше смесица между тревожност, загриженост и опит да си наложи спокойствие.

— Какво има, Ян? — попита уплашено жената. Паниката започваше да я обзема.

— Лейла, дошла е полиция.

— Аллах да ни помага! — в уплахата си потърси свръхестествена подкрепа жената.

— Нямам нищо против, но мисля, че е добре и ние да свършим нещо. А той ако помогне, добре дошло. — Прегърна я и продължи: — Най-важното сега е да успеем да запазим пълна тишина, за да не разберат, че сме вътре и не искаме да им отваряме.

Звънецът отново иззвъня. Той погледна към бастуна си и за пореден път прокле недъга си така, както го беше правил многократно през живота си; въпреки че се оправяше и с него, все пак недъгът си е недъг. Вярно е, че точно сега кракът му се намираше в добро, даже много добро състояние и бастунът му служеше по-скоро като аксесоар, но той не се разделяше с него, независимо от моментното си състояние. Жената почти виждаше как механизмите в главата му щракаха. Мисловна дейност се излъчваше от цялото му същество. Но както често се случва, когато човек е с интелигентна жена, така и сега идеята дойде от нея. Тя го докосна и безмълвно му посочи към

балкона, а след това и към прозореца. Отиде и до двете и след кратко колебание каза:

— Това е пътят. Можеш ли за секунди да си събереш това, без което не можеш?

— Разбира се, дори е готово. Нали не забравяш, че съм бежанка и във всеки миг трябваше да съм готова за действие? — От паниката не беше останал и помен.

„Невероятна жена!“, помисли си той. Тя отиде до гардероба и извади един сак, в който хвърли още няколко дрехи, гушна детето, което стискаше в прегръдките си плюшеното мече.

Той беше вече на балкона и преценяваше височината. Тя беше около три метра, височина, която не беше кой знае какво, но като се имаше предвид недъгът му, а и това, че трябваше да помогне на майка с дете, условията можеха да са и по-добри. Но можеха да са и далеч по-лоши, така че той махна на жената, която излезе на балкона. Той плътно притвори балконската врата, а един последен звън се чу, все едно му казваше „довиждане“. Не знаеше дали полицаите разполагаха със заповед за обиск, така че всяка секунда струваше колкото шлифован диамант. Погледна още веднъж през парапета. Първо, хвърли бастуна си, който изтрополи глухо върху разпуканата бетонна настилка. После праметна единия, а след това и другия си крак. Започна бавно да се прехвърля, беше с лице към парапета, а ръцете му бяха вкопчени в него. Разтегна се максимално, погледна надолу, но оставаше още, трябваше да скочи и да се моли, че няма точно в тоя момент кракът му да го издъни. Приглушеният звън му подежда като сигнален изстрел и той скочи. Олюля се, но запази равновесие, само се подпря на стената и се смръщи от болката, болка, която, за щастие, тъмнината нямаше да позволи на Лейла да види. Той прошепна:

— Готово. Аз съм долу, така че подай ми Амира. Внимателно я хвани за ръчичките и я спусни надолу, за да мога да я хвана.

— Добре — дочу в отговор и видя как жената се навежда над парапета, държейки детето. Надяваше се, че Амира няма да се изплаши и няма да започне да крещи, защото това би бил краят. И за първи път погледна с други очи на хората от аутистичния спектър. Те трудно се впечатляваха, а това в този момент беше от съществено значение за тяхното спасение. Крачетата на детето се приближаваха към протегнатите му ръце, но оставаше още. Той дочу:

— Не мога повече да я спускам. Рискувам и двете да паднем.

Делеше ги около педя. Той се надигна на пръсти, но пак не успя.

— Лейла, пусни детето, аз ще го хвана. — Сякаш усети физически нейното колебание, но то трая само миг и после каза:

— Добре. Готов ли си?

— Готов съм. Чакам я — отговори и с протегнати нагоре ръце. В следващия момент Амира тупна в прегръдките му, без дори да изхленчи и без да изпуска мечето. Той я погали по бузите и внимателно я остави на земята.

— Хайде, Лейла, сега ти си наред.

— Първо сакът — и тя го пусна. Хвана го и го остави до детето. Тежеше, но в него беше събран целият настоящ живот на две същества, така че сигурно тежестта му беше естествена. Отново протегна ръце нагоре, откъдето вече жената се приближаваше по същия начин, както и той го направи. С нея нямаше проблем, той я обгърна през бедрата и може би я задържа повече от необходимото, после я остави и нея внимателно до детето. Точно тогава чуха сирените. Приближаваха се бързо и трябваше отново светкавично да се реагира. Огледа се. Наблизо, там, където започваше съседната сграда, забеляза това, което можеше да им свърши работа — ниша, образувана от приумицата на някой архитект, защото, вместо сградите да са плътно една до друга, имаше разстояние, което не беше голямо, но достатъчно да се вмъкне човек. Той го посочи и грабна сака и бастуна си, жената вдигна детето и забърза към посоченото място. Ян ги изчака, така че първо Амира се промуши, следвана от майка си, а накрая — сакът и той. Тъкмо влезе в нишата и прожектори започнаха да обхождат междусградните пространства. „Мамка му, какво става? — запита се той. — Това е хайка и преследват някого.“ Нещо изщрака в тъмнината. Лейла протегна ръка и го напипа. Той се обърна, доколкото можеше да стори това, и тя видя, че нещо държи в ръка, нещо, което определено не приличаше на бастун.

— Не знаех, че имаш пистолет. Това е сериозно. Мисля, че така ще стане по-лошо.

— Спокойно, газов е, така че няма да убие никого, но може да ни осигури малко време, ако се наложи. — „Но ако знаеш как не искам да се стига дотам, просто ако знаеш!“, помисли си той.

После му хрумна друго.

— Лейла, да проверим този процеп докъде продължава! В случай че е изцяло между двете сгради, тогава ще излезем от другата страна, тоест противоположната на квартирата — обстоятелство, което в този момент би било спасително.

— Добре. Ще се опитам да мина преди Амира, за да проверявам пътя.

— Освен ти, ще трябва и аз да мина преди нея, но нека първо да видим дали ще излезем оттатък.

Той ѝ помогна да се набере по двете стени, за да мине над детето и да поведе колоната. Запромъкваша се, а боклуците бяха толкова много, че едва успяваха да си проправят път. На няколко пъти настъпиха неща, които хрущяха, но дали бяха скелети или отделни кости на плъхове, котки, гълъби или нещо друго, не искаха да мислят. Най-после се видя, че междусградната просека имаше завършен вид и по всичко изглеждаше, че ще се озоват откъм противоположната страна.

Само да преодолеят останалите купчини боклуци. Просеката свършваше в нещо като разширение, все едно река се вливаше в залив, образуван от две тераси. Тя застана, преди да пристъпи в него и го изчака да мине преди Амира. Подаде ѝ бастуна си и по същия начин се набра по двете стени нагоре, озова се непосредствено след нея и пое бастуна. После излезе тя. В този миг се чу: „Стой! Не мърдай!“.

Ян почувства какво трябва да направи, защото време за мислене и анализиране нямаше; колкото и да се наслаждаваше на тези неща, сега трябваше да действа по инстинкт, по интуиция. Той по правило се доверяваше на интуицията си и просто и се отдаде. Бутна Амира назад, откъдето идваха, за да остане скрита и с помощта на бастуна скочи до Лейла, и здраво я прегърна, като впи устни в нейните. Светлината ги обля, но те страстно се целуваха и все едно не ги интересуваше нищо. Първоначално жената остана втрещена от действията му, но много бързо схвана и прие ролята. Те се прегръщаха и целуваха, като че ли от това зависеше всичко, което имат. Което не беше далеч от истината, особено за нея.

— Какво правите? — чу се въпрос. Но те нищо не отговориха, а продължиха все така да се наслаждават един на друг, бяха се обсебили безпаметно, или поне така изглеждаше отстрани. Даваха вид, че са си самодостатъчни и нямат необходимост, дори нещо повече — нямаше

да позволят никой натрапник да им попречи. Той я беше притиснал към просеката, което на всеки страничен наблюдател би се сторило, че го е направил от страст, а всъщност — за да не проникне светлината навътре, и така гърбът му не позволяваше на никого да види жената. Усети нечия ръка върху рамото си и след кратко колебание отлепи устни от нейните, и тежко, с помощта на бастуна си, се завъртя около оста си. Насреща му стоеше полицай на не повече от 25 години.

— Господин полицай, мисля, че току-що навлязохте твърде брутално в личното ми пространство — с провлачване, все едно беше на няколко водки, каза той.

Полицаят първоначално се смути, но после реагира:

— Господине, извинявайте, но провеждаме акция за събиране на бежанци и изследваме всяко кътче в района.

— Но в този район не знам да има бежанци.

— Да, така е. Почти няма и по нашите сведения, но минаваме първо тук, а после тръгваме нататък. Все пак има една група каналджии, които издирваме и считаме, че са свързани с трафика на бежанци. Имаме сигурни сведения, че са тук, в този район, така че сме наситили с полицейски сили околността. И ще ги хванем, каквото и да правят — самонадеяно заяви полицаят.

— Е, та аз на каналджия ли ви приличам, или на главатар на трафиканти? — още по-провлечено каза той.

— Господине, заповедите са си заповеди.

— А те какви са?

— Всеки срещнат да проверим и в случай че е подозрителен, да го отведем в полицейското управление за справка и изясняване на статута му. Още веднъж съжалявам, че ви обезпокоих в такъв личен момент — каза ченгето и крадешком погледна към младата жена, която дори в тъмното излъчваше привлекателност и сексапил.

Но вече зазоряването започваше да подсеца за себе си и не след дълго мракът щеше да отстъпи на сумрак, а после и съвсем да се развидели. И това щеше да е първата сутрин, която тя ще посрещне без актуална регистрация за пребиваване в страната. „Мамка му! Ако не се лъжа, бил съм и в по-приятни ситуации“ — помисли си той, а в същото време трескаво се опитваше да измисли начин да разкара младежа полицай.

— Моля, документите за самоличност — каза блюстителят на реда.

* * *

Той седеше край огъня и въртеше шиш, на който имаше нанизани парчета месо. Нямаше нищо по-вкусно за него от опечено, независимо дали ставаше дума за месо, картофи, или друго на жив огън. Никога не пропускаше да се поглези с тази превъзходна храна, която обикновено сам си приготвяше. Но този път съзнанието му беше препълнено, мислите му хаотично се блъскаха — всяка търсеше начин да изскочи над останалите, но на никоя не се удаваше да се задържи повече от секунда-две. Познаваше се и знаеше, че му трябва известно време, за да може да започне тяхното подреждане, а след това и да прецени кои са с приоритет и кои ще трябва да почакаат за после. Това можеше да му отнеме половин или един час, но избистрянето беше неизбежно, такъв си беше. Кошмарната последна нощ, или по-скоро кошмарният завършек на нощта, го принуди да впрегне целите си ум и изобретателност, но си призна, че и късметът го покри, защото без него провалът ясно се очертаваше. Точно тогава щастливата звезда, под която очевидно беше роден, отново го освети и му помогна. Защото чиста проба шанс си беше обстоятелството, че полицаят беше млад и необременен все още от професионалното деформиране, което е неминуемо за която и да е професия, включително и полицейската, а при нея това важи в още по-висока степен. Припомни си момента, когато служителят на закона им поиска личните документи и включи полицейския фенер. За един миг реши, че всичко отива по дяволите. Но и този път, както често му се случва, просто започна да действа инстинктивно и без да обмисля какво прави. Много бавно извади своята лична карта и подавайки я на униформения младеж, премести така своето тяло, че изцяло закри Лейла, така че полицаят и да вдигнеше фенера, да не може да освети лицето ѝ. Младата жена разбра маневрата и зарови лице в гърба му. Ян с възможно най-изтерзан глас прошепна: „Моля ви г-н сержант, ето моята лична карта, запишете ми всичките данни, ако трябва я задръжте като гаранция, но моля ви, нейната лична карта не я искайте, не я записвайте, защото тя не трябва

да влиза във вашите хроники, тъй като съпругът ѝ е част от системата. Той в момента е в командировка и имахме възможността да бъдем заедно, но ако разбере, че е била с мен, нея ще я пребие, а на мен сигурно ще ми счупи и другия крак. Ето този недъг ми е от него — посочи крака си и тежко се отпусна на бастуна. — И все пак съм благодарен, че не ме уби тогава, а беше обезумял. Но ние се обичаме и сме готови на всеки риск. Моля ви г-н полицаи, проявете човечност!“ За всеки случай Ян попипа джоба си, в който беше пъхнал пистолета. Ако се наложеше, той щеше дори и него да използва, но нямаше никакво намерение да се предаде без съпротива.

Полицаят видимо се колебаеше какво да стори. Внимателно изучи лицето му, осветявайки го с фенера. Очевидно не му се стори подозрителен любовникът на полицейската съпруга, а напротив, изглеждаше съвсем нормален и доста притеснен, което, предвид ситуацията, беше съвсем естествено. На жената видя единствено косата ѝ, но не любопитства повече. После насочи вниманието си към неговата лична карта, преписа данните и му я върна. Нищо не каза, а само леко махна с ръка, обърна им гръб и тръгна към ъгъла на сградата. Лъжата сработи и за тях отново се отваряше пътечка за спасение. Полицаят повярва, че са в опасност, което не беше лъжа, но естеството на опасността беше коренно различно. Ако беше религиозен, Ян тук щеше да вдигне ръце и да благодари на Господ. Все пак той вдигна ръце и благодари на всичко и всички, които му спомогнаха да отиграе, макар с късмет, и тази ситуация. Изчакаха полицаят да свърне зад ъгъла и след като Лейла гушна Амира, а той нарами сака, хукнаха колкото могат по-бързо да се измъкнат от този квартал, в който полицейската блокада можеше да продължи часове наред. Зората беше настъпила, а съвсем скоро денят щеше да заеме нейното място. Стигнаха до трамвайните линии, но не спряха на първата спирка, а продължиха да тичат край тях. Един трамвай ги подмина, но следващия успяха да го хванат две спирки по-далеч от квартала, в който замалко да намерят лобното си място, защото един арест означаваше обреченост за майката и нейната дъщеря. Трамваят въртеше в края на града, те слязоха на последната спирка и се запътиха към пътя, водещ към мястото, накъдето бяха поели. Въпросът с транспорта си стоеше, но той не смееше да повика такси, защото при добре организирана полицейска акция означаваше, че и такситата са

под наблюдение. Много бежанци използваха техните услуги, но разбира се, контролирано и с помощта на каналджии, които им взимаха скъпо и прескъпо. Опита на автостоп, знаеше, че и това е огромен риск, но нямаше друго решение. Няколко коли ги подминаха, без да им обърнат внимание, но накрая един джип с тъмни стъкла закова спирачки и рязко спря пред тях. Едва имаше време да ѝ подшушне, че тя му е нямата жена, когато стъклото отдясно се смъкна и отвътре се показа млад мъж на не повече от 30–35 години.

— Хайде, качвайте се!

— Благодаря! — в отговор му каза Ян.

Влязоха на задната седалка на возилото, което се управляваше от жена, която в първия момент почти го зашемети. Шофьорката беше блондинка с невероятна хубост и излъчване. Тя им се усмихна мило и ги поздрави. Още не бяха съвсем затворили вратата, когато тя рязко натисна газта и ги прилепи към облегалката. „Тая мацка не си поплюва“, помисли си той. Симпатичната двойка, която ги взе на стоп, се забавляваше искрено и видно беше, че много се обичат. Личеше си, че това са едни млади и образовани хора, които отиваха на кратък воаяж, който, за тяхно щастие, съвпаднаше в голяма степен и с техните или по-скоро с неговите планове. На въпроса къде отиват, за да знаят дали и докъде могат да им помогнат с транспорта, той им отговори уклончиво, но все пак достатъчно ясно, поне що се отнасяше до няколко точки, на които можеха да слязат. Но в никакъв случай нямаше да каже къде точно отиват. Той изтръпна, като видя как красавицата спокойно си извади цигара и я запали, използвайки и двете си ръце, а воланът съвсем безгрижно беше оставен без опека. Малко си поотдъхна, когато накрая отново го хвана с дясната си ръка, а с лявата си държеше тънката като кибритена клечка цигара. Отново стоицизмът му бе подложен на изпитание, когато тя пак пусна волана, наведе се надясно, извади от жабката пакетче бонбони и ги метна през рамо в ръчичките на детето.

— Хапвай, малката! Много са готини, честна дума. Толкова си падам по тези изкушения, че бих опердашила човек заради тях.

— Благодаря ви! — отговори мъжът. — Тя има затруднения с говоренето, но много обича бонбони. — Хвърли крадешком поглед към Лейла и отново мълчаливо я поздрави за съобразителността ѝ. Тя вече

отваряше бонбоните и подаваше един на Амира, която с очевидно удоволствие го пое.

— Сигурно се е метнала на майка си, тоест има същия говорен проблем — продължи той, защото знаеше, че нещо трябваше да каже, въпреки че младежите не даваха вид, че са любопитни, все пак благоприличието изискваше да каже по няколко думи за тях.

— Така ли? Съжалявам! Значи майка ѝ не може да говори? — запита красавицата.

— Да, майка ѝ, която е моя съпруга, наистина не би могла да изпълнява ораторски функции, но иначе е прекрасна майка и човек. Разбираме се страхотно. Решихме да тръгнем и на стоп да се разходим. Без причина, без план, просто да поприключенстваме малко.

— Страхотно! — обади се и младежът, чието телосложение впечатляваше. Явно беше спортист, но очевидно не по шахмат...

Когато слязоха от джипа, а любезните младежи отпрашиха с пълна газ, той малко се поуспокои, защото бяха все по-близо до безопасното място, към което водеше двете бегълки. Поне вярваше, че то е именно такава. Продължиха пеша край езерото. Трябваше да извървят няколко километра, но това беше задължително като предпазна мярка. Нямаше да рискува повече за каквото и да е. Тук ставаше въпрос за човешки животи, макар не директно, но в крайна сметка, именно до това се отнасяше. Стигнаха до папратите, Лейла и Амира мълчаха, сякаш усещаха, че и без това той е достатъчно и напрегнат, и вече изморен. Направи им знак да спрат, а той се шмугна сред някакви на пръв поглед непроходими гъсталаци, но очевидно първият поглед лъжеше, а ефектът беше търсен. След няколко минути се върна с голяма чанта. Отвори я, направи знак на Лейла, за която това беше абсолютно достатъчно — бяха започнали да се разбират от половин дума, а даже и без думи. Тя хвана единия край на чантата, а той извади съдържанието ѝ. После го разпъна, включи помпата и за няколко минути малката надуваема лодка стана готова за пускане на вода. Амира доизяждаше бонбоните, които блондинката ѝ подари, една от хартийките, подета от вятъра, хвъркна и се оплете в едно клонче. Той видя как Лейла отиде и прибра хартийката в джоба си. Отбеляза си още един голям плюс за съобразителността на жената. Не трябваше да се оставят никакви следи. Разбира се и еко въпросът също не биваше да се пренебрегва. Това, че не го разпитваше, а правеше каквото

трябваше, съзнанието му регистрира като още една положителна черта на характера ѝ. Много внимателно пренесоха лодката и я положиха във водата. Качиха се тримата, тя го погледна и безмълвно зададе въпроса.

— Да, в началото ще гребем, а после ще пуснем двигателя, който по принцип е доста безшумен, но нека все пак да се отдалечим от брега.

— Добре — кратко му отговори тя и взе едното гребло, а той другото. Преди да даде знак да започне гребането, той протегна ръка и от страничния джоб на чантата, в която беше лодката, извади малка метална манерка, отвори я и отпи голяма глътка. Погледна към жената и се изненада, когато тя кимна с глава. Той невярващо протегна манерката, Лейла я пое и също отпи от нея. Видя как сълзите и се показаха, но тя устоя и не се закашля от парливата силна течност, която първоначално я прогори отвътре, но после изпита сладка топлина в стомаха си. Той си даде сметка, че тази жена, въпреки че демонстрираше невероятна сила и мъжество, все пак се нуждаеше най-сетне от спокойствие, защото това напрежение, на което бе подложена постоянно, в крайна сметка, може да доведе до нервна криза или нещо по-сериозно.

— Това е лекарството, с което се лекува този, при когото отиваме и при когото ще намерим убежище. Той лично си го прави и вътре слага всякакви билки и не знам още какво. Рецептата, разбира се, е тайна. Малко алкохолът е силничък, но явно е преценил, че това е точният градус — каза ѝ той. — Това е човек, на когото вярвам безусловно. Вярно е, че е странен, но кой от нас не е?

— Хубаво е, но наистина малко силничко ми дойде — за първи път от доста часове се усмихна бежанката.

Когато прекосиха езерото, слънцето вече беше високо и припарваше. Близо до брега той отново бръкна в джоба на чантата и извади свирка, с която даде трикратен къс, после двукратен дълъг и завърши с единичен къс сигнал. Брегът беше гъсто обрасъл с растителност. Гората стигаше току до самата вода. Лъхаше на природа, на девствена природа. Жената беше отворила широко очи и поглъщаше тази земна или по-точно е да се каже — неземна красота. Лодката се плъзна тихо под един клон, за който той се хвана и след това я върза и даде възможност на всички да стъпят на земята, без да се намокрят. Първо, той прекрачи, придържайки се за клона и стъпи на брега,

после, усмихнат, се обърна и протегна ръце, за да помогне на двете пасажерки да слязат. Но в този миг тя изкрещя: „Ян, внимавай! Зад теб“.

Въпреки че бастунът му беше останал в лодката, той рязко се извърна и се озова на крачка от два звяра, които безшумно и скоростно се приближаваха към него. Кучета или вълци? От пръв поглед не можеше да се разбере, но очите им горяха, а от муцуните им капеха лиги.

Усети полъх и с периферното си зрение видя, че жената скочи до него. Така най-малкото раздвояваше мишената и вниманието на зверовете, което също му направи впечатление за част от секундата. „Значи освен съобразителна, тя е и смела“ — мина му като светкавица през ума. Прозвуча рязко изсвирване и отстрани през шубраците се изсули същество, което имаше всички реквизити на човек — крака, ръце и глава. Но сякаш дотук спираха приликите, възрастта му беше неопределима, физиономията му можеше да стресне доста смелчаци. Всъщност от лицето му почти нищо не се виждаше, защото цялото беше обрасло с гъста и дълга брада. Той промърмори нещо на зверовете, които още преди да заглъхне сигналът, издаден от горския обитател, бяха замръзнали дотам, докъдето бяха стигнали в своето напредване по посока на пришълците. Те се изпружиха на земята и започнаха да тупат с опашки, признак на миролюбие и радост. Лейла гледаше и не вярваше, че това се случва. Младата жена беше шокирана и не откъсваше от гледката красивите си очи, когато Ян и появилият се от гората се доближиха един към друг и силно се прегърнаха. Тя усети, почувства с цялото си същество, че между двамата мъже съществува невидима връзка, която е толкова здрава, че може да се сравни единствено с тази между баща и син.

— Лейла, това е моят приятел, за когото ти споменах — обясни ѝ положението мъжът.

— Здравейте! — протегна тя ръка към Отшелника, който пое ръката ѝ, задържа я няколко секунди и през цялото това време се вираше в очите ѝ, после се обърна към Ян и отново промърмори нещо.

— Хареса те — преведе мърморенето Ян. — Но да не губим повече време, да поканим и малката принцеса да слезе на брега и да тръгваме. — Тя понечи да попита накъде ще ходят, но прехапа устни.

Отиде до лодката и гушна детето. Отшелника им махна да тръгват. Огромните кучета ги последваха, като не спираха да махат с опашки.

— А той?... — заекна жената.

— Ще оправи лодката, ще я върне на мястото ѝ на другия бряг и ще дойде. Знам пътя, така че не се притеснявай, няма да ви загубя — ѝ обясни той с усмивка, докато нарамваше сака.

Хижата беше скрита между дърветата, а пред нея имаше малка, но китна полянка, която служеше за веранда на едностайната постройка. Той ги въведе вътре и посочи наоколо:

— Тук сме в пълна безопасност. Настанявай се с Амира, както намериш за добре. Има всичко необходимо за едно прилично пребиваване, като имаш предвид все пак, че не е хотел „Хилтън“, което означава, че сами ще трябва да се погрижим за битовите си потребности.

— А той през това време къде ще бъде? Или ще пребиваваме всички в тази стая?

— Не, разбира се, че вие ще сте сами тук, вътре. Ние имаме прекрасни местенца отвън, под открито небе, в които можем да се разположим повече от удобно. А Отшелника вероятно ще го виждаш твърде рядко, защото той обича да бъде сам, което не означава, разбира се, че не се радва на нашето гостуване.

И след като им показа откъде да си вземат и приготвят постеля, ги остави да се настанят с цялата условност на това понятие. Излезе навън, погали двата звяра и се зае с огнището. Разпали го, а от дупката, която Отшелника ползваше за зимник, извади провизии и се зае да готви някаква храна. Надникна в хижата и видя, че жената се беше справила безупречно — постелята, приготвена за нея и детето се намираще в дъното, а момиченцето вече дълбоко спеше. Той я подкани:

— Хайде, лягай да почиваш, а после обещавам да има вкусна и питателна храна.

— Ще дойда да ти помогна.

— Не, благодаря, но наистина сам ще направя каквото е нужно, а и трябва да остана сам, за да осмисля ситуацията, така че най-полезното, което можеш да сториш, е да правиш компания на Амира.

Жената повече не се противи и се отпусна до детето, като го прегърна.

Той въртеше шиша и продължаваше да се опитва да сложи ред в мислите си. Всичко това се беше случило за няколко часа, а все едно бяха изминали дни и седмици. Кучетата лежах край него и предвкусваха своя дял. Това, което ясно изпъкна в съзнанието му, беше, че двете бегълки вече не бяха под защитата на каквато и да е регистрация, освен един входящ номер, с който можеха да докажат, че са подали документи за удължаване на регистрацията по пребиваване и че желаят статут на бежанци. Но формално към този момент те бяха незаконно пребиваващи в държавата, което би дало възможност на всеки полицаи да ги задържи и да ги предаде за експулсиране обратно, откъдето са дошли. Той самият вече се намираше в позицията на укривател на бежанци, можеха спокойно да му лепнат обвинение я за трафикант, я за каналджия, я кой знае за какво. Не забравяше, че съвсем умишлено и целенасочено беше заблудил служител на реда и фактически възпрепятства арестуването на две същества, които вече се намираха извън закона.

„Майната ви! — изруга под нос. — Няма да стане така. Тук никой няма да ги намери, а надявам се, че по никой начин няма да се усетят да ми лепнат някакво такова обвинение. Сега най-важното е да се почувстват сигурни, да си отпочинат добре, а после продължаваме нататък.“

Ръката съвсем леко го докосна, но това беше жест, който изразяваше дълбоко уважение и преданост. Отшелника приседна и се заигра с една тревичка. Двете кучета се примъкнаха до него от двете му страни, а той ги помилва с такава любов, че Ян се усмихна.

— Отшелник, извинявай, но само тук можех да ги доведа. Зная, че това е най-тайното убежище. Зная също, че не обичаш хората, но тези същества имат необходимост от подкрепа и закрила.

— Знаеш, че подкрепям всичко, което правиш. А тази жена е добра, видях го в очите ѝ, в които нямаше нито прикритост, нито лошотия. Момиченцето сякаш малко не е от този свят, но има очите на майка си, което означава същото.

— Да, момиченцето има една особеност или там, както обществото поставя съответния етикет, но е талантливо дете. Благодаря ти! Настаних ги в хижата, така че ми остава да се надявам, че няма да имаш нищо против.

— Това е единствено възможното, аз и без това почти не я ползвам. Знаеш, че предпочитам да спя навън и на различни места. Ще донеса от склада още удобства, за да могат да се чувстват добре.

— Има и още нещо — Ян замълча, Отшелника също мълчеше, защото въобще не обичаше да говори излишно. — Ще се наложи да ги оставя тук, защото аз трябва да се върна в столицата.

Отшелника само кимна и нищо не каза на глас, но изражението му все едно казваше: „Има ли смисъл да хабим думи за очевидни неща? Разбира се, че аз съм тук и нищо лошо няма да им се случи“.

— Ти имаш ли нещо да ми кажеш по въпроса с евтаназията? Малко ми избяга фокусът, както биха казали някои.

— Да, имам какво да ти кажа. Но наистина нещата са още пооплетени, отколкото си мислех. Доста дни прекарах около онова укрепление. Може да се каже, че строително-монтажните работи са почти приключили. Няма никакъв шанс към момента да се промъкне някой вътре, ако няма пропуск. Това, което успях да изнамеря като решение, е да проследя и приклепя една от медицинските сестри. Тя ни е връзката засега.

Отшелника подробно разказа всичко, което беше научил от медицинската сестра Лора, като си спести част от методите, които беше приложил върху жената. Каза на Ян, че през няколко дни се чуват с Лора и ще го държи в течение за всичко ново. След това стана и сподирян от кучетата, се отдалечи навътре в гората. След известно време Лейла излезе от хижата и приседна до него. Той ѝ подаде парче сочно месо, а друго взе за себе си. Хранеха се мълчаливо. Но трябваше да ѝ каже, че ще тръгва още на следващата сутрин.

— Много е вкусно — отбеляза жената.

— Радвам се! Тук в жаравата има и други лакомства, така че това не е всичко. Всъщност надявам се да обичаш картофи и гъби.

— Да обичам ли? Обожавам ги. Отивам да видя детето.

Тя се изправи, а той за пореден път регистрира очевидното — стройна и красива жена. Наведе глава, защото така само се разсейваше, а сега умът му беше нужен за други, ако не по-важни, то поне решаващи за бъдещето въпроси. Но въпреки че положи усилия да отклони мислите си, без да съзнава и да си дава ясна сметка какво прави, протегна ръка и хвана нейната. Тя вече беше почти с гръб, но като усети дланта му върху китката си, мигновено се обърна и вторачи

поглед в него. Гледаха се един друг, той — седнал, а тя стоеше пред него. В първоначалното ѝ изражение имаше напрегнатост, но след това чертите ѝ омекнаха. Напрежението през последните часове дойде в повече и на двамата. Можеха да си помогнат един на друг и ако не да го премахнат, то значително да го намалят. Той я придърпа с другата си ръка, обхващайки я през коленете и силно я прегърна. В следващия миг вдигна лице към нейното и като с нож го преряза мисълта, че се възползва от тази жена и нейната безизходица. Следващото острие, забивайки се, отекна: „С какво си по-добър от онези, които са искали да я чукаат, за да ѝ помогнат?“. Причерня му. Скочи, а шишът отлетя на няколко метра, обърна се, като отблъсна жената от себе си и хукна към шубраците. Като в сън, чу гласа ѝ, който го викаше. Но продължи, а в главата му поредното острие кънтеше със следващия рефрен: „Ти не си по-добър от ония диваци. Възползваш се от една жена, която е готова заради детето си да направи всичко, абсолютно всичко, включително да ти даде тялото си. Ти си гадина“.

XVIII. БОБИ И АНГЕЛА

Стигна до пътната порта и сложи показалец върху звънчевия бутон. Разнесе се някъде навътре звънене. След секунда към портата в тръс и лаейки, приближаваше голям, черен, лъскав лабрадор.

— Здравей, Вита! — каза Ян. Кучето веднага го позна и спря да лае, опашката му бясно започна да се върти.

— Би ли извикала своите стопани? — Вита разбра какво се искаше от нея и хукна навътре в двора, откъдето Ян чу мъжкия глас:

— Кой е, Вита? Кой звъни, моето момиче?

— Боби, аз съм.

— Каква изненада — каза Боби, като се приближаваше към портата. „Ян“, чу в ухото си Боби гласа на устройството, монтирано на дясната рамка на слънчевите му очила, щом фиксира Ян с почти човешки, но все пак синтетичен глас го информира за този, който стоеше срещу него. Отвори и двамата мъже се прегърнаха. Отдавна не се бяха виждали.

Боби след нелепа злополука, последвана от ужасяваща лекарска грешка, беше загубил зрението си още като дете. Въпреки че беше малък, той помнеше твърде добре онези дни, когато единствено надеждата крепеше него и родителите му.

* * *

Жената застана на прага и очевидно картината я порази. Този образ щеше да остане в съзнанието на малкото момче, като издялан в скала. Детето й седеше на стол, или по-скоро беше притискано към него от две сестри и съпруга й, а лекарката се опитваше да забие иглата в окото му. Но малкият се бореше на живот и смърт и не позволяваше проклетата игла да го прониже. На помощ се притече още

една сестра и детето беше приковано здраво. Една от сестрите повдигна клепача му и в следващия миг лекарката заби иглата в окото, преди малкият да се измъкне от хватката на околните. Ръката ѝ трябваше да е абсолютно стабилна, защото едно потреперване можеше да осакати зрението на малкото човече. И въпреки че не ѝ беше за първи път да поставя подобни тежки инжекции, тя се чувстваше лабилно, защото за първи път имаше толкова яростна борба, а детето беше плувало в сълзи, почервеняло, а писъците продължаваха и ставаха все по-сърцераздирателни.

На стол в другия край на манипулационната седеше съвсем спокойно едно чернокожо дете, няколко години по-голямо от бялото. Бялото, което оказа съпротива, за която не бяха подготвени от болницата.

Лекарството премина от спринцовката в окото на детето и лекарката внимателно издърпа иглата. Като по команда всички го пуснаха, а то продължаваше да рони сълзи, но писъците изведнъж спряха и преминаха в постоянен плач и хълцане. Бялото дете с едното око, което не му беше покрито с превръзка, проследи същата процедура, на която беше станало жертва, но този път жертвата беше чернокожото хлапе. Белокожото почти спря да плаче и ококори единственото си око, когато видя, че чернокожото абсолютно спокойно седеше на стола и се хвана за подлакътниците му в момента, когато инжекцията се насочи към неговите очи, които то широко отвори и послушно се остави да му ги прободат.

По-малкото дете чу как една от сестрите му казваше да вземе пример от него и следващия път да не събира цялото отделение, за да може да му се постави инжекцията.

Но бялото дете си помисли, че е по-добре да умре, отколкото да има следващ път. Не, нямаше да позволи да го преметнат пак, защото сега му бяха казали, че ще му сложат само капки и после ще може да отиде и да си играе с другите деца в игротеката, където управляваше своята армия от оловни войници и изучаваше военни стратегии за светкавични нападения и безжертвени победи. Не, той нямаше да се остави така елементарно да го хързулнат пак. А и майка му, и баща му защо им помагаша да го измъчват, той не можеше да си обясни. Виждаше с окото си, че майка му плачеше, а баща му се беше намръщил като буреносен облак, но не разбираше защо бяха на

другата, вражеската страна, а не на неговата. Та нали му бяха родители? Нали го уверяваха, че го обичат. Не, това не можеше да разбере, така че оттук насетне той трябваше да бъде много внимателен и да приеме новата реалност, че беше сам сред всички тези, които го измъчваха и му причиняваха толкова много болка.

И това продължи цели 10 дни, защото инжекциите бяха предписани именно така. Но от ден на ден детето ставаше все по-наплашено и се опитваше с всички сили да се защити от тези хора, които го преследваха и му причиняваха такива нечовешки страдания. Страдания, които нямаше да се случват, ако неговите родители не бяха на страната на инквизиторите. Детето се бореше яростно и до последна капка сила, но мъчителите му все успяваха да го притиснат към проклетата облегалка на стола, да му вдигнат главата нагоре, да му вдигнат клепача и да вижда приближаващата се игла, която потъваше неопишимо болезнено в единственото му око.

След последната инжекция казаха на детето, че това е краят и повече няма да го изтезават. Той почти си отдъхна, но в следващия момент си каза, че не трябва да им вярва, не трябва да има доверие на никого. Та малко ли пъти го бяха лъгали вече, под предлог, че уж всичко било за негово добро, че уж няма да боли. И той не можеше да си обясни как може да му мислят доброто, а така нечовешки да му причиняват болки, които го докарваха до побъркване.

И с право в детската главица светна червената предупредителна лампа, която му напомняше, че не бива да се доверява, защото на следващия ден отново с мили думи започнаха да му говорят, че щял да заспи и като се събуди, вече щял да вижда и с другото око, а това, на което усещаше, че вече губи зрение, щяло да се стабилизира и няма да има проблем.

„Няма да има проблем...“ — тази реплика отново отекна в мозъка му и веднага интуитивно разбра, че трябва да бъде нащрек. Разбра, че ще има проблем, разбра, че вероятно в ход е отново замисъл, който е насочен срещу него.

Видя, че се приближава към него лекар, държейки нещо странно, по-късно разбра, че това е маска, която се поставя на лицето и упоява човек, за да може да му се направи съответната операция. Но когато му сложиха маската, Боби, отвратен от ужасния газ, който излизаше от нея, скочи и я отблъсна, но този път персоналят беше подготвен и

яките ръце на санитарите здраво го притиснаха към леглото. В детската глава отекуваше и повтаряше само един въпрос: „Защо? Защо? Защо?“.

Детето се пробуди, главата му тежеше. Посегна към лицето си, но с меко хващане една ръка го спря.

— Майко, ти ли си?

— Да, аз съм. Всичко е наред. Повече няма да те боли, вярвай ми!

„Да ти вярвам, но не мога — помисли си момчето. — Ти си на тяхната страна и позволи толкова много да ме боли. Татко и той им помагаше, а уж и двамата казвахте, че ме обичате.“

Тъмнината го плашеше. Попита:

— Кога ще мога отново да виждам?

— След седмица превръзките ще бъдат свалени и тогава ще виждаш — чу да казва баща му. — Лекарите казаха, че операцията е успешна, така че ще изчакаме седмица, после още няколко дни, докато укрепнеш и се прибираме у дома.

Детето започна да става, но тъй като нищо не виждаше, опипваше с ръце пред себе си, но все пак не искаше да напуска леглото си, защото то му даваше чувство за сигурност, познаваше неговата територия и предпочиташе да изчака момента, когато отново ще вижда.

И ето моментът настъпи. Той усети, че стаята му се напълни с хора, сред които имаше много лекари, които искаха да присъстват, защото операцията не беше обикновена и искаха да видят резултата. Детето беше свикнало да има много хора. Та малко ли студенти и стажанти бяха минали през него — да му се дивят на състоянието, да чува, че това не бил обикновен медицински случай.

Той усети нежни пръсти върху лицето си. Пръсти, които много внимателно махаха превръзките от двете му очи, с които щеше да вижда, щеше да продължи да рита топка, да се гони с връстниците си, да продължи да ходи при джанката на съседа и да си бере от нея, докато, нищо неподозиращ, той спи по обяд.

Детето се радваше толкова много и си мислеше, че всичко си е струвало, само и само да си върне живота отпреди.

— Хайде, моето момче, отвори сега очи! — чу да му казва един от лекарите, по гласа позна, че това е професорът — светило в

офтальмологията.

— Не мога, те са залепнали — отговори момчето, след като направи плах опит и не успя.

Усети, че с мокра марля почистват клепачите и около тях. След това отново направи опит и усети, че повдигна клепачите си. После ги отвори още по-широко и каза: „Дръпнете пердетата и светнете лампата, защото е тъмно и нищо не виждам“.

Детето не виждаше учудените и стреснати лица на медицинския персонал. Не видя и сълзите, които потекоха от очите на майка му и баща му, върху които в миг се срина целия свят.

Това дете беше малкият Боби, който до онзи момент имаше жизнерадостно детство. Боби, който съумя да преодолее загубата на зрението си и да продължи напред. Родителите му докрай не можаха да се примирят с това положение, но бяха безсилни. Правеха всичко за детето си — да се изучи, да стане максимално пълноценен член на обществото. И може да се каже, че Боби успя. Порасна, изучи се, ожени се за момиче от неговото училище за незряци на име Ангела, роди им се прекрасен син, когото нарекоха Марио. И така може да се каже, че Боби живееше щастливо и беше удовлетворен от живота, в който се появи и неговото куче водач — Вита. По цял ден скитаха с вита, работеха, разхождаха се, а вечер цялото семейство се събираше край масата в трапезарията и всички си разказваха преживелиците от деня.

* * *

Боби, приятелю, много се радвам да те видя — каза Ян, като разтърсваше Боби.

— И аз, Ян, съм много щастлив да те видя. Е, да те пипна, де. Но нали знаеш, че това е моето гледане. Но хайде, влизай!

— Благодаря ти! А Ангела вкъщи ли си е?

— Да, разбира се. Днес е събота и решихме да си останем у дома.

— Вярно, че е събота. Как минава това време.

Боби и Вита, обградили Ян от двете му страни, го съпроводиха до гостната, където Ангела бършеше прах от мебелите.

— Здравей, Ангела! — поздрави Ян.

— О, Ян, много ми е драго, че си ни дошъл на гости — отвърна Ангела и предпазливо тръгна по посока на гласа. Стигна до Ян и подаде ръка, която той пое и топло стисна. Това семейство, чиито очи бяха на 4 крака, беше изключително. Той държеше много на тях, но в последно време поради множеството му ангажименти не ги беше посещавал.

— А къде е Марио?

— Нали знаеш тийнейджърите — каза Ангела — все едно нещо ги пришпорва и ходят къде ли не, само у дома не искат да си стоят. Каза, че ще бъде за уикенда при свой приятел, който има рожден ден, та ще празнуват като циганска сватба, няколко дни.

— Разбирам — усмихвайки се, каза Ян.

— Но заповядай, Ян, сега ще направя кафе. Боби, хайде, какво се мотаеш, покани Ян и сядайте.

— Добре, добре! — вдигна Боби ръце, като да се защити. — Веднага ще го поканя, дори го каня на мига, даже освен кафе има и други, далеч по-освежаващи чудесии.

Доста часове бяха минали, доста приказки бяха казани. Ян си тръгна с леко сърце, не се беше излъгал у Боби. Знаеше, че може да разчита на него. Сега трябваше сериозно да се посвети и да премине обучението, в което Боби беше главният диригент, а Вита първа цигулка. Беше сигурен, че с такъв учител като Боби и с такова добро същество като Вита нямаше да има никакви затруднения.

* * *

Лабрадорът Вита притежаваше качества както на сангвиник, така също имаше и известни наченки на холерик. Тя беше силна, енергична, в повечето случаи уравновесена, контролируема, но през младежкия период като водач тя проявяваше агресивност спрямо други кучета и особено котки. Но все пак имаше едно изключение, което по-скоро потвърждаваше правилото, че Вита не харесваше котки. Тя много добре понасяше съседския котак, с който дори играеше и го обдушваше.

Но с напредъка на възрастта при Вита все повече изчезваха холеричните нюанси, а се засилваше сангвиничното поведение.

Сутринта беше поносимо, дори и леко хладно. Но с напредване на слънцето топлината се засилваше, а когато се извършват и физически усилия, тогава ставаше доста трудно както за човека, така и за черното куче, чийто цвят като с магнит привличаше слънчевите лъчи.

Часове на ред Вита изпълняваше командите, първоначално с известна колебливост, а след това все по-охотно, тъй като лакомствата бяха неизчерпаеми и обилно получаваше от тях при всяка изпълнена команда. Никой не знаеше какво точно се случваше в нейния кучешки мозък, но сякаш тя усети, че е важно да изиграе ролята, за която я готвеха.

— Ако някой кучешки психолог ни види, мисля, че ще имаме много сериозни проблеми със защитниците на животните — каза Ян, като приседна на сянка под дървото в края на поляната, която използваша като полигон за тяхното обучение.

— Няма как да ти оспоря съждението — смеейки се, отговори Боби, който след началното съдействие, което оказа на Ян и Вита, като на първия даде подробен инструктаж и му напълни главата с всякаква кучешка информация за обучителния процес, а на втората с възможно най-милиа си глас поръча да бъде послушно момиче, беше се оттеглил на сянка и сегиз-тогиз бъркаше в кошницата за пикник, която Ангела зареди сутринта повече от стабилно.

— Колко пъти смяташ, че ще трябва да се занимаваме съвместно с Вита? — запита Ян, отпивайки от стиропорната чаша с кафе. Боби отново бръкна в кошницата, измъкна една баничка със сирене, знаеше, че въпреки умората на Вита, нейните очи го следяха неотклонно, щом в ръцете си имаше храна.

— Браво, моето момиче, браво! — погали я по главата Боби и ѝ поднесе баничката, която в миг изчезна в кучешката уста. Вита доволно тупна с опашка и премлясна. После наля вода в сгъваемата кучешка купа и я поднесе към тежко дишащото куче. Тя започна да пие и не спря, докато не пресуши цялото съдържание в купичката. — Не знам. Може би още поне един-два пъти ще трябва да проведем подобен сеанс, за да свикне, че трябва да те води и да ти изпълнява заповедите. Знаеш, че за нея не е чак толкова ново, че ще води и друг човек, освен

мен. С Ангела се случи някак си естествено и сега няма никакъв проблем, Вита води еднакво добре както мен, така и нея, а също и двамата едновременно, което си е иновация в световен мащаб. Надявам се при теб да се получи същото, още повече че тя те познава доста добре. Тоест не си някой непознат, което е благоприятно. По-скоро се притеснявам, че времето е крайно ограничено, доколкото разбирам — обърна се към Ян, а щом устройството фиксира събеседника му, гласът съобщи в ухото му: „Ян“.

— Да, нямаме време наистина. Но ако твоето предположение излезе вярно и с още една или две срещи успеем да се сработим, тогава всичко ще бъде наред. Но трябва да знаеш, че всякаква диета ще отиде по дяволите, тъй като кучешките лакомства си вървят като бира на плажа през лятото.

— Очаквам и аз нещо такова. После ще сваляме килца, няма как. Знаеш обаче, че това е единственият начин да бъде обучена за водене и за теб. Но сега отидете да направите един преговор на днешното обучение! Този път слагаш и маската! — Боби извади непрозрачната скиорска маска и я подаде на Ян. Това му беше маската, с която играеше голбал, и си я беше затъмнил сам. Купи си скиорските очила, после нанесе черна боя от вътрешната страна на плексигласа, след като изчака да изсъхне боята, нанесе и слой непрозрачен силикон, включително и отстрани, където можеше да проникне светлина. А накрая сложи и парчето дунапрен, което изряза Ангела от старото дюшече на Марио. Спортът голбал беше неговата страст от училище. Играеше се в зала със звъняща топка, а всеки от отборите се състоеше от по трима състезатели, които охраняваха врата с ширина девет метра. Това беше специализиран спорт за незрящи, създаден след края на Втората световна война като средство за рехабилитация и ресоциализация на многобройните немски войници, загубили зрението си във войната.

— Ще сложа маската. Когато гледам, инстинктивно спирам, преди още кучето да е реагирало — вземайки непрозрачната маска, каза Ян.

— Разбира се, че е така. Човек реагира на подсъзнателно ниво. За да успееш, трябва първо — да се отпуснеш напълно и второ — да се довериш на кучето всецяло и без никакви резерви. Кучетата усещат, когато човек им се доверява и когато не го прави. Сега отивайте за

последна контрола и после се прибираме, тъй като сте емоционално изчерпани и двамата. А и като си представя вкусния обяд, който Ангела приготвя, ще се удавя в собствените си слюнки. А аз докато ви чакам, ще прегледам част от пощата, която сутринта получих. — И Боби извади няколко писма и се зае да ги прочете с технологията „Моето око“. „Моето око“ представляваше изключително малко устройство, голямо колкото флашка. То се монтираше отдясно на рамката на очилата, имаше камера, чрез която заснемаше даден текст и след това го изчиташе в ухото на ползвателя. Устройството разпознаваше и цветове, което беше огромно облекчение за Боби и Ангела. „Моето око“ имаше функция да разпознава хората дали са мъже, или жени. А когато заснеме дадено лице, ползвателят можеше да го наименува и при следваща среща, когато устройството фиксира същото лице, гласът казваше кой е отсреща. Боби така беше заснел и лицето на Ян и всички свои познати. Когато ги срещнеше, винаги разбираше кой е срещу него.

XIX.

СРЕЩАТА С МОНИКА

Стигна до 50 коремни преси и се прехвърли на лежанката. Отдавна не бе идвал във фитнеса, а за него това беше въпрос не само на тренировки, а и на рехабилитация и въобще, ако искаше да поддържа форма, не биваше да подценява физическата си подготовка. Разбира се, че за него приоритет бяха издръжливостта, здравината и жилавостта, а не масата. Маса трупаха само комплексарите, поне така смяташе. Намести се удобно и хвана лоста. Приблужи се фитнес инструкторката, която очевидно щеше да му помага. Добре оформеното и поддържано момиче напредваше към него, гърдите ѝ, стегнати в спортен сутиен, добре се очертаваха над плоския корем. Без да го иска, очите му се приковаха към тях и не можеше да откъсне поглед.

— Хубаво е, че ми зяпаш циците, но ако не се лъжа, тук си дошъл за друго — с унищожителната си реплика инструкторката го накара да почервене мигновено.

— Съжалявам! Не исках да излезе толкова просташко. Но ми напомниха на едни други.

— О, така ли? Значи си щастливец, след като си виждал и други толкова готини — насмешливо каза тя, докато минаваше зад лежанката.

— Да, вероятно си права — замисли се и картината отново се върна в съзнанието му. Не знаеше след колко време, но тя го намери там, в гората, където седеше и в изпразнената му глава не се случваше нищо. Намираше се в нещо като ступор. Тя го докосна леко, но това предизвика истински взрив у него. После се случи. Губеха му се много моменти. Но когато свършиха и двамата бяха капнали от изтощение.

— Хайде! Какво правиш? Вдигаш тежестите, все едно вдигаш кристална ваза. Дай малко ряз, че ще заспя — думите на инструкторката го сепнаха и го извадиха от спомена. Направи си серията, изправи се и каза:

— Мисля, че ми стига за днес. А къде е титулярният ми инструктор.

— Разширяваме бизнеса и е в командировка, така че известно време поемам и неговите питомци. Не ти ли допадам?

— Напротив, прекалено ми допадаш — усмихвайки се, ѝ отговори. — И да, хубави са ти циците!

— Благодаря! Знам.

Сам се изненада, че се държи като някой недорасляк, но не му пукаше. Взе си душ, облече се и тръгна малко да се разходи, за да пристъпи към следващата, а всъщност най-важната за деня задача. Стигна до любимото си кафене и влезе. Наближаваше обяд, но той си поръча кафе и кола, защото нямаше апетит. Изпи кафето и си поръча още едно. „Май прекаляваш с възбудителните напитки, смъмри се сам. — Е, хайде! Мечка страх, мене не! Няма закога повече да протакам. Неизбежно е.“ Извади телефона и набра номера. Сигналът свободно звучеше доста дълго и точно когато си мислеше, че ще спре, отсреща дойде гласът:

— Ало!

— Здравсти, Моника! Аз съм.

— Знам, че си ти, разбира се. Какво искаш.

„Не започва по най-предразполагащия начин“ — помисли си той, а на глас каза:

— Чудех се дали можем да поговорим.

— Мислех, че с теб всичко сме си казали.

— Е, вероятно си права, но може би се случват и новости, които можем да обсъдим, и евентуално да сме си полезни.

— Кой на кого да е полезен? Какъв ти е проблемът?

— Виж, Моника, може би малко си нервна, но не исках да те разстройвам. Имам нужда от твоето съдействие. Тоест искам да помогна на една персона, която се нуждае от подкрепа.

— Каква персона, бе?

— Една жена.

— Поредната ти любовница, така ли?

„Започна се“ — каза си наум, а гласно продължи:

— Нали сме го водили вече този разговор? Мисля, че трябва да си се убедила, че надали има по-голям аскет по отношение на жените от мен. — В слушалката дочу убийствено саркастичен смях.

— О, горкият той! Света вода ненапита.

— Добре, надявам се, че ти доставя удоволствие да се гавриш с един най-обикновен човечец.

— Стига си се правил на ни лук ял, ни лук мирисал! Винаги си се изкарвал жертва.

— А нима е лъжа? — И в следващата секунда съжали, че влезе в тона й. Последва буря от думи, от които някои не разбра добре. Но все пак накрая дочу:

— Имам много работа, така че, ако обичаш, намери си друго забавление.

— Но аз не искам да ти губя времето. Бих желал да се срещнем и да поговорим, защото тази жена е в опасност. Не се бързикам.

— О, Дон Кихоте! Изчука ли я вече? — със смразяваща ирония запита Моника. — Защото нали всяка фуста би оправил, без да ти мигне окото.

— Мамка му! Няма ли да спреш вече с тия небивалици! Нито съм красавец, нито съм някой Казанова. Тази твоя патологична ревност е необяснима. На моята възраст, в сравнение с мои връстници, направо съм си прекарал живота почти като монах. — Но в съзнанието му изникнаха картини от това, което се беше случило последните ден-два. Все пак жената на телефона вероятно го познаваше или усещаше далеч повече, отколкото имаше представа.

— Горкият! Забравих, че той е непорочен и все другите не го разбират. Добре. Довечера след работа мога да ти отделя половин час. Да ми донесеш и нейна снимка, да видя дали е хубава, или с някоя повлекана си се хванал.

— Довечера? Ами твоят хубавец, няма ли да те очаква?

— Това не ти влиза в работата! — със студен глас отговори жената.

— Извинявай! Просто не искам да ти причинявам неудобства.

— Ти не можеш да ми причиниш никакви неудобства повече. Каквото можа направи, но вече не. Надявам се да го осъзнаеш.

— Знаеш, че не съм искал да се чувстваш зле. Просто така се случи. И също знаеш, че винаги ще те ценя, независимо какво мислиш за мен.

— До довечера! — пресече го тя и прекъсна връзката.

„До довечера! Но никак няма да е лесно тази вечер“, каза Ян на угасналия телефон.

Чакаше я пред службата. Опитваше се да си изпразни главата от обучението, което бяха отново провели с Вита и Боби. Увереността му нарастваше стремително. Смяташе, че планът е перфектен и единствено има нужда от перфектна подготовка, за да се постигне перфектният резултат. Тя доста се забави, но накрая излезе с още колеги. Видя го, махна на придружаващите я и се насочи към него. Чак сега си даде сметка, че изобщо не беше мислил как ще се срещнат, застрашаваше го неловък момент. Още повече като се има предвид последната им среща в техния бивш дом, когато я изненада непосредствено след банята и се случи близост, за която нито един от двамата не беше подготвен. Но тя го пожали, още отдалеч му подвикна:

— Измислил ли си къде ще отидем, или?...

Не го беше измислил. Втора голяма наказателна точка. И каза първото, което му дойде наум:

— Ами, не съм го измислил, така че... Имаш ли идея?

— Винаги си бил малко неориентиран, когато е трябвало да ме заведеш някъде — започна огъня Моника. — Третирай ме като някои от феите, за които все намираше оригинални идеи — продължаваше безпощадно да намила жената.

— Добре, предавам се! — вдигна примирено ръце. — Хайде! Ще отидем в един ресторант, който не е много далеч оттук, така че ще повървим малко пеша. — А наум добави — „Дано да можем да поговорим още по пътя!“.

Тръгнаха, но и двамата не забелязаха, че ги наблюдават. Вървяха и мълчаха, а той се чудеше как да подхване сърцевината на тазвечерната среща. Жената никак не му помагаше. Тя го познаваше отлично и си даваше сметка, че нещо го мъчи, но нямаше да го улеснява. Най-сетне стигнаха до ресторанта, а той не успя дори да повдигне завесата на въпроса. Сервитьорът ги настани в сепаре, защото той поиска да са уединени. Когато влязоха в сепарето, тръгна към нея, но като видя студенината в очите ѝ, се отказа от приятелската прегръдка и целувката по бузата, с които искаше да я приветства. Само протегна ръка и се надяваше, че и тя ще протегне своята. Минаха няколко секунди, а той стоеше с ръка във въздуха. Протегна я.

Здрависаха се, а той направи поклон и театрално целуна ръката и. Настаниха се един срещу друг, от двете страни на масата, и се задълбочиха в менюто. Той нямаше апетит, а тя по принцип не си падаше много по храната. Моника си взе джин, тоник и лимон, а Ян — традиционната водка и газирана вода с лимон. На въпроса на сервитьора дали не желаят да опитат специалитета на заведението, отговориха, че може би по-късно. Донесе им напитките и се оттегли. Изчака я да си смеси джина, тоника и лимона, после вдигна своята чаша с водка за наздравица. Чукнаха се мълчаливо и отпиха.

— Е? Слушам те — каза сухо жената.

— Споменах ти, че става дума...

— Да, разбрах, че искаш съдействие за някаква курва — прекъсна го грубо.

— Виж, няма да се разберем така. Най-малкото не можеш да говориш за една дама по този начин, без да я познаваш.

— Мога да говоря за когото каквото си искам. А още повече за някаква, на която искаш да помогнеш — каза, примижавайки с очи, събеседничката му, която съзнаваше, че владее положението и съвсем съзнателно издевателстваше над него. Искаше да го измъчва.

— Знам, че не си лоша жена.

— Е, хайде, започваш със своите манипулаторски номера. Стига толкова! Знаем се от много отдавна и нямаш шанс. Опитай с нещо друго!

— Абе, ти луда ли си? Или какво? Когато се държа искрено, винаги ме наричаш манипулатор. Стига вече! Не ти се бъркам в личния живот, нито искам ти да го правиш.

— Тогава защо ме потърси? — безизразно го попита.

— Защото ти имам доверие и знам, че можеш да помогнеш на едно същество, което има необходимост.

— О! Колко съм била добра. Не го знаех. А всъщност сега ли чак разбра, че съм жена, която заслужава твоето доверие? Доколкото си спомням, ти имаше цялото мое, но с лека ръка го пропиля.

— Хайде стига! Това е минало и нека да го оставим на мира.

— Минало, така ли? Това беше животът ми! А ти с лека ръка го провали.

— Мама му стара, така няма да се разберем. Успокой се. Каквото е било, то е там, някъде назад. Съгласен съм, имам вина, но това така

или иначе очевидно щеше да стане. Ако бях вярващ, щях да ти кажа, че не ни е било писано да остареем заедно, но пък бяхме заедно в най-хубавите си години. Имахме прекрасни деца. Като цяло всичко е наред.

— Наред! Знаеш ли, ти си невероятен кретен!

— Хубаво. Нали сега си имаш нов живот, ново гадже, даже чувам, че бил и младеж. Остави миналото на историците. Може би сбърках, че ти се обадох. Да пийнем и да тръгваме. Съжалявам, не исках да бъркам в каквито и да е рани. Ти си убедена, че съм боклук и това е.

— Аз те обичах с цялото си същество, а ти... — заекна жената и сълзите ѝ потекоха. „Голям глупак излезе, че въобще реши да търсиш тук съдействие“, помисли си мъжът. Но след няколко минути жената изтри сълзите си и след още няколко тръсна глава, и с твърд глас каза:

— Прав си, това е минало, но няма да ти простя! Чу ли? Никога, ама никога няма да ти го простя! За детето също няма да ти простя!

Той нищо не отговори. Нито можеше, нито знаеше какво. Тя искаше да вярва, че той е виновен за смъртта на сина им. Дори понякога и сам се упрекваше в същото, но когато тя го правеше, много го болеше. Мълчаха и пиеха, а стенният часовник отброяваше секундите, минутите и часовете на Лейла и нейната дъщеря — излизаше, че бе пропилял цял ден в една надежда, която рухваше на тази маса.

— Добре. Казвай! — заговори тя. — Какво искаш, за да помогнеш на онова нещо? Как бих могла аз да съм ти полезна?

— Да, ти можеш да помогнеш, защото това, което ще поискам, не бих могъл да го поискам от друг — отговори той, като не можа да повярва, че посоката се обърна на 180 градуса и вече беше в полза на бегълките. Поне засега. Зарадва се, винаги си е знаел, че тя е добра жена, но твърде често правеше необмислени изявления, които можеха да докарат човек до инфаркт, а ако нямаше сърце, тогава до инсулт, а ако нямаше и мозък, тогава можеше да го подлуди. Разказа ѝ толкова, колкото да я ориентира за какво става дума и да може да пристъпи към услугата, която щеше да поиска от нея. Жената го слушаше внимателно и не показваше признаци на раздразнение или пренебрежение. Като ѝ разказа за заверените нотариално документи и че там имаше декларация, че ще се омъжи за нея, жената подскочи:

— Но нали казваше, че никога повече няма да се жениш, бе? А сега първата блискоизточна курва, която видя, и веднага нотариално и се кълнеш, че ще я вземеш в леглото си. Харем ли ще си правиш?

Вулканът отново се активира и заклокочи. Нямахте как да избегне тази информация, а и не искаше. Всякога е предпочитал да си изложи картите пред хората, на които държи, а пък те да преценяват. И очевидно редът, по който ги вадеше, не беше от най-правилните, защото най-близките му все бяха подозрителни именно в моментите, когато искреността му беше безпределна. „Е, сигурно и това е талант“ — помисли си той. И се зае да деактивира вулканичното изригване и лавата, та да не изгори този напредък, до който бяха стигнали вече.

— Нямахте как да стане по друг начин. — И отново се върна на сцената в кабинета на шефката на Службата по бежанците. Опитваше се да не прекъсва изобщо, за да не ѝ позволи отново някоя пиперлива забележка или жлъчно подмятане, на които принципно тя беше царица. Говори, без да спре повече от половин час и си реши, че най-сетне разказът му я убеди, но ако мислеше, че тя покорно е възприела всичко, лъжеше се.

— Добре ли се чука? — въпросът ѝ го зашлеви с такава сила, че той физически подскочи на мястото си. — Или тепърва ще я чукаш?

— Моля те!

— Виж какво, познавам те много добре. Тази жена ти е влязла под кожата, което означава, че или вече си я оправил, или тепърва смяташ да го сториш, така че изобщо не ми се прави на девственик!

— А това има ли нещо общо с това, което ще те помоля.

— Хм, интересен въпрос — подпря бузата си с ръка тя. — Честно да ти кажа, когато си помисля, че има такава хипотеза, ми идва да те изкормя, но това е нещо, което за момента ще оставя на заден план. А трябва да ти призная, че все пак тук има и хуманен момент.

Той мълчеше и чакаше да продължи монологът.

— Детето. Признавам ти, че дори и да имаш нещо към тази жена, заслужаваш признание, че си решил именно на нея да се опиташ да помогнеш.

Как да ѝ обясни, че изобщо не е имал никакви интимни намерения към бежанката и че всичко го правеше единствено и само от желание да е полезен. „Но тогава защо? Защо го направи? — помисли си той. — Излиза, че си прозрачен като току-що измитото стъкло.“

— Добре. Продължавай и ще забравя, че говоря с теб и че искаш да помогнеш на една млада жена. Между другото, казах ти да ми донесеш нейна снимка. Носиш ли? — стрелна го изпод вежди.

— Да, ето я. — Извади телефона си и показа снимката на Лейла. Тя дълго се взира в нея и след това мълчаливо му върна устройството. След няколко минути проговори:

— Хубава е. Този път признавам, че имаш вкус.

— Няма повече да се опитвам да ти обяснявам каквото и да е по темата, защото ще излезе, че се оправдавам.

— Умно, да. По-добре не наливай масло в огъня. Слушам те нататък.

Ян продължи с това, което искаше тя да направи за Лейла, за да допринесе за нейното спасение. Накрая млъкна и я загледа в очакване. Моника мълчеше и очевидно премисляше. Почти чуваше как се въртят колелцата в главата ѝ. Накрая каза:

— Добре си го замислил, признавам ти го. Но осъзнаваш ли, че това е, ако не нарушение на закона, то на ръба му?

Той понечи да отговори, но в същия миг суматохата погълна всичко — масата се обърна, а чашите се разхвърчаха.

* * *

Инстинктивно се наведе, защото металният бокс се насочваше точно в главата му. Това, което последва, наподобяваше сцена от някой екшън. Благодарни си, че и този път не заряза бастуна си например в ъгъла на сепарето, а както обикновено, го подпря до себе си. Сега го сграбчи и с мощен удар отдолу нагоре в китката на нападателя отклони пътя на бокса, който изтрополя на пода, изхлузвайки се от разхлабените пръсти, след като бастун и ръка се срещнаха със скорост и твърдост, на която би завидял и боксьор от ранга на Кубрат Пулев — Кобрата. Крясъците бяха оглушителни и почти нищо не се разбираше. Все пак една реплика, повтаряна постоянно, успя да различи: „Ще те убия! Ще те убия! Ще те убия!“. Той се огледа и видя хаоса, който цареше наоколо, очевидно нахлулият младеж беше преобърнал масата в опита си да го изненада и да го подреди с онова желязо, което понастоящем кротко лежеше на пода. Но ако си мислеше, че младежът

щеше да миряса, жестоко се лъжеше. Разбеснелият се, след като остана без металното продължение на ръката си, а последната се схвана след нанесения удар, се огледа и изскубна с другата си ръка тежката лампа, която стоеше в ъгъла на сепарето и с все сила я запрати по седящия човек. Ян се опита отново да използва бастуна като париращо средство, но този път номерът не мина. Хлъзна се по седалката и с краката си подсече нападателя. Той залитна и това отклони лампата на няколко сантиметра от главата на мъжа. Но попадението не му се размина и лампата се заби в рамото му, което мигновено се схвана от жестоката болка. „Тоя ненормалник дали го счупи“, мина през ума му зловещата мисъл. Но повече не можеше да размишлява върху този въпрос, защото онзи вдигаше отново лампата, готвейки се за поредна атака. И това щеше да е последното нещо, защото нямаше как да се защити. Но в мига, когато щеше да последва втори дубъл, жената се хвърли към младежа и му попречи да продължи нападението, защото, ако продължеше, най-напред трябваше да нарани нея, а това той нямаше да направи.

— Махни се! Не го защитавай тоя копелдак. Ще го убия! — крещеше младежът.

— Успокой се! Моля те. Успокой се!

— Това любовникът ли ти е? Ще го убия!

— Това са глупости. Никакъв любовник не ми е. — Жената чак сега схвана поведението на гаджето си. Задърпа го навън, но охраната, която току-що пристигна, им прегради пътя. Ян вече се окопитваше и се опитваше да се изправи, но като видя охраната, извика:

— Оставете ги да си вървят. Аз оставам тук, така че ще оправим сметката.

— Но господине, този младеж сякаш има нужда от един урок, ако не се лъжа — каза охранителят, като гледаше враждебно младия мъж. — Мисля, че той причини моралните и материални щети, които забелязвам тук.

— Материални, да. Но за моралните вероятно изобщо не е виновен. Оставете го, моля ви!

След миг колебание охраната се отдръпна, а жената помъкна треперещия младок извън ресторанта, като през рамо подхвърли: „Сутринта ми се обади“.

Стоеше наред тази бъркотия и се чудеше какво пак се прецака, че чак и нападение последва. Досещаше се, но не можеше да го проумее напълно.

— Господине, добре ли сте! — попита го охраната.

— Да, да разбира се. Може ли да повикате някого, с когото да уточним щетите и да оправим суматохата.

— Да, един момент, макар че всички са тук, наблизко, защото нали сам разбирате, че при този шум нормално е да се събере целият персонал.

— Да, вероятно е нормално.

Дойдоха две момичета и набързо вдигнаха масата, изнесоха лампата, която, освен че беше изкубната от кабела, нямаше други повреди, въпреки че послужи за една страховита и много болезнена атака. Събраха парчетата от счупени чаши и за няколко минути сепарето придоби почти нормален вид. Сложиха чиста и изгладена покривка и той отново се насочи към масата.

— Може ли още веднъж същата поръчка? — обърна се към едното момиче. — И сметката също, заедно с щетите.

* * *

Отпусна се тежко и се загледа в една точка. Не можеше да мисли за нищо. Нито за току-що станалата случка, нито за Лейла и дали ще успеят, защото вече и той се причисли към нейната кауза и правеше каквото можеше. Та иначе би ли се обадил да иска услуга от тази, която му беше обещала, че няма да му прости, каквото и да става? „Не, не мога повече да мисля за каквото и да е. Ще опитам друго.“ Извади телефона си и като откри в указателя номера, който му трябваше, го набра. Отсреща почти веднага вдигнаха:

— Къде се изгуби, мачо?

— Здравсти, оценявам чувството ти за хумор. Развесели ме.

— Е, хайде сега, без да скромничиш. Нали знаеш, скромността е за тези, които нямат други качества. Но щом ми се обаждаш, сигурно имаш потребност от някоя от моите превъзходни феи, прав ли съм?

— Да, по принцип.

— Какво означава това по принцип? Досега ми се струва, че винаги си бил удовлетворен, или бъркам?

— Не, не бъркаш. Но сега случаят е малко по-особен.

— Какво му е особеното. Казвай и ще видим!

— Нямам потребност от просто една задоволителка. Искам нещо много качествено във всички аспекти, ако разбираш какво имам предвид.

— Хм! Разбирам те, но тези, за които говориш, първо, са изключителна рядкост и второ, са много скъпи.

— Добре, разбрах, но можеш ли да ми уредиш веднага, за тази нощ ми трябва?

— Още за тази нощ?

— Да, още за тази нощ. Трябва да се осъзная.

— Надали ще се осъзнаеш, но ще направя всичко възможно. Сещам се за именно такова парче, което е страхотна красавица, интелигентна и не просто се чука, а прави любов. Правилно ли съм разбрал желанието ти, ценителю на телесното и духовното качество?

— Да, изцяло ме разбра. Що за жена е?

— Както ти казах, това е жена мечта. С нея можеш да разговаряш, можеш да се любиш, можеш да поискаш съвет. Тя не е за всеки, който търси някъде да се изпразни. Тя е висока топка и работи не повече от веднъж на нощ и то не всяка нощ. Тя не е обикновена компаньонка. Но е твърде скъпа. Мога да се откажа от своята комисионна, но пак ще ти излезе солено.

— Виж, не ти искам отстъпка, а качество, така че ще чакам.

— Добре, добре — примирително каза отговорникът на компаньонките. — А къде да дойде, ако успее да я уредя?

— Пак в същия хотел, където и преди си прашал, аз ще ти пусна съобщение за номера на стаята.

— Окей, но нека да ти потвърдя и тогава.

— Направи и невъзможното! — и прекъсна връзката.

„Трябва ли да го правя? Та една, пък била тя и интелигентна, проститутка ще ми помогне ли да разбера какво и как искам?“ Но тръсна глава, допи водката, плати и излезе от ресторанта, в който замалко щяха да го, ако не убият, то осакатят. Рамото още го болеше и с тази ръка не можеше да си служи стабилно. Телефонът му извибрира, извади го и прочете съобщението, че след час жената ще

дойде в хотела. Пращаше нейния номер, за да я осведоми в коя стая се намира. И веднага щом я нае, го направи. После взе душ и си наля от бара поредната за вечерта водка.

* * *

Едва дочу дискретното почукване, дори се зачуди да не би да му се е сторило. Но въпреки това стана и отиде до вратата. Отвори я, а на прага стоеше жена с изключителна хубост — висока, добре сложена, с дълга до кръста, чуплива гарвановочерна коса. Гледаше красавицата и не правеше нищо. Обхождаше я отгоре до долу и мълчеше. Краката ѝ сякаш започваха от гръдния и кош, а бюстът задоволяваше и най-придирчивата мъжка фантазия. Одухотвореното ѝ лице вдъхваше спокойствие и увереност.

— Е, ако съм издържала изпита, може ли да вляза? — проговори хубавицата. — Ако не се лъжа, идвам ти на гости.

— Разбира се. Извинявай! А що се отнася до изпита, поне по външни белези, съжалявам, че у нас не е възприета десетобалната оценъчна система. — И направи място да влезе и тя в стаята. След като затвори, тя продължи:

— Вярно е, но ти можеш да я използваш и по нея да ме оцениш. Е? — настоя дългокраката торпила.

— Значи веднага ти поставям десет плюс. Не, всъщност десет с два плюса — засмяха се и двамата.

— Благодаря! Значи истина ще излезе това, което знам за теб.

— А какво знаеш — полюбопитства мъжът.

— Че не пестиш комплименти и си галантен с дамите — кокетно му отговори тя. — Твоят приятел, който ме покани от твое име, така ме информира и виждам, че не ме е подвел.

— Не знам. От галантност кой знае каква полза няма. Галантен човек може да бъде с дамите, но те, изглежда, напоследък са голяма рядкост, а останалите жени се прехласват по всякакви дрисльовци и лекета. Но това е само една субективна гледна точка — оправда се, усмихвайки се.

— За липсата на дами си абсолютно прав — сериозно му каза красавицата. — Но за това са виновни и самите мъже. Много

женствени, много нежнички взеха да стават. А това е дълга тема и не съм сигурна дали не е като онази с кокошката и яйцето.

— Права си! Заповядай! — покани я той на дивана, пред който имаше ниска стъклена масичка, а от късите ѝ страни имаше по един фотьойл. — Това е нещо като всекидневна — даде непоискано пояснение.

— А спалнята там ли е? — посочи тя една притворена врата в дъното. — Или тук на дивана предпочиташ?

— Да. Тоест, да, че там е спалнята — леко разконцентрирано отговори той. — Какво ще пиеш?

— Джин, ако нямаш нищо против.

„Всички жени на този свят джин ли пият?“ — се запита той наум и тръгна към бара.

— Тоник и лимон?

— О, да, би било прекрасно. Благодаря!

Донесе напитките и я остави да си ги смеси. После се чукнаха и отпиха. Той погледна и се поколеба, дали да не седне на единия фотьойл, или на дивана, където имаше достатъчно място. Тя му помогна и го изтръгна от колебанието, направи знак да седне до нея. Пиеха мълчаливо, а музиката, която звучеше от хотелското радио, беше релаксираща. Не знаеше след коя водка, но бяха започнали да си бърбят неангажиращо за най-обикновени неща: времето, човешките отношения, забележителностите — исторически и географски. Отиде и донесе още един джин на чаровницата. Когато изпи половината, тя направи нещо, което в друг момент щеше много да му хареса, а дори със сигурност щеше да го взриви. Но сега само го впечатли. Роклята без презрамки щедро показваше горната част на гърдите, а копчетата по цялото продължение бяха тик-так. Тя с рязко движение дръпна горния край и копчетата разтвориха покорно роклята до корема и. Показаха се стегнатите ѝ гърди, които бяха допълнително пристегнати с елегантен сутиен, чиято закопчалка се намираще между двете чашки. Освободи го и него, махна го, а горния край на роклята се свлече по дивана. Той съзерцаваше и се възхищаваше на това прелестно тяло.

— Харесва ли ти? — попита го тя.

— Божествена си, няма спор. Истинска чародейка!

— Тогава? Нали не си от тези, които само гледат?

— Не, не съм. Но... — запъна се той. А после било под въздействие на водката, било под въздействие на тази красота, която беше изложена без свян пред него, започна да говори и не спираше. Жената го гледаше внимателно с големите си умни очи. Той ѝ разказа цялата си история така, както сам я чувстваше. Само веднъж го беше правил пред една друга жена, но тази тук, компаньонката, чу и това, което беше станало и след това.

— Сега чу всичко. Всичко, което можеш да кажа само пред себе си до днес. И всичко, което съм казвал на една друга, но понеже тя вече излезе от тази история, знае и по-малко, защото тя, историята, продължава още.

— Дали наистина е излязла от историята? — след известно време попита замислено хубавицата, която продължаваше да седи полугола на дивана на педя от мъжа. — А сегашната, която очевидно не ти е съвсем безразлична? Вярвам ти, че в началото всичко е започнало като акт на доброта, но после? Дали после няма да прерасне, ако вече не е станало, в нещо друго и лично?

— Не, не искам повече. Край! Стига ми толкова.

— Но това не зависи кой знае колко от теб. То просто се случва. Да, вярно е, че можеш да се контролираш и ако имаш железен самоконтрол, тогава можеш и да успееш, но струва ли си? Колко живота смяташ да живееш, че да си налагаш драконовски ограничения?

— А, не. Надявам се първо, да няма прераждания и второ, да няма отвъден живот. Стига ми този, напълно ми е достатъчен, че даже и малко в повече ми идва.

— Добре. Ти си по-различен случай. Сега ме изслушай и мен, а после ще правим, ако искаш, секс, ако искаш, любов, ако искаш, ще се напием до безсъзнание, ако искаш, ще си говорим и всичко, което пожелаеш, аз съм на твое разположение, нощта е пред нас. А фелациото ще го помниш винаги, можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че ти говоря самата истина без преувеличение.

Тя му разказа за себе си. Оказа се, че наистина, освен хубавица, е и много умна. Беше психоложка, а в момента пишеше докторската си дисертация. Работеше като компаньонка, защото ѝ харесваше и чрез това поддържаше висок стандарт на живот. Но може би най-важната причина да продължава да предлага тази услуга се коренеше в

обстоятелството, че тя правеше психологическо проучване за своята дисертация. Искаше да разгледа детайлно сексуалността при мъжете, да определи при колко от мъжете е водещ сексът и колко от мъжете залагат на интелекта на жените. Имаше и един куп други въпроси, чиито отговори търсеше чрез това изследване, но Ян не успя да запомни всичко, което омайницата изричаше.

— Аз съм наясно, че моята инкогнито работа няма да продължи много, може би до 30 или 35 години, защото възрастта си казва думата, но дотогава смятам не само дисертацията си да приключа, а и книга да имам по въпроса.

— Радвам се, че те срещнах. Знаех си още на прага, като стоеше, че ти не си обикновена...

— Проститутка! — прекъсна го тя.

— Не използвам тази дума за която и да е жена, а за теб още по-малко. Макар че точно така те нарекох, като идвах насам. Съжалявам!

— Не се впрягай, понякога имаме нужда да наричаме нещата с бруталните им названия. Но това е странично. Аз също се радвам, че съм тук, при теб. Искаш ли да те накарам да забравиш всяка друга жена? Мога да го направя, защото хем съм хубава, хем имам опит, хем съм умна, както, надявам се, сам се убеди.

— Да, убедих се. За жена си неприлично интелигентна. Също си и скандално хубава, но не съм сигурен, че искам.

— Разбирам те. Ти все още не можеш да разбереш или по-скоро се бориш против червейчето на онази, новата, което се опитва да влезе и да се промуши. А червейчето на онази, другата, все още е вътре, макар че си успял да го омаломощиш, то си е там, вътре. Добре, тогава ще си говорим, ще пием и ще ти направя шоу, за да се отпуснеш максимално, а ако поискаш да ме имаш, аз съм готова. И ще го направя не по задължение, което много рядко правя, отбележи си!

— Благодаря ти!

Продължиха да пият и да си говорят, а жената наистина изпълни обещанието си и му сътвори невиджано шоу. Стриптизът, който му представи, го зашемети, танцуваше по бикини, а после и само по евино облекло. Разбира се, че като мъж не остана безразличен, но не я докосна. Компенсираше с водка. Гледаше, наслаждаваше се на тялото ѝ, на гласа ѝ, на интелигентността ѝ. И сякаш започваше да разбира по-добре представителките на така наречения слаб пол. Убеждаваше

се, че те умишлено поддържаха тази лъжлива версия, а всъщност бяха силните. Тя поиска кафе, а той, вече залитащ, отиде до бара и включи каната да стопли водата. Приблужи и постави ръката му върху голите си гърди. Той потрепери и я задържа няколко секунди, но после премести ръката си върху раменете и.

— Разбирам. Ти смяташ, че ако направим нещо, това е все едно да си изневерил на другата. Но въпросът е коя друга? Дали изневярата ти се отнася за тази, срещу чието новопоявило се червейче се бориш, или против онази, чието червейче все още е у теб, макар да си мислиш, че си го прогонил, а то само е в ремисия? Малко са такива като теб, които смятат секса и удоволствията за нещо лично, което трябва да се споделя само с любимото същество. В днешно време това е демоте, защото огромната част от момичетата се чукат на поразия и въобще не си дават сметка, че сексът е нещо наистина дълбоко, лично и го заслужава само този, който ги цени истински. Нямах шанс да пробиеш с това мислене при която и да е жена, вярвай ми! Поне не при тези съвременни кифли, които, щом пийнат няколко напитки, могат спокойно да си легнат и с такъв, който не е някой мъж, а за джентълмен изобщо не става дума. Те си падат по лекета, както сам си стигнал до този извод. Е, може да има тук-таме някое изключение, така че пожелавам ти да се отървеш от тези червейчета и да срещнеш именно такава жена.

— Но аз само искам да остана на спокойствие. Не искам повече... — запъна се, но в същия миг каната автоматично се изключи. — Водата е готова. Колко силно да бъде кафето? — попита я той, радостен, че му се предостави възможност да смени темата.

— Аз ще си го направя. Благодаря! — Тя пхна голото си тяло между него и бара и силно се отърка в него, а прекрасните дълги коси се разстлаха по голия и гръб. Той ги погали нежно. Държеше водката и се питаше как може да е такъв загубеняк. Такава красавица, която е тук, при него и заради него, а той...

XX. КЛИНИКАТА ЗА ОРГАНИ

Камионетката се движеше тихо. Беше хибрид и когато работеше само на ток, не издаваше никакъв шум. С черния си цвят приличаше на призрак в нощта и беше почти незабележима. Клошарят, добре опакован в кашони, даваше вид, че спи, без да изпитва никакви притеснения. Камионетката спря до натрупаните кашони, в задния край се отвориха едновременно и двете врати и двама маскирани, леко като сенки, скочиха на платното. Без да се бавят, приближиха кашоните, единият здраво удари свития в кашоните човек, а другият заби игла във врата му. Бездомникът понечи да скочи, но неподготвен за чак такава бруталност, беше загубил по време. Отпусна се в хартиените боклуци, а двамата маскирани без усилие го повдигнаха и го натовариха в камионетката. Когато се свести, се намираше в стая с размери не повече от 2/2 м. Огледа се, лежеше привързан върху метално легло, в близост имаше маса, отново метална. В ръката му течеше система, банката се намираше току над главата му. Главата, която го цепеше. Върна лентата назад и си припомни всичко до момента на удара и убождането с иглата. Бяха го сгасцили като хлапе. „Наистина си разбират от работата тези типове“, помисли си Ян. Когато Отшелника му съобщи последните сведения, Ян реши, че това е единственият вариант да проникне в медицинския комплекс, който беше под изключително строга охрана. Имаше никакви мъгляви идеи като незрящ, придружен от своето куче водач, да доближи огражденията и така да се запознае отблизо с комплекса, но надали щеше да успее да влезе, без да изложи на опасност себе си или Вита. Стори му се най-логично да се промъкне като клошар, защото Отшелника му докладва, че има акция по безшумно събиране на клошари. Бездомниците никой нямаше да ги потърси и така ръководителите на медицинския център по евтаназия бяха намерили един безопасен източник на човешки органи. Нещо повече, тези клошари биваха прибирани, обезпаразитявани, изследвани и добре

гледани. А щом се появи реципиент за някой от техните органи, чак тогава биваха евтаназирани. А ако органът беше такъв, без който можеха да продължат да живеят, като например бъбрек, те вадеха единия бъбрек и „човешката банка за органи“ продължаваше да живее до появата на следващия клиент. Така бяха набирани донори, които бяха в постоянна готовност да бъдат разфасовани в момента, когато се появи нуждаещ се и подходящ за орган. Донорите тепърва се набираха както сред клошарите, така и сред неизлечимо болните, на които предварително бяха издавани „смъртни присъди“. Обясняваше им се, че положението им е спасяемо и ги чакат ужасни мъки, но всичко това могат да си го спестят както на себе си, така и на своите роднини, ако решат да се подложат на евтаназия. Това, което все още не знаеше Ян, е, че основен източник на органи се предвиждаше да бъдат и множеството бежанци, които използваха каналджии. Собствениците на това адово място вече бяха сключили споразумения с няколко банди, които се занимаваха с трафик на хора. Това се явяваше дори по-чиста работа и от бездомниците. Никой никога нямаше да разбере къде точно е потънал един или друг бежанец. Те бяха хиляди, много хиляди.

Законът за евтаназията беше приет и единствено в този медицински център можеше да се извършва тази „услуга“. Под уж хуманното дело на евтаназията се разгаряше бизнес за много пари. Бизнес, който щеше да осигури несметни богатства, а оттам и неизчерпаема власт. Ян се изпоти, като установи безпогрешно, че се намира в положение, от което нямаше представа как да се измъкне. Той влезе, за да разкрие пъкленото дело, а сам попадна в казана на дявола. Вратата се отвори и на прага застана жена. Ян я погледна и не можа да повярва на очите си. Това беше Вероника, висока, стройна и хубава, както обикновено. Тя влезе и затвори вратата. Приблужи се към леглото и чак тогава го огледа. С нищо не издаде, че го е познала, освен ако не се брои леката бледнина, която изби по страните и.

— С нищо не издавай, че ме чуваш! Не трябва да го правиш!

Ян гледаше жената, която, без да помръдва устни, му говореше. Сети се, че Вероника беше вентрилоквист или поне упорито тренираше тази си дарба — да говори, без да мърда устните си. Беше я питал, когато бяха гаджета, не и ли е мъчно за глухонемите, които четат по устни, а тя в отговор го замери с възглавница.

— Тук нещата са сложни, много сложни и ти нямаше място тук. Спомняш си онова, което се случи в мотелската стая. Не мисли, че съм била кой знае колко загоряла, че да ти устройвам подобен секс. Заснех всичко, за да удостоверя, че си безвреден. Е, не съм лично замесена, но го изпратих на когото трябва, без да се разбере кой е изпращачът. Настана голямо оживление, дори и ние от персонала бяхме почерпени с по чаша шампанско.

Тя спря, имаше нужда да си почине и да се концентрира, за да продължи. Видеонаблюдението покриваше всеки сантиметър от стаята, така че не биваше по никакъв начин да издава, че комуникира с лежащия. Беше заела поза, както обикновено, и все едно го изучаваше, преди да пристъпи към своя анализ. Тя имаше за задача да преценява хората по външността, а едва на следващ етап ги интервюираше, както беше наложена терминологията в комплекса.

— Сега какво да правя? Ти тук спокойно можеш да се считаш за по-мъртъв от най-мъртвия човек. Нямах шанс да ги спреш. А освен това, всичко, което се случва тук, е хуманно в известен смисъл, защото безнадеждно болните получават шанс да се отърват от мъките си.

Ян се размърда.

— Не, не мърдай, не говори. Всичко ще провалиш, ако се обадиш, ще нахлуят тук и после... — Тя не довърши. После продължи отново, въпреки че вентрилоквизмът много я изтощаваше, но нямаше друг начин.

— Ти си решил, че това е замислено и осъществено от бандити. Откогато започнах да работя тук, нямам основание да смятам, че има нещо нередно. Това е плод на твоето въображение. Но в момента не му е нито времето, нито мястото да го дискутираме този въпрос. Трябва да помисля. Ще дам заключение, че още трябва да останеш в изолатора. Моля те, недей да правиш простотии и този път ми се довери!

Вратата се затвори зад жената и Ян остана сам. Нямаше полезен ход, освен да чака какво и дали ще измисли нещо Вероника. Лежеше върху леглото, после заспа и сънува, че беше в едно тресавище, а пипала го преследваха и се опитваха да го хванат, почти успяваха, а той се мъчеше да бяга, но всъщност стоеше на едно място и почти усещаше допира на пипалата. Стресна се и се огледа. Вратата отново се отвори и една медицинска сестра дойде до леглото, погледна банката, после извади иглата от вената. Извади спринцовка и шишенце

от малката медицинска чантичка, която носеше на ръката си. Наведе се и заоглежда ръката на мъжа. После мушна иглата и започна да пълни спринцовката с кръвта му. След това напълни шишенцето с червената течност, прибра всичко и напусна стаята ковчег. На Ян му се стори, че в очите на жената прочете нещо, докато му точеше кръвта, но дали беше състрадание, или упрек, така и не разбра.

След известно време в стаята влезе Вероника, а зад нея стоеше същата медицинска сестра. Вероника ѝ кимна с глава и сестрата затвори вратата. Този път не се налагаше да се възползва от таланта си на вентрилоквист.

— Това е Лора — каза Вероника, като изцяло се беше обърнала към медицинската сестра уж че говореше на нея. Никой, който гледаше през камерите, нямаше как да разбере, че тя не говори на другата жена, още повече че по такъв начин мърдаше устните си, че и най-добрият спец по четене на устни би се провалил.

— Очевидно, имаш приятелче, което доста я е изплашило. Но Лора е добра жена и не е било нужно да я изтезава така. Не, нищо не казвай. Само искам да ти кажа, че Лора е на наша страна, тоест на твоя. Бъди в готовност за всичко и гледай отново да не пропилееш удобния момент. Лора е моята най-добра приятелка, много се сблизихме още от първия ден тук.

Двете жени напуснаха стаята и силно блъснаха вратата, имитирайки раздразнение.

Стаята нямаше никакви прозорци, а бялата светлина, излъчвана от ЛЕД осветлението, придаваше някаква стерилност на обстановката. Лора отново дойде и му подаде шепя хапове и чаша с някаква напитка. Той безмълвно изпи всичко, като едва успя да се понадигне малко, и се отпусна отново в леглото. Не след дълго главата го отпусна, а в тялото си почувства прилив на енергия. Изведнъж лампите започнаха да намаляват и почти угаснаха. Някъде се разнесе звънец. Ян настръхна. „Може би сега е моментът“, каза си той наум. В следващия миг вратата се отвори и Лора се втурна вътре.

— Бързо, ставай и ме удари с всички сили, за да изглежда нападение, а после бягай по коридора надясно.

— Но как ще те удриям? — възпротиви се Ян. — Още повече че съм вързан. — Жената извади ножици и преряза свинските опашки.

— Хайде, не се прави на ощипана мома. Колкото по-силно ме удариш, толкова по-малко подозрения ще има върху мен. — Ян скочи, удари медицинската сестра, като разпери пръсти, за да ѝ нанесе повече белези. Дори леко впи ръце в шията ѝ. Хвърли я на леглото, изскочи в коридора, както го е майка родила, защото го бяха съблекли чисто гол и хукна в указаната посока. Лампите почти бяха угаснали, очевидно беше, че изстискват последните запаси от акумулаторите, които трябваше да осигурят ток до включване на генераторите. Той не се съмняваше, че тук се намират едни от най-мощните генератори, че всичко е предвидено до последния детайл и че подсигурияването е многократно за всяка ситуация.

— Ян, ела насам — дочу той приглушения женски глас. Сви зад ъгъла и налетя на Вероника, която беше почти гола.

— Какво става, Вероника? — извика Ян, а ревността отново го сграбчи. Той я ревнуваше до лудост.

— Това беше единственият начин. Главният инженер отдавна ме преследва и тази вечер трябваше малко да му покажа от себе си, за да те спася, глупак такъв — тихо и почти през сълзи изсъска момичето.

— Ти си легнала с него, за да ме спасиш? Не, ще го убия! — Ян почервения от ярост. Имаше нещо у него, което буквално за части от секундата го взривяваше особено щом станеше дума за Вероника.

— Не, не съм си лягала с него, но трябваше да му дам сигнал, че има шансове, за да мога... за да го упоая. Но времето ти изтича, а хванат ли те тук, изгоряхме и ти, и аз, и Лора! — Вероника погледна голото му тяло и му подаде гащеризон. — Това ще ти осигури известна маскировка. Бягаш директно към езерото, нямаш друг шанс. И се молиш да не попаднеш на песовете, било четириноги, било двуноги, еднакво са опасни. За щастие, навън е тъмна нощ и вали като за световно.

— А ти? А вие? — заекна Ян, поемайки гащеризона.

— Ако имаме късмет, ще излезе, че инженерът и дежурният лекар са заспали и няма да признаят, че и аз съм била с тях. Ти си неутрализирай Лора и си успял да се измъкнеш. Но... Ако те хванат, всички ще се провалим, защото те имат способности да си припомниш и вкуса на майчиното си мляко. Хайде! — И тя го помъкна към края на коридора, където отвори една малка вратичка, която вероятно беше нещо като аварийен изход, и го избута под изливащия се потоп. Ян не

можеше да си даде ясна сметка за случващото се. Намъкна гащеризона, чиито крачоли завършваха с нещо като гумени чорапи, но доста дебели. После рязко пристъпи обратно в коридора. Хвана здраво Вероника над лактите и каза:

— Вероника, първо инженер, после и някакъв доктор. Ти си им организираща стриптийз на тия копелета? Ако е така, спокойно мога да ги убия първо, а после да си тръгна.

— Престани, Ян. Нямах друг избор. Лора не можеше да ги съблазни, защото тя е фаворитката на Менгеленски и никой от тези двамата не би си рискувал хляба, защото, ако главният доктор тук, професор Менгеленски, разбере, не само ще ги изгони, а ще им направи живота черен.

— Ясно и затова ти си изкушила, още повече че тоя тъпак, инженерът, казваш, че ти е бил хвърлил око от по-рано, така ли? И как точно ги упои?

— Наистина ли трябва да водим този безсмислен разговор? Пихме „Блъди Мери“, това смятам, че ти е достатъчно познато, нали? После Лора дойде и за всеки случай им сложи по една инжекция, така че ще спят часове наред, но тревогата скоро ще избухне и тогава надали ще съумееш да се измъкнеш.

— Добре, добре. Но преди да си тръгна, дойдох тук да разбера повече за тази адска дупка, за това смъртнище. Заведи ме в канцеларията на главния лекар.

— Ти луд ли си, бе? Изчезвай оттук!

— Вероника, няма да мръдна оттук, докато не ме заведеш там. Мисля, че така бавиш моето спасение, за което направи толкова много — каза Ян, поглеждайки разголеното момиче.

— Глупак! — каза Вероника. После вдигна примирено рамене. Тя го поведе по коридора, влязоха в една стая, в която двама души лежах с глави върху масите, а пред тях имаше коктейли „Блъди Мери“. Ян ги огледа. И двамата мъже бяха около трийсетина годишни и добре сложени.

— Трябва да махнеш тия коктейли, защото, ако решат да ги изследват.

— Лора донесе чистите, които бяхме подготвили предварително, а тези с опиатите отдавна вече са в канализацията. — Вероника си взе блузката, която беше хвърлена на пода, и се облече. Личеше си, че Ян

едва се владееше като гледаше тези двамата, които допреди броени минути са се забавлявали с жената, която обичаше до полуда. А като си представи какво би се случило, ако нещо не беше сработил планът, почервеня и тръгна към двамата спящи. Вероника разбра какви мисли го занимаваха и го затегли към вратата в отсрещния край на помещението. Влязоха в обителта на главния доктор Менгеленски. Кабинетът беше просторен и разделен на две — едната половина представляваше нещо като заседателна зала с десетина луксозни кожени кресла, наредени около елипсовидна мраморна маса, а в другата половина имаше огромно бюро и множество шкафове. Ян се запъти към бюрото и започна да оглежда натрупаните папки. Вероника го погледа няколко секунди и после каза:

— Знаеш, че Лора е неговото момиче. Тя ми каза къде докторът държи някои очевидно важни документи. — Приблужи се, дръпна чекмеджето, което се намираше току пред стола, на който явно седи проф. Менгеленски. Извади няколкото папки, после натисна левия ъгъл на дъното в чекмеджето, така се повдигна десният край, който го подхвана, и под него се показа скритото отделение. Ян я гледаше и благодареше на съдбата, че Вероника е хем умна, хем му е вярна, макар и не в онзи смисъл, в който най-вече жадуваше. Тя извади една тъничка папка, в която имаше няколко листа. Извади ги внимателно един по един, като снимаше всеки с мобилния си телефон. После прибра внимателно всичко, като безмълвно, но твърдо отблъсна ръцете на Ян, които се насочиха към документите.

— Всичко заснех и вече е в твоята електронна поща. А сега най-накрая изчезвай, защото подлагаш на огромна опасност и себе си, и нас с Лора, не го ли разбираш?

— Да, права си! Благодаря ви за всичко! И на теб, скъпа, особено много.

— Просто изчезвай и се надявам повече изобщо да не те видя никога, чу ли? — долавяха се някакви истерични нотки в приглушения глас на момичето. Тя го помъкна обратно, минаха през помещението, в което инженерът и дежурният лекар продължаваха да спят, стигнаха до малката външна вратичка и тя го побутна, но той се закова на място.

— Вероника, ти ми помогна много. Може би ме обичаш по свой си начин, а не по начина, по който бих желал, но това вероятно няма значение за никого друго, освен за мен. Ти си жената, която разкъса

моя душевен химен, ти успя да извадиш всичко мъжко от мен на повърхността. Ти ми причини невъобразима мъка, Вероника. За теб ще убия всеки, който се доближи и ти посегне без твое разрешение. Да ти кажа ли и още нещо? Не ти го казах по-рано. Може би трябваше, а може би не. Не знам. Може би просто не исках да те отегчавам повече. Но ми се струва, че трябва да го знаеш, затова ще ти го кажа. Нали винаги всичко съм ти казвал. Ще се опитам да не бъда многословен, за да не ти губя излишно времето. В крайна сметка, същественото обикновено е кратко. Преди ти вярвах напълно, безусловно, безрезервно. Преди те обичах пламенно, безгранично, безумно. А сега... Сега вече не ти вярвам. Но продължавам да те обичам все така.

Ян се обърна и потъна в изливащата се от небесата вода и непрогледния мрак. Знаеше, че се отнесе жестоко с тази, която го спаси, но самият той беше на ръба на психическия срив и дори да не се измъкнеше от това адово място, нямаше да му пука кой знае колко. Важното беше да не попада жив в ръцете на охраната. Хукна по посока на езерото, знаеше, че между сградите имаше достатъчно камери и охрана, но времето изцяло благоприятстваше намерението му. Сградите, в които държаха живите „банки на органи“, бяха на минимум три километра. Предполагаше, че охраната там е значително по-засилена. Оставаха му още не повече от стотина метра до езерото. Стигнаше ли целта, просто скачаше и с плуване трябваше да се спаси. Мракът и изливащият се дъжд не му позволяваха да развие голяма скорост. Изведнъж усети нещо пред себе си. Спря рязко и протегна ръка. Беше стена. „Мамка му! — изпсува Ян. — Явно съм се заблудил.“ Прехвърли набързо през ума си плана на комплекса и според блицанализа трябваше да се е сблъскал с гаража, който представляваше масивна и голяма постройка, в която се подслоняваха всички коли, линейки и другите возила на центъра по евтаназия. Ако преценката му беше правилна, отклонението не беше съществено. Хукна надясно и след като стигна ъгъла, продължи отново в посока на езерото. Почти подуши брега и спасителната езерна вода. Вероятно му оставаха броени метри, когато го нападнаха. Той загуби равновесие и падна тежко в калта. Усети силна болка в дясната си ръка. Нападателят обаче не подозираше, че Ян е левичар. Протегна лявата си ръка, която се натъкна на нещо космато. „Куче“, каза си Ян. Кучето беше го захапало за ръката, така че мъжът лежеше прикован към земята и не

можеше да мръдне. Сега кучето щеше да изчака охраната и безславното му бягство отиваше по дяволите. В следващия миг кучето изви жално и охлаби ухапката, а Ян рязко издърпа ръката си. Беше намерил едното око на звяра и с палец го натисна с все сили. Знаеше, че това е временен успех, който по-скоро му даваше глътка въздух, тъй като тези кучета бяха обучени да издържат на всичко, затова се претърколи и понечи да стане, но вместо това се подхлъзна и започна да се търкаля надолу. Изведнъж наклонът изчезна, падна отвисоко във водата и с облекчение се отпусна за миг в нея. Чу наблизко цопване и разбра, че звярът го е последвал. Преди малко имаше късмет, че зъбите на звяра бяха попаднали на гащеризона, който беше от изключително здрава и непромокаема материя. Мислено благодари на Вероника, че именно такъв гащеризон му осигури, тъй като в противен случай сега кръвта обилно щеше да се лее от мястото на ухапката, вместо това чувстваше единствено отвратителна болка, която студената езерна вода облекчаваше все повече и повече след всяка изминала секунда. Ян знаеше, че тези кучета са обучени да атакуват шиите на своите жертви и вероятно ужасното време беше го спасило, та кучето вместо шията се вкопчи в ръката му. Ян стъпи на дъното, а водата му достигна до гърдите. Опита се да пробие мрака и изливащия се дъжд, който съвсем малко, но беше намалял. Изведнъж усети, че под краката му мощно се размества дъното. Той по-скоро инстинктивно, отколкото осъзнато, се изхвърли мощно нагоре и настрани, но в противоположната посока на тази, от която дойде шумът от скока на кучето във водата. Сетивата му се бяха напрегнали до краен предел. Той сякаш различи кучето, което плуваше във водата и очевидно се опитваше да го локализира, за да нападне. Това, което видя или му се стори, че видя, беше сигурен, че го изпоти, въпреки че се намираще във водата, която не можеше да се определи като топла. Нещо огромно се появи върху водната повърхност в близост до плуващото куче. Следващия миг сърцераздирателен кучешки вой огласи нощта и заглуши бурята. Ян повече нищо не успя нито да види, нито да си въобрази, че вижда. Не знаеше колко дълго вцепенението го държа, но когато успя отново да си върне контрола над себе си, веднага заплува по-далеч и по-навътре от разигралата се злокобна сцена.

XXI. РАЗПЛАТАТА

Имаше много хора. Чакаха да влязат на концерта. И деца, и тийнейджъри, и млади, и зрели, и възрастни, всички захождаха към двата входа на залата. Такъв концерт не се изпускаше, в него участваха букет от музиканти и певци, които можеха да задоволят и най-придирчивия вкус. Човекът с кучето водач отляво и с белия си бастун в дясната ръка бавно, но сигурно напредваше към задния вход. Жълтото куче уверено си проправяше път сред множеството и ако някой се загледаше, би установил, че кучето е жълто заради плътната дреха. Много хора си обличаха кучетата, а в случая дрехата служеше и като дъждобран, защото платът, от който беше изработена, не пропускаше вода. Билетът на незрящия беше за място на балкона, на последния ред. Кучето беше облечено с жълта дреха, която покриваше цялото му тяло, включително лапите и главата. Представляваше нещо като скафандър. Хората, които виждаха тази малко странна двойка, услужливо отстъпваха, но имаше и такива, които бяха завладени единствено от себе си и не обръщаха внимание на нищо и на никого наоколо. Най-сетне човек и куче стигнаха до входа.

— Господине, моля, билета ви! — каза учтив билетокъсач. Човекът му го подаде, онзи вторачи поглед за миг и продължи: — Заповядайте! Малко по-навътре е и проверката.

— Каква проверка? — попита незрящият.

— Проверката за сигурност. Това е огромно събитие и сигурността е на високо ниво. Полицията охранява стриктно и внимава някой да не внесе опасни материали. — Незрящият кимна с глава и подкани кучето да тръгват.

— Господине, имате ли чанта? — попита го глас отдясно.

— Не нямам чанта, единствено съм с якето, бастуна и кучето.

— Няма проблем, господине, сега ще направим проверката със скенера и влизате навътре. Бихте ли си свалил якето?

— Разбира се! — отговори човекът и започна да си разкопчава предпазващото от дъжда яке. Подаде го на човека и каза:

— А ние с кучето?

— Не се притеснявайте, имаме мобилен скенер, но все пак първо минете през стационарния. Човекът и кучето минаха и съвсем естествено звуците огласиха фойето. По себе си имаха метални части, като токите на колана, както неговите, така и на кучето. Дамски глас ги уведоми, че трябва да спрат, за да направят проверка и с мобилния скенер. След това полицаите им пожелаха приятна вечер и двойката потъна в изпълващата се зала. С питане намериха си мястото, което беше доста закътано и скрито зад подпорни колони. Цената на това място беше нищожна именно заради неговата изолираност и неатрактивност. В крайна сметка, на един незрящ какво му трябваше повече, освен просто едно място, от което да се наслади със слуха си на предстоящия музикален празник. Човекът погали кучето, което веднага си легна и се разпъна в цял ръст. Мъжът се настани удобно. Залата беше все още светла, но светлините щяха да бъдат угасени след началото на концерта. А това нямаше да е само концерт, а цяло представление. Очакваха се изключителни изпълнители — певци, музиканти и актьори. Рекламата за събитието обещавахе и новината на годината, дори на десетилетието, а защо не и още по-голяма. Със сигурност този спектакъл имаше всички шансове да се превърне в нещо грандиозно, което не се е случвало до този момент. Човекът държеше бастуна си, а с крака усещаше тялото на кучето, което вече доволно похъркваше. На върха на бастуна си имаше топка, въртяща се топка, с която по-лесно преминаваше през многобройните неравности по улиците и тротоарите. Преди тези топки бяха голяма рядкост, но напоследък ги внасяха и той използваше единствено тях. Топките се въртяха наляво и надясно, но тази нещо беше зацепнала и стоеше статично, който факт изобщо не смущаваше стопанина на бастуна. Лампите започнаха да гаснат и лека-полека цялата зала потъна в мрак. Водещите — симпатични момче и момиче, излязоха на сцената, която беше обляна от светлина, и приветстваха публиката. Казаха им, че тази вечер ще се насладят на превъзходни песни, изящна музика, виртуозни актьорски умения и също така първи ще научат една новина, която е жизненоважна за цялата страна. Новината е прекрасна, така че, като дойде, те не се съмнявали, че цялата публика френетично ще я

аплодира. Мъжът се наведе и погали успокоително кучето, което при избухналите аплодисменти и свирки се размърда. Човекът свали якето си, обърна го наопаки и досегашният зелен цвят стана вътрешен, а отвън вече беше черният. Якето беше двулицево. След това потупа леко кучето, което скочи за секунда. Свали твърдия повод, после и дрехата на кучето. Обърна я и жълтият цвят изчезна, а вече щеше да се вижда небесносинята страна. И кучешкият костюм беше двулицев. После хвана твърдия повод, с който се ориентираше за движението на кучето, най-важното улеснение на повода, който представляваше две дълги пръчки, които в единия си край са захванати за кожения нагръдник на кучето и минават от двете му страни. Тези дълги пръчки в задния край бяха свързани с напречна дръжка, за която човекът се хващаше. Обикновено тези пръчки са метални, в случая също бяха такива, но отвътре бяха кухи, тоест бяха тръби. Дръжката беше п-образна и се нахлузваше върху двете странични пръчки, посредством резби на двете крачета на „п“-то. Дръжката здраво се свързваше със страничните елементи, така че нямаше никаква опасност при движение. Човекът хвана дръжката и започна да развива, първо, от едната страна, а после — и от другата. Крачетата на „п“-то бяха значително по-дебели и също бяха кухи. Когато резбите бяха развити, дръжката беше отстранена, двата странични елемента откриха единия си край, от който стърчаха пера. В страничните тръбовидни елементи имаше по една дървена пръчка. Мъжът извади и двете пръчки. После внимателно сложи дръжката и здраво я завъртя към двата странични елемента и твърдият повод придоби своя естествен вид. Дръжката (или п-образният елемент) отново легна на гърба на кучето, в близост до опашката. Закопча го с ремъка, който минаваше непосредствено зад предните крака на кучето. След това го погали и каза: „Легни!“. Кучето веднага легна и се настани удобно. Зае се с бастуна си. Отвъртя топката, която също се оказа на нещо като резба, макар и леко рехава, но това нямаше значение, защото го ползваше единствено за внимание, а не за реално ориентиране. Бръкна в дупката на топката, в която допреди миг се намираще долният край на бастуна, и извади два остри метални елемента. Сложи ги до двете дървени пръчки от твърдия повод. После се зае с връзката на дръжката на бастуна, в която влизаше китката, та ако изпусне бастуна при ходене, връзката да го предпази от падане. Отвъртя капачето в горния край на бастуна, на който беше

вързал връзката, лесно я освободи и я опъна. Обърна бастуна наопаки и леко го разтръска, от него се показа една по-дебела пръчка. Извади и нея. Фактически бастунът представляваше пластмасова, боядисана в бяло тръба, в която беше успял да събере връзката и пръчката. Дължината беше 150 см, абсолютно достатъчна за неговите цели. Зае се с елементите, които чакаха да бъдат сглобени и подредени, за да влязат в употреба, когато настъпеше моментът. Нахлузи прозрачни, много тънки ръкавици, взе една кърпичка и внимателно избърса най-вече двете пръчки, които извади от твърдия повод, както и двата остри метални елемента. Представлението беше в разгара си. По всичко личеше, че приближава сублимният момент. От певец на певец, от музикант на музикант, от група на група, нивото се вдигаше. И ето, накрая водещите обявиха:

— Скъпа публика, драги приятели, позволете ни сега на сцената да поканим министъра на здравеопазването и председателя на парламентарната комисия по здравеопазването. Знаете, че министърът е от управляващата партия, а председателят на комисията е от опозиционната, но това, което ще ни съобщят, е надполитическо, то е прочовешко, прохуманно, това е най-красивото и полезно нещо, което се е случвало у нас. Заповядайте, господа! Моля химнът да бъде пуснат!

Химнът зазвуча. Двама господа излязоха в изключително лъскави костюми, които можеха да съперничат на най-модните контета по целия свят. Единият беше на около 35–40 години и излъчваше такава безпардонност и увереност, че публиката инстинктивно затихна и всеки се сви на своето си място. Това беше министърът на здравеопазването. Другият — около 50-годишен със симпатично коремче, излъчваше почти благост, но очите му бяха някак си особени, гледаха изпитателно и зорко. Някъде там, в ъгълчетата им, играеше нещо твърдо и злостно, което можеше да развали първоначалното впечатление на добряк и глуповат човечец, който не би сторил нищо лошо на никого.

— Уважаеми гости, скъпи приятели! — каза министърът. — Много съм щастлив да бъда тук сред вас. Това е невероятна чест за мен и моя политически опонент — погледна към председателя на парламентарната комисия по здравеопазването, който стоеше редом с него, — ние сме тук, при вас, за да ви кажем, че направихме нещо от

жизненоважно значение за цялата ни държава. Ние загърбихме политическите си различия и се обединихме за една кауза, кауза, която е в полза на цялото ни общество. Ние показахме, че здравето на хората ни е по-скъпо от всяка политическа междуособица. Ние построихме и отворихме медицински комплекс за всеки. В този център всеки човек, независимо дали е бездомник, дали е бежанец, дали е болен, включително и неизлечимо болен, може да намери топлина и начин за справяне със своя здравословен проблем. Комплексът предлага най-съвременна техника, отделения за всякакви случаи. В него работят най-изтъкнати медици. Това е бъдещето на държавата. За здрава нация, за здрави членове на обществото! За това го направихме. Моят опонент, който в политиката е такъв, но на хуманитарното поприще е мой съмишленик, тоест ние двамата сме съмишленици, що се отнася до човешкото здраве и живот. Аз искам да му благодаря, защото няма спор, че той е най-изтъкнатият здравепазител сред опозицията и дори утре те да дойдат на власт, той е гарант, че това човекоугодно дело ще продължи, а аз винаги ще бъда част от него. Скъпи сънародници, ние направихме решаваща крачка за нашия здравословен прогрес. Вече няма да се чудим къде да пращаме нашите тежко болни, нашите неизлечимо болни близки, всички ще ги пращаме в медицински комплекс „Райска градина“. И ето, това е новината, която искахме първо вие, нашата страхотна публика, да получи. Тази блага вест. Моля, ръкопляскайте за тази победа на доброто над злото!

Публиката избухна в неистови възгласи и ръкопляскания. Внезапно министърът залитна назад. Председателят на комисията първоначално тръгна към него, но после размисли и понечи да хукне зад кулисите, но сякаш се препъна, протегна ръце към гърлото си и падна на сцената недалеч от министъра, който продължаваше да лежи. Публиката продължаваше да издава неистов шум и като че ли не разбираше, че нещо е станало. Никой не забеляза топката, която прелетя и след секунда започна в залата да пълзи задушлива миризма. Чак тогава хората се разкрещяха и започнаха да скачат от местата си. Настана невъобразим хаос, всички се блъскаха, всички крещяха, всички искаха да излязат на чист въздух. Мъжът и кучето се озоваха до вратата, която все още стоеше затворена.

Човекът отстъпи малко, за да се омеси с останалите хора, но гледаше да не изостава много. Хората напъваха вратата, която, в

крайна сметка, подаде. Множеството започна да се излива, но първите имаха късмет, докато тези, които бяха изостанали, започнаха да се бутат, да се тъпчат и дори да си разменят по някое и друго кроше. Двойката, съставена от двуногия и четириногия, успя да се измъкне в началната тарапана почти незабелязано. Полицаи и други служители от залата се суетяха и се опитваха да разберат какво става. Човешкият поток водеше двойката, която не се съпротивляваше. Щом се озоваха на тротоара, повървяха още малко с хората, но при първата възможност се отделиха и тръгнаха по булеварда. Мракът беше обхванал всичко, а уличните лампи не успяваха да му смогнат. В първата пряка свиха надясно, после веднага продължиха вляво и така се въртяха повече от петнайсет минути, докато стигнат до една кола, за която всеки би казал, че е останка от най-голямата възможна война, цялата беше очукана и видът и будеше по-скоро съжаление, отколкото симпатия.

Мъжът отвори дясната задна врата и каза:

— Хайде, Вита! — кучето, без да чака повторна покана, се метна пъргаво вътре и веднага, подушило бисквитките, блажено ги захрупа. Мъжът последва кучето, но доста по-нескопосано, едва успя да прибере крака си, който ужасно започваше да го боли. Все пак се претърколи във вътрешността и пресипнало каза: — Давай! Но бавно и спокойно, защото навсякъде има камери. — Шофьорът кимна и потегли. Вече отвсякъде се чуваха сирени — полицейски, на линейки, на пожарни и въобще какофонията обещаваха да бъде на ниво. Беше въпрос на минути да отцепят района.

* * *

— Смяташ ли, че имаме шанс? — запита Ян изотзад. Шофьорът само изсумтя, все едно казваше: „Та, ако нямаше шанс, щяхме ли да сме тук?“.

— Мамка му! — изпсува Мани, защото той караше колата.

— Какво става?

— Полиция, спират ни.

— Спри и да видим какво искат.

— Добър вечер! — каза полицаят, след като Мани спря и свали стъклото.

— Добър вечер! — отговори Мани.

— Имаме извънредна ситуация и заповедта е да спираме всички превозни средства и да ги претърсваме.

— Разбирам! Няма проблем. Тук ли да остана или да паркирам по-встрани? — попита Мани.

— Тук е добре — каза полицаят. След малко продължи: — Изчакайте, че ме вика колегата! — Мани и Ян видяха как полицаят се приближи към патрулката, а в следващия миг скочи в нея и отпрашиха по посока на концертната зала.

— Е, този път ни се размина — въздъхна Ян.

Мани настъпи газта и след известно време спряха край една ограда.

— Хайде, Вита! Хайде, моето момиче! Ти се справи великолепно, време е да се прибиращ у дома. — Ян внимателно откачи твърдия повод, свали дрехата на кучето, което вече по нищо не личеше, че е куче водач. После отвори вратата и двамата скочиха на земята, кучето — пъргаво, а мъжът — доста по-трудно. Ян взе от колата едно одеяло, приближиха се с Вита към оградата. Кучето не спираше да маха с опашка, беше познало своя дом. Ян прокара отдолу, през корема на кучето, одеялото и хвана двата му края, които събра високо над кучешкия гръб. После вдигна тази импровизирана бохча и много внимателно я прехвърли през оградата. Спусна внимателно кучето на земята, след това отпусна единия край на одеялото, за да освободи четириногото, а с другия край го издърпа обратно през оградата, събра одеялото, видя как Вита се завтече към къщата и тръгна обратно към колата. Хвърли одеялото отзад и се настани на предната седалка до шофьора.

— Мина като по ноти — каза Ян на Мани. — Хубав лък направи Отшелника, няма спор. Мисля, че е истинска ценност.

— Да, но не забравяй, че задлъжковото устройство е от най-съществено значение — каза Мани, който не беше от най-словоохотливите, освен ако не беше на няколко питиета. — Ти се справи добре.

— Ще видим. Нямах никакво време за второто прицелване. Но за първата стрела съм сигурен, че го улучих в областта на сърцето. Но за втората не мога да гарантирам. Струва ми се, че успях да го прониза в гърлото. Дано да не е отишло на халос всичко! Ще видим какво ще

кажат по новините. Но аз съм радостен, че тези двама изроди вече няма да ръководят онзи престъпен проект, наречен благовидно „Райска градина“ и който по същество е център за човешки органи, в който клошари, бежанци и безнадеждно болни, биват разфасовани като свине, за да им се разпродава карантията.

Мани мълчеше, но Ян знаеше, че изцяло го подкрепя и че в момента и той е доволен от добре свършената работа.

— Огледа ли да не сте оставили някакви улики? — запита Мани.

— Да, добре огледах всичко и най-вече, когато обръщах дрехата на Вита, защото един черен косъм от нея ще компрометира цялата ни екипировка. Мисля, че сега надали някой ще знае какъв цвят точно е било кучето — дали жълто, или нещо друго. Димката е направена изцяло от краткотрайни материали, така че също надали биха могли нещо да разберат. Това хрумване беше наистина гениално — да се маскира като топка накрайник за бял бастун. И това, че в самата топка се събраха двата върха за стрелите, също беше хитро, тъй като обикновено в истинските топки има лагер, така че срещу металдетектора имахме железен аргумент. Бастунът и той си изглеждаше съвсем като истински. Никой не можеше да предположи, че вътре е скрит лък, а връзката за китката представлява тетива. И изработката на твърдия повод си е една ювелирност, която допълни цялостната картина. Удебелените елементи на дръжката, които се захващат към страничните пръчки, позволи на перцата на стрелите да са защитени, а оттам и точността да си остане на ниво. Единствено имах някакви опасения при поставянето на металните върхове върху стрелите, но отново майсторлъкът на Отшелника пролича. Веднага си паснаха и щом ги натиснах, си влязоха нормално.

Замълча и след няколко минути отново проговори:

— Не знам, не знам. Толкова много хора бяха замесени в тази операция и всички се справиха прекрасно. Надявам се, че няма да пострадат заради мен. Ти, след като успя да разбиеш профилите на министъра, председателя и професора, редовно ме осведомяваше за всяка тяхна стъпка. Аз винаги знаех какво мислят и какво проектират, което ми даде свободата да им противодействам, тъй като елементът на изненада беше мой. Помощта на Боби беше повече от решителна — да предостави собственото си куче водач, и то без да любопитства. Самата Вита и нейният добър нрав. И разбира се, самият Отшелник,

който ми помогна както за начертаването на плана, така и за изработването на лъка, стрелите и маскировката им под формата на бял бастун и твърд повод.

Мани изръмжа одобрително и стисна още по-силно волана.

— Е, всичко това нямаше да се случи, ако Лора и Вероника не ме бяха спасили от онзи ад. И ако Отшелника не ме посрещна във водата с лодката. Струва ми се, че го бях закъсал доста. Лора се е обадила на Отшелника, на когото казала, че се намирам в този „почивен дом“, добре пазен. Лора се оказва много сваятно момиче според думите на Отшелника. В началото той е постъпил малко грубо, но сега разбрал, че това е само едно дълбоко наранено и нещастно човешко същество.

Ян слезе от колата, когато стигнаха пред квартирата му, а Мани отпраши с мръсна газ. Мани знаеше, че сега трябваше да се покрие за няколко дни надълбоко. За целта се беше снабдил с достатъчно храна, напитки, филми и разбира се игри. На Ян му се искаше още тази вечер да отиде и да види Лейла и Амира, но трябваше да обмисли новото положение и да не излага лекомислено на опасност укритието на двете.

XXII. ОТВЛИЧАНЕТО

Денят обещавахе да бъде от ония, прекрасните, тъй като слънцето щедро обливаше с лъчите си всичко по земята. Лейла стана рано и отвори вратата на хижата, посрещна я ръмжене, но не враждебно. Кучетата бяха разбрали, че тези две същества са близки на техния стопанин и на неговия приятел, с други думи — четириногите ги бяха подредили в своята кучешка йерархия. Припичаха се на няколко метра от входа и щом излезе жената, приветстваха я с тупане на опашки по земята. Тя им се усмихна, но все пак не посмя да ги погали, още не. Външният им вид най-малкото респектираше, теглото им — също. Едното от кучетата тежеше повече от нея и Амира взети заедно. Отшелника седеше край огнището и дялкаше нещо. Тя любопитно го загледа какво прави, а той не даваше признаци, че я забелязва. Когато привърши и затвори острието, а след това прибра в джоба си мултитула, подарен му от неговия приятел, извади връвчица, която прокара през дупка в дървената опашка, върза краищата и й с това завърши майсторенето. Той се изправи и подаде на жената готовото изделие. Жената го разгледа внимателно. Представляваше дървена фигурка, изобразяваща умален вариант на куче. И понеже с езика беше напреднала много, с ясен глас бавно запита:

— Това едно от тези кучета ли е? — махна с фигурката към лежащите пазачи.

— Не, това е техният баща, който, за да ме спаси, се пожертва — промърмори почти неразбираемо той. Но тя се беше концентрирала и успя да разбере всяка една дума. — За момиченцето е — продължи той. — Освен фигура на куче, това е и свирка, така че, ако имате необходимост, свирнете с нея и аз ще дойда. Сега тръгвам и може много часове да отсъствам. — Толкова дълго не му се беше налагало да говори скоро и за да не продължи разговорът, се обърна и даде знак на кучетата, които скочиха като пружини, все едно само това бяха чакали. Отшелника и двамата му придружители се изгубиха сред

дърветата. Тя разглеждаше дървеното подаръче и чак сега забеляза, че муцунката на кучето беше оформена, а разтворената му уста представляваше мундщука на свирката. Връвчицата, която беше вързал Отшелника, даваше възможност кучето да се окачи на врата. „Красиво е!“, каза жената и се обърна към хижата. Амира стоеше на прага и гледаше към върхарите или към слънцето, майка ѝ не можа съвсем добре да прецени. Приблужи се до детето и му окачи на врата дървената фигурка. Свирна, за да ѝ покаже как се прави, а после остави детето само да пробва. Двете седяха на полянката под къпещото ги слънце, а горските звуци им действаха отпускато. Амира рисуваше, а Лейла се беше задълбочила в четивото си за изучаване на тукашния език. Тя вече можеше съвсем свободно да пазарува, да се разхожда, да търси различна информация, имаше достатъчен набор от думи, който постоянно увеличаваше. Двете се чувстваха на сигурно място и не се опасяваха от нищо. Момиченцето завърши едната рисунка и майка ѝ с интерес я разглежда. Видя, че момиченцето беше изобразило сцената от пристигането им тук — двете кучета, излизаният от храстите домакин, Ян и самата нея, стоящи един до друг, лодката със седящото вътре дете. „Да, наистина може да стане впечатляващ и въздействащ художник“, помисли си майката. Рисунката със своята реалистичност имаше силен ефект, защото сцената излъчваше жизненост. Тя го гледаше и се зачуди кога ще се върне и какво ли прави сега. Тръгна си някак набързо и сякаш смутен от това, което се случваше между тях. С женската си интуиция тя разбираше, че може би имаше нещо по-дълбоко, но там, при него, нещата бяха на друго, много различно ниво, до което тя нямаше представа дали можеше да достигне, а и дали искаше. А дори да поиска, имаше ли право на това? „Не, разбира се, че нямам право да нахлувам в чийто и да е живот, а особено в неговия, който изглежда, че се състои от множество счупени парченца. Но от друга страна, защо не? В крайна сметка, това, което се случи, дойде на по-късен етап, а в началото единствено и само имаше желание за помощ. А може би и аз по някакъв начин съм го насърчила. Отиде последния път да го търсиш, когато той избяга в гората, нали? Е, тогава няма защо да се правиш на невинна. Но всъщност защо въобще трябва да се говори за вина? Когато всичко приключи, тогава и това ще приключи вероятно, а и да не приключи, значи така е било писано, макар че той не вярва в

подобни предопределения на съдбата.“ Жената не усети как книгата се изплъзна от пръстите ѝ и кротко полегна в скута ѝ. Продължи да си мисли, но се стараеше да връща лентата само за периода, когато тя и дъщеря ѝ се срещнаха с него. Преди това не искаше да си припомня, искаше да изтрие от паметта си всичко отпреди тази среща, но знаеше, че няма да може и винаги ще чувства тежестта на миналото. Тя погледна момиченцето и се усмихна, защото имаше смисъл в живота си, имаше заради какво да живее, да работи, да се развива. А в крайна сметка и нейният собствен живот можеше тепърва да започне, ако не начисто, то отново.

Те не бяха забелязали прелитация дрон, който с малките си размери и на голямата височина, на която летеше, можеше да се забележи единствено, ако човек специално се взира в небето и търси именно подобно нещо. Дронът прелетя няколко пъти и се задържа над двете. Дистанционното управление му позволяваше да осигури различни гледни точки, а високият му клас даваше възможност не само да снима, а и директно да предава в реално време всичко пред обектива на камерата си. Джиписът предаваше точните координати на изображенията. Жената пое следващата рисунка и отново се наслади на виталността, която лъхаше от произведението на дъщеря ѝ. Този път малката беше нарисувала двете кучета, които си следваха стопанина, запътени към гората. Рисунката изобразяваше това, което се беше случило същия ден. Майката похвали детето и влезе вътре да оправи постелята и да вземе чай, който свари на огнището, в което винаги имаше достатъчно жарава. Трябваше само да я разрови и да сложи съчки. Чаят представляваше смес от сушени билки, събрани от горския обитател. И тя трябваше да признае, че това е най-вкусният чай, който беше пила.

Както си седяха на тревата, блажено пиеха чай и съзерцаваха богатата растителност, една здрава ръка обхвана шията ѝ и я дръпна рязко назад, а друга ръка обгърна лицето и запуши устата ѝ. Тя видя, че към дъщеричката ѝ посягат други ръце и с нечовешко усилие извъртя малко главата си, но достатъчно да ухапе силно дланта, която не ѝ позволяваше да говори. Чу се вик и ръката рязко се дръпна, а жената извика към детето на родния им език: „Извири силно с дървеното кученце!“.

В следващия момент силен шамар прекъсна думите ѝ, а от болката, която изпита, очите ѝ се насълзиха. Главата ѝ се завъртя, но се надяваше, че детенцето ѝ няма да пострада и че я е разбрало и ще надуе свирката. Тя усети, че натискът върху лицето ѝ се засилва и имаше чувството, че този, който и да беше, искаше да ѝ размаже физиономията.

— Кучко, ще те разчастя! — чу тя пресипнал глас. — Кого ще хапеш, ма? Ще ти избия зъбките! Чу ли, ма?

— Внимавай да не я убиеш! — дочу се друг глас. — Трябва ни жива. Можеш да ѝ отмъстиш подходящо, но първо да се махаме.

— Добре, но, шефе, обещавах, че кучката ще бъде първо моя?

— Твоя ще бъде, само няма да ѝ причиняваш външни белези, защото после знаеш, че ще имаме някои недоразумения с тези, на които предаваме стоката — противно се захили този, на когото казваха „шеф“. — Иначе не само че ще бъде първо на теб, а ще ти отпусна достатъчно време да се позабавляваш, както си му е редът. После и останалите момчета ще минат и накрая отиваме да си приберем позитивите от мръсницата.

Жената усети, че и притискат глезените един до друг, а после усети нещо, което ги обхвана и силно ги стегна. След това грубо я обърнаха по корем, без ръката, която болезнено обхващаше устата ѝ, да се отмества. Безмилостно ѝ извиха ръцете на гърба и китките също бяха стегнати, без да има възможност да ги помръдне и на милиметър. Този, който се опитваше да ѝ размаже лицето, прокара ръка по гърдите ѝ. Болезнено започна да ги мачка, а жената едва успяваше да се съдържи, за да не изкрещи — не че имаше възможност, но не искаше да доставя удоволствие на изрода, който се гавреше с нея. Но когато хвана зърното на едната ѝ гърда, последва силно ощипване и рязко дръпване, тя не успя да сподави стенанието, сълзите потекоха по бузите ѝ, защото болката беше адска.

— Това е само едно кратко въведение, кучко! — Той потърси и другата гърда и грубо я замачка, очевидно искаше още веднъж да изпита наслада от болката на жената. Тя се стегна и се помъчи да се извие, за да избегне гнусната ръка, която търсеше зърното. Дивакът, който почти се беше добрал до целта и се готвеше отново да ѝ причини ужасяваща болка, замръзна и не довърши гнусното си намерение. Силното изсвирване го прикова.

* * *

Прибра се и въпреки умората, която започваше да пропълзва в цялото му тяло и душа, си наля една водка и седна край прозореца на неголямата си стая. Той вече беше убиец. Да, беше убил, за да спаси много хора, но това променяше ли факта, че е убиец. „За това друг път ще мисля“, тръсна глава Ян и посегна към мобилния си телефон. Влезе в имейла и се зачете за гигантския медицински проект. Оказваше се, че това е само първата клетка на огромна злокобна интернационална верига. „Главата на змията трябва да се смаже, докато е малка, каза си Ян. — Но дали успях да я смажа? Не, по-скоро процесът по смазване трябва да продължи. В подходящия момент тези документи трябва да бъдат публикувани в интернет, изпратени до медиите и тогава вече може да се помисли и за отдъхване. Но сега приоритетно трябва да се помогне на Лейла и Амира.“ Налагаше се поне малко да си отпочине, за да събере както физически, така и психически сили.

Стъпи на брега и изведнъж тревогата, която го владееше от известно време, се засили. Не беше суеверен, но почти винаги се осланяше на интуицията си. Не че не го подведе няколко пъти и особено веднъж, когато се оказа фатално, но въпреки това продължаваше да се вслушва в нея. Беше оставил рано разпечатаните документи и флашката в сейфа и бързаше да отиде при двете бежанки. Но нещо го смути още в началото. Нещо не беше наред. Чувстваше го с всички фибри на кожата си. Даде сигнала и тръгна по пътеката, добре скрита между дърветата. Пристъпваше бавно като използваше бастуна, който отново стана негов неотлъчен другар за всяка крачка, кракът го болеше. Беше го натоварил доста по време на ролята си на незрящ, воден от куче водач. Излезе на поляната, а безпокойството не му даваше мира. Огледа се и не видя никого. Сърцето му се сви още повече. Тръгна към хижата, но тогава от гъсталака изскочиха огромните кучета и се хвърлиха върху му. Виждаше се, че бяха доста изморени. Той ги погали и ги почеса зад ушите. Появи се и стопанинът им. Фигурата му на дневна светлина предизвикваше смесени чувства. Той не беше нито висок, нито нисък. Не беше нито дебел, нито слаб. Не беше нито стар, нито млад. Но от него се излъчваше някаква непоклатима увереност. Ян наблюдаваше внимателно, докато

Отшелника се приближаваше към него. Нещо във вида му не му хареса. И още преди да са се здрависали, запита:

— Всичко наред ли е?

— От природна гледна точка, да. Но за това, което питаш — не — отговори горският обитател. Напрежението на Ян рязко скочи, защото толкова дълъг отговор, приятелят му нямаше да даде, ако нямаше проблем.

— Какво става?

— Когато чух сигнала, с възможно най-голяма скорост тръгнах насам, но те бяха изчезнали.

— Какъв сигнал? За какво говориш?

Отшелника му разказа каквото знаеше. И по следите, които беше проучил, смяташе, че нападателите са били повече от петима, което означаваше, че жената не е имала никакъв шанс.

— Но как? Защо? Кои са били? — недоумяваше Ян. — Та тук е възможно най-сигурното и скришно място, на което можех да ги доведа. Веднага трябва да ги последваме.

— Тъкмо това правех, когато чух сигнала ти. Ще ги настигнем. Тези приказни същества ще ни заведат направо при тях. — И той нежно погали двата звяра, които стояха от двете му страни. Бръкна в джоба си и протегна ръка към Ян. — Ето това е свирката, която сутринта направих за малкото момиченце и чийто сигнал ме върна тук. Намерих фигурката да се търкаля на няколко метра от мястото, на което очевидно са били нападнати. Връвчицата е скъсана, което по всяка вероятност означава, че някой от бандитите я е дръпнал силно от шията на детето.

— Копелета шибани! Но все пак имаме късмет — каза Ян, поемайки дървеното кученце. — Защото, ако не й беше изработил свирката и ако тя не беше изсвирила, тогава нямаше и да се върнеш.

— Да, наистина имах намерение да отсъствам до вечерта.

До хижата имаше и сухоземен път, но ако трябваше да го използват, вместо да прекосяват езерото, означаваше да обикалят десетки километри, а и да се нарече „път“, беше повече от пресилено — имаше разчистена от дърветата просека с коловози. Насочиха се натам. Отшелника го заведе до возилото, което будеше различни асоциации, тъй като машината по външен вид беше всичко друго, но не и вдъхваща доверие. Но джипът имаше висока проходимост и мощен

двигател. Задните седалки бяха сгънати и така заедно с багажника, зад седалките на шофьора и неговия спътник имаше достатъчно място, което обикновено се заемаше от двете кучета. Но сега те нямаше да се возят, а да водят. Ян се привърза с колана, тъй като знаеше, че пътуването в това нещо можеше да доведе до сериозни охлузвания, ако човек не се крепеше достатъчно здраво към седалката. Камъни в бъбреците, пломби в зъбите, всичко при такова возене се подлагаше на тест. Отшелника даде знак на кучетата и те хукнаха напред. Той запали мощната машина и настъпи здраво газта. Друсането си го биваше. Ян не смееше да каже каквото и да е, защото рискуваше да си прехапе езика. Кучетата летяха напред, а те след тях. Най-накрая горският път свърши, но започна обикновен черен път, разликата беше, че тук малко по-често, с цялата условност на думата „често“, минаваха возила и в сравнение с това, което оставиха зад гърба си, тук си беше кажи-речи гладко, защото подскачаха на не повече от педя от седалките си. Смрачи се и той започна да се притеснява дали ще успеят, дали няма да объркат следата и въобще дали щяха да открият тези, за които не знаеше какви са и какви мотиви имат да отмъкнат една жена и нейното дете. Пътят се разклоняваше, кучетата се засуетиха за няколко секунди и поеха надясно, където теренът започваше да се изкачва. Отшелника внимателно наблюдаваше поведението на питомците си. По едно време рязко натисна спирачката и отби встрани от пътя, прикри, доколкото можа, джипа зад крайпътните храсти и направи знак на Ян. Слязоха, минаха отзад и горският обитател отвори багажника, взе солидна тояга, погледна въпросително към Ян, но той поклати отрицателно глава и посочи бастуна си, попипа и джоба, където се намиреше газовият пистолет, зареден и готов за употреба. Отшелника взе още нещо и го окачи на колана си. Ян видя, че това беше едно от любимите оръжия на приятеля му. Оръжие, което той самият си изработи и се доближаваше най-много до нунчаку, имаше две здрави ръкохватки, свързани с метална верига. Отшелника знаеше как се използва и тоягата, и нунчакуто. Та малко ли години инвестира в бойните изкуства, владееше ги така, както хубавите жени мъжете! Кучетата ги чакаха на около трийсет метра. Направи им знак да тръгват и ги последваха. Изкачваха се все по-нависоко, а тъмнината неусетно ги обгърна, но знаеха, че могат напълно да се доверят на четириногите водачи. Най-сетне стигнаха и това, което видяха, едновременно ги

изненада и зарадва. Едноетажната постройка, вероятно преустроен обор, беше оградена с висока мрежа. Светеха почти всички прозорци, лееше се етномузика и се чуваха различни възгласи. Явно идваха точно за купона, но тяхното виждане за веселба с тези, които се намираха вътре, бяха малко по-други. Той направи знак към мрежата, до която двете кучета стояха. Отшелника кимна, извади мултитула и започна бързо да я разрязва. Когато направи прореза достатъчен, че да се промушат и кучетата, и те самите, махна на Ян и пръв мина в ограденото пространство. Кучетата го последваха, а накрая влезе и Ян. Доближиха се до постройката и тръгнаха покрай стената, която се явяваше едната от дългите и страни. Вървяха много предпазливо и не вдигаха шум, за да могат възможно най-добре да се ориентират къде са, с какви и с колко души имат работа. И двамата умееха да се промъкват безшумно. Въпреки че Ян изпитваше болки в крака, стъпките му напомняха движения на балерина. Стигнаха до ъгъла и надникнаха. Там, от едната тясна страна, се намираше вратата, пред която имаше няколко стъпала. Точно над входа светеше лампа, която даваше достатъчно възможност да се огледа наоколо. В същия миг кучетата настръхнаха, а в следващия, какофонията избухна със страшна сила. Елементът на изненада, на който се надяваха и разчитаха, внезапно изчезна и потъна като хвърлен във вода камък. Устремното нападение ги отхвърли назад.

* * *

Нападнаха ги от всички страни. Единственото, което им остана, беше да опрат гърбове в постройката, за да имат сигурност поне от едната страна. Бяха цяла глутница, може би осем или десет ловни псета, които като размер не можеха да се мерят с техните огромни зверове, но все пак бройката изобщо не можеше да се пренебрегне. Първото, което скочи с оголени зъби и протяжен вой, Отшелника посрещна с удар, който отхвърли животното на пет-шест метра. След това всичко се завъртя — нападатели и нападнати се оплетоха, размахваха се тояги, зъби щракаха, воят се усили и настана истинска преизподня. Двете огромни кучета се развилняха и поеа боя срещу цялата сюртия. И тъкмо навреме, защото от вратата изскочиха двама,

следвани от още разгърдени и брадясали двуноги със страховит вид, които бяха по-близо до приматите, отколкото до хората. Дивашките им лица, осветени от лампата над входа, говореха ясно за това. Отшелника и Ян се обърнаха да посрещнат атаката и на тази глутница. Но зад тези двамата приближаваха още четирима-петима, така че задачата ставаше повече от сложна. Отшелника стовари точен удар в главата на първия и за момента го извади от играта. Ян парира с бастуна си следващия и тъй като вече тишината нямаше значение, го простреля в лицето с газовия пистолет. Сълзотворният газ извади от строя и този, но оставаха още. Отшелника завъртя нунчакуто, с което зашемети още един, а вероятно му подари и спукване на главата. Срещу Ян се насочиха две горили, с мощен замах той с все сила нанесе удар с бастуна си по главата на по-близкия, но вложи цялата си сила в този набег и натоварването върху болния му крак беше зверско. Чу приятния звук от съприкосновението на бастуна с главата на бандита, но чу и изпукването в крака си, който не издържа и Ян се свлече на здравето си коляно, а вторият маймуноподобен с изваден нож връхлиташе отгоре му и се целеше в незащитената му шия. Ян се опита да хване отново пистолета, който изпусна при свличането си, но не можа да го достигне. Когато вече почти усещаше острието до кожата си, за секунда станаха няколко неща едновременно. Чу хрущенето на счупена кост, усети сблъсък, една огромна маса прелетя и ръката с ножа изчезна. Тръсна глава и видя още двама, но приятелят му засега успяваше да им противодейства, макар да си личеше, че ония бяха опитни биткаджии. Докопа бастуна си, също и пистолета, изправи се и закуцука към пицщия примат, чиято ръка още се намираше в челюстите на кучето. Без да се замисли и на него пусна един патрон със сълзотворен газ и махна на кучето да продължава с другите, а то само това чакаше. Двете кучета бяха успели да се справят с глутницата ловни песове, които с подвити опашки отстъпиха и вероятно опитваха да се прегрупират. Но по-важното в момента беше, че кучетата скочиха върху последните двама нападатели и ги събориха на земята, а муцуните им спряха на сантиметри от гушите на бандитите. Отшелника с два бързи удара на тоягата по главите им осигури спокойствието за известно време. Лежаха цели седем горили, които нямаше да се поколебаят да ги натрошат и вероятно — убият. Отшелника като фокусник извади отнякъде кълбо здрав канап и се зае

с дългосрочното обездвижване на тези домакини, които очевидно не бяха от най-гостоприемните. Ян тежко се подпираше на бастуна и едва сега си даде сметка срещу каква мускулна маса и брутална сила се бяха изправили. Всички имаха бухалки и ножове. Типични улични разбойници. Но тук имаше и още нещо, вероятно временно имаше промяна в тяхното занимание.

— Ще вляза вътре — каза Ян, като пхна пистолета в джоба си и взе една от бухалките на разбойниците.

— Добре, но внимавай, защото може някой страхливец да се крие там, макар че се съмнявам. Тази пасмина действа именно така, както го стори сега — груба сила, стадност и агресия. Аз ще довърша връзването, а после ще се опитам да се оправя трайно с песовете, които, както изглежда, са техни.

Ян с мъка преодоля няколко стъпала и се озова в просторна зала, в която продължаваха да се леят етно ритмите. По всичко изглежда, че бяха прекъснали един забележителен гуляй. Приблужи се до музикалната уредба и я спря. Огледа столовете, масите, върху които имаше много пиене и ядене. После насочи вниманието си към задния край на залата, където имаше врата. Отвори я и се озова в нещо като коридор. Имаше няколко врати и започна да ги отваря една по една, като с едната ръка държеше бастуна си, на който се подпираше при всяка крачка, а в другата стискаше бухалката. Пистолетът, в който все още имаше достатъчно сълзотворни патрони, лежеше готов и услужливо в джоба му. В първото помещение имаше легла. Второто представляваше нещо като офис, видя бюро с компютър, а на друго забеляза нещо, което в миг му изясни една голяма част от картината. Там се намираще дрон. Компютърът работеше, той се приближи и опита да го събуди, но излезе надпис да въведе парола. Изпсува и го зарязва. Отиде към дрона, взе го и установи, че е съвсем лек. Потърси картата памет, но не я откри. В гнездото нямаше нищо. Отново отиде до компютъра и видя картовия четец, в който имаше карта памет, която би ставала и на дрона. Отново се помъчи да влезе, но отново надписът за парола го вбеси. Извади картата и я постави в своя телефон. Не знаеше колко време беше минало, но го стресна докосване и рязко се извъртя, забравил за непоносимата болка в крака си. Отшелника стоеше зад него. Ян му показва и заедно проследиха финалните кадри от нападението над Лейла и Амира. Ян замръзна като видя гаврата и

болката, която единият дивак причини на жената. Отново изпсува и запомни лицето му. Взе бухалката, подпряна в близост до компютъра, вдигна я и с все сила я стовари върху монитора, а след това и върху компютъра. После не знаеше колко е вилнял, но когато се осъзна, всичко беше на парчета. Отшелника клекна и с ловки движения отвори компютърната кутия и извади хард диска. От дрона и дистанционното бяха останали жалки парченца, по които трудно можеше да се разбере дали въобще са от един обект. Ян се затътри навън и внимателно огледа изродите. Видя, че този, който причини болката на Лейла, е същият, който искаше да го прониже с ножа, но кучето го спаси, като захапа и счупи ръката на проклетника. Отиде при него и с все сила го изрита в корема, онзи изрева от болка, а според Ян и от страх.

— Ще те убия, нещастнико! Ето сега ще те убия! — и му нанесе удар с бухалката. Маймуноподобният се сви, но Ян не спираше да го налага, беше загубил присъствие на духа. — Ще те натроша! До последната ти шибана костичка ще стигна! Къде са жената и детето, скапаняко?

— Ще ти кажа. Моля те! Моля те, спри! — хленчеше вързаният.

— Какво сте им направили? Ще ви убия всичките! Само ако сте им сторили нещо! Чу ли, мизерна твар? Ще ви откъсна топките и ще ви ги напъхам в задниците, изроди!

— Моля те! Нищо не сме направили на жената и копелето и.

— Копеле ли? Ще те размажа, влечуго! Къде са? — извън себе си, от ярост изкрещя Ян.

— Долу.

— Къде долу бе, копелдак? — И отново го халоса с бухалката. В този момент приятелят му се доближи и му посочи стълби, водещи надолу, но те бяха към другия, по-тъмен ъгъл на постройката и затова не ги беше видял.

— Долу. В подземие то — скимтеше бандитът.

Ян веднага тръгна натам с цялата скорост, която можеше да развие след изневярата на крака му и след умората от боя. Заслиза надолу и се натъкна на врата, която беше зарезана отвън. Дръпна резето и бутна вратата. Имаше още няколко стъпала и още една врата, която също имаше резе, отвори и него и влезе в обширно, но с нисък таван помещение. Изненада се, че осветлението в подземната зала работеше и даваше достатъчно възможност човек да се огледа.

Лампите осветяваха най-вече централната част, а към краищата видимостта ставаше по-слаба и ъглите се губеха в полумрак. Явно изродите добре си живееха тук. По средата на пространството, където светлината беше ярка, имаше нещо като широк дъсчен одър с приблизителни размери два и половина на два и половина метра. В четирите ъгъла на одъра имаше дебели метални халки, които можеха да се спуснат надолу и да сочат към земята покрай страните на дъсченото ложе. Но сега те сочеха нагоре и навътре към него, а през тях минаваха въжета. Ян се закова. Върху одъра имаше звезда. Звезда, образувана от човешко тяло. Там лежеше по гръб Лейла, съвсем гола, ръцете и краката и бяха широко разтворени и сочеха към четирите края на одъра. Крайниците и бяха опънати и здраво завързани към металните халки.

Гледаше я, неспособен да направи каквото и да е. Мозъкът и мускулите му блокираха. Не забеляза сянката, която се промъкваше към него. Детският писък го извади от вцепенението, но реакцията му закъсня. Нещо тежко се хвърли върху му и докато падаше, през ума му мина мисълта, че е изключителен смотаняк.

XXIII. МОНИКА ДЕЙСТВА

Партито беше в разгара си. Всички се забавляваха, едни танцуваха, други продължаваха да трупат кураж с още напитки. Моника, бившата жена на Ян, най-накрая реши, че е дошло време и покани шефа на танц. Той имаше благ характер, но изключителен бизнес нюх и ценеше своите служители. А тя му беше от най-лоялните подчинени, на които се доверяваше почти по всички въпроси.

— Все така добре танцуваш! — похвали го тя.

— Нормално е, след като съм с такава превъзходна жена и ненадмината танцьорка. Но вероятно ме покани на танц не за да оценяваш моята вдървеност спрямо твоето изящество? Или този път инстинктът ме е подвел?

— Не, не те е подвел. Не знам как точно да започна.

— Карай направо, Моника, знаем се от толкова години, така че директният подход е най-добрият.

— Добре. Помниш Ян, нали?

— Е, разбира се. Дори имам добро мнение за него, въпреки че ти би искала да го видиш размазан, ако не се лъжа.

— Не е точно така. Но той ме изостави, така че няма да му простя.

— Ако не бъркам, ти го изостави.

— Да, но той ме провокира и вината е изцяло негова! Точка!

— Добре. Добре — успокоително каза мъжът. Знаеше, че една жена, като реши нещо, единствено можеш да се съгласиш с нея, но не и да я убедиш в противното. Имаше зад гърба си неизчерпаем опит и отдавна спря да търси съвпадение на логиката с някои дамски мнения. — Та какво за Ян?

— Става дума за това, че иска да назначим към нашата фирма една бежанка, която към този момент вече е с изтекла регистрация за престой в държавата. Той прави всичко по силите си да ѝ помогне, защото твърди, че в противен случай тя ще бъде екстрадирана обратно,

а там я чака, отново според него, сигурна смърт. Оправил е всичките документи, но ако има и договор, че работи тук, тогава нещата придобиват много благоприятен характер за нея.

Моника замълча за известно време, после продължи:

— И толкова се е вманиачил в тази работа, че дори, кретенът му с кретен, нотариално е обещал, че ще се омъжи за тая бежанска курва.

— Това е много интересно. Но не разбирам, след като очевидно искаш най-малкото да го изкормиш, защо желаш да му помогнеш? Ревнуваш ли?

— Не знам. Искам да кажа, че не знам защо искам да му помогна. Може би защото той е кретен, но не е мошеник и съм сигурна, че прави всичко по силите си да помогне на тази жена. Винаги се е подхлъзвал по разни подобни каузи, за които само той си има обяснение.

— Ако приемем, че ще я назначим, дори и фиктивно, то като каква ще бъде?

— Тя е с английска филология и предвид нашата дейност, спокойно може да се води редактор на английските текстове. Излишно е да казвам, че той ще поеме всички разходи по договора.

— Знаеш ли, че трябва да я видя тази жена. Ние наистина имаме нужда от подобен специалист, така че договорът може и да не е фиктивен. Само трябва да ти кажа, че носиш цялата отговорност в случай на провал, както и всички позитиви, ако се стигне до успех. Но като се замисля, щом Ян нотариално е поел ангажимент да я вземе за жена, тогава по всяка вероятност нещата са сериозни.

— Да, обещал е глупакът, макар че ми каза, че това е фиктивно, но не му вярвам. Винаги е залитал по разни хубавички курвета. И съм сигурен, че и тук няма да се размине без...

— Ти виждала ли си я?

— Само на снимка. И признавам, че този път вкусът му си го бива. Но това не ме прави по-спокойна.

— Нали вече това е минало, защо продължаваш да му се ядосваш?

— Защото му вярвах. Той за мен беше олицетворение на солидност и непоклатимост.

— Разбирам, но на всеки мъж може да се случи да се сблъска с някоя друга жена.

— А, не! Кой каквото си надроби, да си го сърба! Аз никога няма да му простя, така че по тази тема толкова. Кажи за бежанката! Поемам, разбира се, цялата отговорност.

— Съгласен съм. Но пак ти казвам, че искам да я видя, защото бихме могли да я наемем съвсем реално. Оправи формалностите и направи договора.

— Сега ще му се обадя утре сутринта да дойде и да сключим договора.

Вече танцуваха трета песен, но щом свърши, се разделиха и тя излезе навън да се обади по телефона. Не успя да се свърже. Опитваше през известно време, но без успех. Ядосваше се, че хем я беше набъркал в някаква негова каша, хем сега не си вдигаше телефона.

XXIV. СПАСЕНИ

Джипът подскачаше по неравния терен и застрашително се накланяше ту на едната, ту на другата страна. Бързаха, защото трябваше час по-скоро да отидат на място, където да запалят огън и да свестят жената. Отшелника знаеше такова място и караше именно към него. Ян държеше в прегръдките си Лейла, а Амира се намираще отзад удобно настанена между двете кучета, които я топлеха с телата си. През главата му минаваха като на лента събитията от последните часове и мислеше сбъркал ли е, или всичко е плод на неблагоприятни обстоятелства. Все пак знаеше, че финалният акорд го беше изсвирил много фалшиво, защото позволи слабостта да го обземе, което едва не му струва, ако не живота, то поне още един недъг. Звярът, който го връхлетя, не само беше огромен, а и изключително злобен. Това беше куче убиец. Престъпниците го бяха вързали в приземието така, че песът да се доближава на сантиметри от Лейла и дъщеря и, която беше вързана в единия край на помещението, но в същото време да не може да ги докопа с отвратителната си паст. Искали са психически да пречупят жената и да я изплашат до смърт, та после да си играят и да се забавляват с нея. Чудовището с огромните си размери и предвид изненадата на нападението, имаше всички шансове за краен успех, а той скоропостижно щеше да приключи сметките си на земята или поне да понесе непоправими поражения, но все пак детският писък го предупреди и за част от секундата му позволи инстинктивно да се стегне и да посрещне неизвестната опасност. Двете кучета на Отшелника го извадиха от този цайтнот. Те бяха подушили миризмата на завързания звяр, тъй като Ян остави вратата отворена, а кучешкото обоняние е несравнимо с човешкото и така в момента, когато кучето убиец се готвеше да прегризе врата на Ян, двамата спасители нахлуха и атакуваха. Това, което последва, не можеше да се опише. Воят, ръмженето, разкъсванията на плът, всичко се смеси в невъобразим шум. Оглушителният изстрел сложи точка на всичко това. Двете

кучета не се бяха отгървали съвсем без поражения, но звярът лежеше мъртъв, а Отшелника, държейки пушечката все още ловна пушка, вероятно принадлежаща на трафикантите, се обърна и излезе. Ян премисляше всичко това и знаеше, че трябваше различно да подходи, но нищо не можеше да стори, за да го поправи, така че се концентрира върху настоящето и съвсем близкото бъдеще. Извади телефона си и видя, че Моника го е търсила многократно. Набра номера, но слабият обхват му създаваше проблеми. Все пак успя да се свърже и да разбере, че утре сутринта трябваше да сключат договора. Затвори и погледна жената: „Дали щеше да се съвземе психически, за да можем след няколко часа да тръгнем?“. Не вярваше, че това е реално, Лейла се намираше в недобро състояние, изродите се бяха погрижили за това. „Какво я чакаше само след часове или минути, ако не я бяхме открили...“, помисли си той, защото започналият гуляй щеше да се трансформира в необузdana оргия, а главната роля беше отредена именно на Лейла, за което намери достатъчно свидетелства.

Отшелника спря джипа в началото на една закътана полянка, заобиколена от гъста гора. На дневна светлина би била много красива, а през нощта тънеше в ароматите на горските растения, които обилно раздаваха своите благоухания. Отшелника попита:

— Тук ли да установим бивака, или да се качим в пещерата? До нея има около час, но ще трябва пеша да отидем, тъй като теренът е труднодостъпен.

— Не, мисля, че тук, сред тази природа, е по-добре за възстановяване на силите. Но ти ще трябва да отидеш и да донесеш част от запасите, защото в джипа няма да има достатъчно.

— Разбира се, но на първо време е достатъчно, а после, когато жената и детето са настанени, ще отида.

Двамата скочиха от возилото. Макар че за Ян беше повече от пресилено да се каже, че е в състояние да скочи. Кракът го болеше непоносимо и се опитваше да не му обръща внимание, което невинаги му се удаваше. В рамките на 10–15 минути, с помощта на комплекта за бивакуване, който винаги се намираше в джипа, при абсолютен синхрон между двамата, палатката вече беше разпъната на полянката, а пред нея се разгаряше лагерен огън, който щеше да им даде топлина и средство за приготвяне на топла храна и напитки. Ян, за разлика от Отшелника, видимо изглеждаше зле, но въпреки това не се спираше.

Когато всичко беше готово, включително и постланите спални чували в палатката, той отиде до джипа, където беше оставил жената и детето все още в шок. Взе на ръце първо майката, занесе я до огъня и внимателно я положи на проснатото одеяло. Тялото на Лейла беше загърнато в нещо като чаршаф, а дрехите ѝ, колкото беше останало от тях, защото типове ги бяха доста разкъсали, той носеше във вързоп. Повтори същото действие и с детето, като внимателно го сложи до майка му. Отшелника не си губеше времето и вече приготвяше някакви отвари, които очевидно трябваше да бъдат погълнати от изморените жена и дете и от мъжа, който настани двете изтерзани същества и се стовари отмалял край тях. Главата му пулсираше, а цялото тяло го болеше. Горските шумове бяха успокоителни за сетивата, чуваха се щурчетата, шумоляха дърветата и храстите, съчките в огъня кротко пукаха. Най-сетне, макар и за кратко, можеха да се отпуснат и да възстановят силите си. През следващия час къде доброволно, къде малко силом, поеха по няколко чаши с различен вкус и уханье. После Отшелника сложи компреси на жената на местата, където беше връзвана, а също и на челото.

— Готово. Аз тръгвам сега, вие си почивайте, каквото трябваше, съм направил и съвсем скоро ще се съвземе — каза Отшелника. — Може би след два часа ще се върна.

— Благодаря ти! Имай предвид, че рано сутринта трябва да тръгнем. Много е важно.

— Знам, но сега е по-важно да си починете, а сутринта ще отидете. Оставям кучетата тук, така че няма да има никаква опасност.

* * *

Рано сутринта стигнаха в покрайнините на столицата с джипа, но навътре не биваше да влизат с него, защото щяха да направят нежелано впечатление, като се имат предвид неговите агресивни офроуд форма и изглед. Използваха градския транспорт отново поради параноичните предпазни мерки на Ян. Отидоха тъкмо навреме, когато отваряше магазинът, който беше първата им цел. Лейла се държеше повече от адекватно, дори изпитваше известен срам за слабостта си от предната вечер и понечи да се извини, но Ян не ѝ позволи и дума да изрече по

този въпрос. Поне засега. Каза ѝ, че приоритетно имат да свършат други неща, а после ще си говорят за станалото. Той си отбеляза наум, че Амира също изглеждаше добре. В магазина успяха за около двацет минути, истински рекорд за избор на дрехи от представителките на нежния пол, двете да се облекат твърде елегантно. Той нямаше проблем с облеклото, тъй като Отшелника го оборудва повече от сносно — изглеждаше като току-що започнал да се замогва дребен бизнесмен. От магазина си хванаха такси, което ги закара пред фирмата, в която трябваше да сключат договора. Той звънна по мобилния телефон на Моника:

— Къде сте? Закъснявате!

— Пред входа на фирмата. Трябваше първо да се преоблекат.

— О, нима... Е, хайде да видим принцесата и да свършим работа, защото си имам и други ангажименти и не мога цял ден да се разправам с теб.

Влязоха във фоайето и охранителят ги поведе към една заседателна зала, където се настаняха. След малко влезе и Моника. Двете жени се вторачиха една в друга и продължително се изгледаха. Премина някаква вибрация помежду им, която ясно им показва, че надали биха станали първи приятелки, защото и двете имаха нещо към този мъж, който се правеше на разсеян в този момент. Неловката ситуация продължи миг повече, отколкото им се искаше на всички.

— Е, добре, да започваме — настанявайки се, каза бившата му съпруга. — Цяла сутрин юристите работят по договора, защото казусът е повече от оплетен. Все пак можем да я наемем като редактор на английски текстове като чужденец, а ще има и клауза, щом придобие статут на бежанец, да е пълноправен служител по нашето трудово законодателство. И още нещо. Шефът каза, че наистина има необходимост от такъв специалист, така че, ако има желание, тя би могла да се яви при него на интервю и ангажираността и да бъде съвсем реална, а не фиктивна.

— Благодаря ти! Можеш да говориш и директно на нея, защото тя доста добре вече говори езика. Също знам, че твоят английски е доста добър, така че... Но очевидно кавалерството ми се е изпарило, защото не ви запознах.

— Остави сега това — сръза го Моника. Извади договора и го подаде. Той го прегледа, после се обърна към Лейла:

— Лейла, трябва да подпишеш този договор, за да се увеличат шансовете за оставането ти тук. Прегледах го и всичко е наред, така че няма от какво да се притесняваш.

— Да, договорът е добър и не ощетява никоя от страните, а като се има предвид, че и разполагаш с нотариалното уверение на господина, че ще се ожени за теб, мисля, че нещата ще ти се получат.

— Моля те... — обърна се Ян към Моника, но тя го сряза:

— Хайде, без да ми се молиш, а да приключваме.

Лейла взе писалката, подписа и двата екземпляра и ги подаде на Моника.

— Благодаря ви, госпожо! — кратко, но изпълнена с достойнство, каза тя.

— Изчакайте няколко минути шефът да ги подпише и сме готови.

Тя излезе от залата, а Ян протегна ръка:

— Лейла, не ѝ се сърди. Тя не иска персонално теб да засегне, а по-скоро мен. Може някой ден да ти разкажа.

— Всичко е наред. Не се притеснявай. Не съм се засегнала, а съм благодарна, че правиш каквото можеш.

Моника се върна и носеше екземпляра за Лейла, подаде ѝ го мълчаливо. После се обърна към детето и му подаде огромен шоколад. Амира го пое и благодари. Жената се усмихна и погали детската главица. През цялото време, откакто бяха се срещнали, умишлено избягваше да погледне към Ян. Той стана и се приближи към нея. Хвана я за ръката, но тя рязко я издърпа.

— Виж, не ти отива да се правиш на вещица, така че по-добре си бъди добра, каквато си по принцип — каза ѝ той.

— Начукай си го! Каквато искам, такава ще бъда. Хайде, измитай се вече.

— Много мило! Благодаря ти за тази изключителна услуга. Ще се реванширам.

— Щял да се реваншира... Изчезвай!

Тримата си тръгнаха, а Моника ядно стискаше устни и се чудеше докога ще предизвиква у нея такива ураганни настроения. Забеляза, че той куца повече от обикновено, но не издаде с нищо, че я интересува, макар че я интересуваше и дори искаше да го облекчи, ако можеше, но това тя даже пред себе си не признаваше, камо ли на него да каже.

Отбиха се през кантората на адвокатката и оставиха копие на договора в комплекта документи, засягащи историята на двете бежанки. Той искаше да имат цялостен набор от всичко, което се отнасяше до случая. Не можеше да обясни защо, но беше убеден, че трябва.

— Искаш ли да дойда с вас при подаването на договора? — попита Мария.

— Не мисля, че е нужно. Ще се обадя на експерта, който се занимава с този въпрос, и ще му кажа, че идваме да добавим още един трудно заобиколим реквизит. Надявам се, че най-накрая ще успеем.

— Добре. Ако имаш нужда, звънкай.

— Разбира се. Благодаря!

XXV. АРЕСТЪТ НА ЛЕЙЛА

Почти приближаваше обед, но решиха първо да отидат в институцията за бежанците и после да хапнат някъде. Той се обади и го свързаха със съответния експерт. Представи се, а после му обясни, че идват заедно с бежанките да добавят към документите за искане на бежански статут и договор за работа, което би трябвало да е повече от достатъчно за издаване на необходимото разрешително. Експертът веднага се сети за кого става дума и първоначално говореше неразбираемо и разтегливо, но после каза, че ги очаква и веднага ще уведоми колегите си, които също работят по темата. Ян не успя да схване защо чиновникът се държи така, но после реши, че не би могъл да има кой знае какви изисквания към горкия човечец. Чисто формално Лейла и Амира се намираха извън закона, въпреки че документите им бяха депозирани и очакваха становище. Все пак те нямаха право свободно да се движат по улиците. Това той го съзнаваше и разбираше, че рискът е много голям, но нямаше друг избор. Всеки полицай, на когото му е скучно, можеше да им поиска личните документи и играта да приключи не така, както им се искаше. Вървяха бавно, а той все по-тежко се подпираше на бастуна си. Кракът продължаваше адски да го боли, но се уверяваше, че веднъж да приключи с тази история, после ще си даде дълга, изпълнена с наслади почивка. Знаеше, че се опитваше сам себе си да преметне, но трябваше да държи съзнанието си в абсолютна концентрация. Стигнаха до портала на институцията и този път охраната не се опита да ги възпре, а ги пропусна, без да ги удостои с каквото и да е внимание. Влязоха и започнаха да се изкачват по стълбите. Тогава ги блокираха и отгоре, и отдолу. Появиха се униформени, които им препречваха пътя както за отстъпление, така и навътре.

— Какво става? — извика Ян. Никой не му отговори, а униформените отгоре продължаваха да настъпват и да ги затварят като

в клещи. Те стояха по средата на широкото стълбище и не знаеха какво се случва. — Искам обяснение! — отново изкрещя той.

— Спокойно, господине, вие може и да се отървете, но жената трябва да дойде с нас — каза един от слизащите към тях.

— Не, жената има подадени документи за статут на бежанец, така че нищо не можете да ѝ сторите, докато не излезе резолюцията. Ето и този документ доказва, че тя има всички права да получи право да пребивава тук — каза Ян, като размаха договора за работа, който носеха в агенцията и който трябваше да постъпи в досието на жената.

— Тя е закононарушител, така че сме принудени да я задържим и въдворим в център за бежанци, докато я върнем обратно, откъдето е дошла. И без това има достатъчно тук от тяхната порода.

— Това няма да стане — каза Ян и застана пред жената и детето с лице към този, който все пак комуникираше с него.

— Вижте, по-добре е за вас да се махнете и да ни позволите безпрепятствено да я отведем.

— Интересна работа. Това прилича на засада. И за една жена, и едно дете цял взвод сте докарали. Не разбирам.

— Това е по заповед на шефката, тя държеше да открием тази жена и да я задържим, така че... — не довърши блюстителят на закона, който се намираще само на четири-пет стъпала от притиснатите. Поне долните не напредваха, а стояха в подножието на стълбите и очакваха заповеди.

— Не може да бъде! Та ние с госпожата обсъдихме изцяло създаването се положение и тя е на наша страна. Тя разбра, че жената и дъщеря ѝ трябва да останат тук, защото в противен случай там ги чака гибел.

— Това не е в моите компетенции, а и честно казано, изобщо не ме интересува. Единственото, което ме интересува, е да изпълня заповедите на началството, които гласят да задържа тази жена и детето ѝ, да ги заведе в центъра и толкова. Слезте надолу, за да можем да вземем жената и детето.

— Не, преди да чуя лично от шефката ви, че ми говорите истината. Оставам тук и ще окажа всяка съпротива, въпреки че съм човек, който уважава законите на държавата си.

— Опасявам се, че си го търсите, но не поемам отговорност за това. Вината си е изцяло ваша.

Той извади палката, но в същия миг женски глас го спря:

— Почакай малко — шефката се появи в горния край на стълбите и каза:

— Е, играта свърши, така че, ако обичате, не създавайте допълнителни усложнения. Би било много глупаво да оказвате съпротива. Само ще си навлечете сериозни неприятности. И без това не е съвсем сигурно, че няма да ви подведем под отговорност за помагачество и укриване на бежанци. Радвам се, че сами дойдохте, защото всички издирвания останаха безрезултатни.

— Но, госпожо, нали с вас постигнахме консенсус! Ние изпълнихме всички условия и сега носим и договор за заетост на Лейла. Какво повече искате? Защо е всичко това?

— Нещата се промениха.

— Какво се промени?

— Политическата ситуация. Ако искам да спася поста си, трябва да действам бързо и безкомпромисно спрямо всички, включително и по отношение на тези двете.

— Но, вие сама знаете, че те не са обикновен случай. А ако ги върнете обратно, това ще е равносилно на смърт за тях. Всичко сме оправили и за вас няма да има никаква пречка да постановите статут на бежанци за тях.

— Съжалявам! Казах, че трябва да бързам. Вярно е, че в крайна сметка, те ще получат статут на бежанци, но също е вярно, че те отдавна ще са екстрадирани от държавата, когато излезе решението за техния статут.

— Кучка! — Ян изкрещя и вдигна високо бастуна си и го насочи към безсърдечната жена, но палката се стовари с такава сила по главата му, че той се строполи по стълбите и загуби съзнание, а полицаите, без да се бавят, го закопчаха в белезници и го откъгнаха нанякъде.

Белезници сложиха и на Лейла, която външно равнодушно наблюдаваше сцената, но всъщност вътрешно цялата се тресеше и разбираше, че гигантските усилия, които положи за спасението на дъщеря си, се сгромолясваха със страшна сила.

XXVI. ОТМЪЩЕНИЕТО

Дръпна я рязко за косата и главата на жената се показва над повърхността на водата. Тя започна шумно да диша и кашля, а в следващия момент запищя. Зашлеви я силно през лицето и от носа и рукна кръв.

— Ще те изкормя и ще те обеса на собствените ти черва, кучко нещастна! — каза ѝ той и рязко натисна треперещото ѝ тяло под ледената вода. Задържа го около 40–50 секунди. След това отново грубо я вдигна за косата.

— Е, ще правиш ли номерца? А, кучко?

Жената се давеше и цялата трепереше от студ. Той още веднъж я потопи във ваната с адски студена вода, която умишлено поддържаше толкова ледена, за да прекърши волята ѝ. После я измъкна пак за косата и заповяда:

— Избърши се, курво!

Тя цялата, треперейки, започна да се бърше, но беше видно, че не можеше да контролира треперенето си и изпусна хавлията, а той посегна заплашително към нея. Тя се сви, взе кърпата и продължи да се подсушава. Под маската той правеше ужасени гримаси, но трябваше да остане твърд, нямаше право на размекване.

— Готова ли си?

— Да — отговори уплашено жената. Той я помъкна в стаята и я хвърли на леглото по гръб. После ѝ заповяда да си вдигне краката високо, ръцете — също. С белезници закопча ляв глезен с дясна китка и десен глезен с лява китка. Така жената нямаше никакъв шанс да прави каквото и да е, ако той не и позволеше.

— Виж какво, маце попрезряло, сега ще се позабавляваме, ясно ли е?

— Но какво искаш? — изплака жената.

— Какво искам ли? Ще видиш. Ей сега ще видиш.

Извади фотоапарат и започна подробно да снима от различни ъгли голото тяло.

— Сигурно се чудиш защо съм с маска, нали?

Жената нищо не каза, но се стремеше да извърща лице от обектива.

— Няма смисъл. Фотосесията, която съм ти запланувал, ще бъде великолепна, можеш да ми вярваш. Всички интимни детайли ще бъдат онагледени по възможно най-перверзия начин. А като се появят в интернет, уверявам те, че ще имат множество гледания.

— Но какво искаш? — прегракнало попита тя.

— Ще ти кажа, нека да не бързаме чак толкова. Казват, че бързата работа е срам за майстора, а смятам да подходя много майсторски в това начинание. Първо, искам да ти кажа, че много ме разочарова. Не мога да простя на хората, които са проиграли доверието ми. Вярно е, че аз съм им го дал, но понеже на себе си в общи линии винаги прощавам, то някой трябва да плати сметката. И обикновено я искам от тези, на които съм се доверил, а те не са успели да оценят в пълнота оказаната им от мен чест. Вече казах, че ти повярвах, но ти под маската на благостта и женската съпричастност, без да се замислиш, ни измами.

Той повдигна маската и откри лицето си.

— Ти? Как е възможно?

— Да, аз. Ще ти кажа как стана възможно, но за това нямаш никаква заслуга. Очевидно твоите копои не се церемонят с гражданите и ги бият при първа удобна възможност. — Той посегна и попипа подутината на главата си. — Много боли, да знаеш. Не знам дали са те удряли с палка, обаче е кошмарно. Свестих се в някаква камионетка. Никой не отговори на въпросите ми — какво е станало, накъде отиваме, къде са жената и дъщеричката й... Ще ти разкажа максимално изчерпателно, но ще гледам и да не съм кой знае колко словесно разточителен. Когато стигнахме, две ченгета ме подхванаха под мишниците и ме затътружиха към ареста. Питях ги за бастуна ми, а те ми се изсмяха. Казаха, че там, където ме водят, бастун не ми трябва. Преди да ме пхнат в онова отвратително нещо, взеха ми всичко, абсолютно всичко. Останах само с дрехите си, за което се радвам, разбира се. И после... После ме пуснаха в най-ужасяващата дупка, която може да съществува. Килията е като от филм на ужасите. Има

четири нара, три от които бяха заети, а този, най-близкият до вратата, очевидно трябваше да е за мен. Отмъкнах се с мъка до него, защото — да ти припомня, че бастунът остана при другите ми вещи. Главата и кракът ме боляха зверски. Радваш ли се? Огледах се и какво мислиш, че видях? И тримата бяха с физиономии на престъпници, но двама от тях си бяха и много близки, ако разбираш какво имам предвид. Те много ми се зарадваха и веднага решиха да ме пробват. Защо ли? Ще ти кажа. Защото за тях аз бях като девственица, попаднала в поделение. Интересува ли те после какво стана?

Жената мълчеше. Но го гледаше внимателно, въпреки че маската отново стоеше плътно върху лицето му. Тя не разбираше защо я носи, след като ѝ се разкри. А той я носеше, за да не може лицето му да го издаде, тъй като всичко, което правеше, за него беше нещо отвратително, но трябваше да го свърши, макар с погнуса, нямаше избор.

— Добре, въпреки че мълчиш, ще ти кажа какво искаха от мен. Понеже съм новак и изглеждам като младенец, щял съм тази нощ да бъда тяхната играчка, а те умеели да си играят с девици като мен. Третият не беше педераст, но с интерес наблюдаваше какво ще стане. Е, стана. И не, надзирателите не ме спасиха, а трябваше сам да се оправям с двама педали, отгоре на всичкото и наркомани. Нямам нищо против гейовете, но не понасям педерастите. И ти си знаела, че ме пращаш в подобен коптор, където да стана държанка на някой престъпник. Е, този път не се получи, макар че знам ли, ако всички жени са като теб, по-добре да обърна резбата. Знаеш ли, че комбинацията от наркоман и педераст е умопомрачителна. А когато са двама, тогава ситуацията е кажи-речи неспасяема. Аз разполагах с един недъгав крак, цицина на главата, която постоянно нарастваше, и главоболие, което все едно беше събрано от всички жени по света, на които не им се прави секс. През първия половин час двете меки китки ми обясняваха колко много ще се забавляваме, само да съм послушничък и какви свирки щели да ме научат, че после нямало съм да имам равен на себе си. След това неочаквано и в синхрон нападнаха.

Въпреки тяхното очевидно желание да ме обучат на тънкостите на мъжките ласки, опасявам се, че не подходих с достатъчно разбиране към бедните хомофили. Вероятно на единия топките станаха на реване,

а другият се размина, само предполагам, с няколко спукани или най-много счупени ребра. И всичко това се случи под погледите на скъпите „професионалисти“, работещи в ареста, на които, включително и аз, им плащаме заплатите. Та така, не успяха да ме научат на техните мурафети и си останах непросветен. Но друг на мое място можеше и да не прояви подобна неотзивчивост. И тогава какво? Гавра и извращения — това ли се предлага в арестите? След като виха като чакали известно време от другия ъгъл на килията, започнаха да си ближат раните, преносно и буквално. Отвратих се, повдигаше ми се, а те не спряха почти през цялата нощ. Не можех и да мигна, защото трябваше да внимавам за евентуален следващ набег. Казах ти, че сам трябваше да се оправям, но всъщност, ако онзи, третият, който приличаше на абсолютен дебил, не се трогна в най-кризисния миг, то надали щях толкова лесно да се измъкна от „ласките“. И знаеш ли, че той невъзмутимо наблюдаваше сценката, но като видя, че губя битката, се намеси подобаващо на моя страна, та сега да бъда тук, при теб, невредим и готов за събеседване. Чак сутринта, когато дойде новата смяна, ме потърсиха за изясняване на случая. Тук трябва да похваля младия следовател, който попита дали имам адвокат, или ще разчитам на служебен. Тогава веднага помолих да се свържат с моята адвокатка, която дойде за минути и ги попиля за това, че веднага не е била уведомена за моето задържане. Искаха да ми треснат след първите 24 часа арест, още 72, но не им се отвори парашутът. Все пак ми поискаха гаранция, все едно съм сериозен престъпник.

Трябва да ти кажа, че през цялата нощ, докато слушах любовните ласки на ония двамата, си мислех за теб и се молех час по-скоро да изляза и да те намеря. И ето, намерих те, а ти беше толкова добра да ми отвориш вратата, което ни даде възможност да бъдем заедно по-дълго. Но хайде, стига толкова съм ти разправял, че само губим време. Да започваме!

— Какво да започваме? — със слаб глас запита жената.

След като направи стотици кадри, откопча белезниците и нареди:

— Стани! Но без номера, разбрахме ли се?

— Моля те, остави ме!

— Разбира се, почти свършихме, но ми трябва още малко пози.

Хайде, ставай!

Жената се изправи, той снимаше през цялото време, като акцентираше на интимните ѝ части, но включваше лицето ѝ. После взе маркер и написа на корема и на задника и името и длъжността и, за да може да ги заснеме. Жената сякаш се беше предала и покорно изпълняваше всички указания. Той усети отново замъгляването, което се беше появявало няколко пъти след тежкия удар с палка, който му нанесе единият от полицаите. При това замъгление почти губеше зрение и му трябваше известно време, за да го възстанови. Точно в този миг като че ли тя разбра и го ритна с всичка сила. Той политна назад, но в последния миг се вкопчи в крака на жената и я повлече с него. Започнаха да се борят. Жената се опита да го удари със свободното си коляно в слабините, но му провървя и коляното намери бедрото му. Очевидно, че тя имаше умения в бойните изкуства, защото успя доста да го притисне. Замъглението продължаваше да му пречи и той пипнешком се отбраняваше от налитащата и озверяла шефка на Службата по бежанците. Усети удар точно по надутата цицина и още повече му причерня. Тя търсеше слабите му места и знаеше, че главата в момента е едно от тях. Опита се да му бръкне с пръсти в очите и почти успя, но с голямо напрежение на мускулите си той извърна лице и пропусна целта. Удари я силно в корема, тя се сви за момент, но в следващата секунда като котка се изви и с всичка сила стовари лакът в чатала на мъжа.

Причерня му още повече, ако това въобще беше възможно. Болката за миг го парализира, но след това му падна пердето. Когато се осъзна, жената лежеше по корем, а неговото коляно беше върху нейния гръб и безмилостно плътно я притискаше към земята. Тя дишаше тежко, впрочем той също. В борбата бяха загубили доста енергия. Хвана я за косата и рязко и изви главата назад.

— Е? Наигра ли се?

Жената мълчеше, но ѝ личеше, че изпитва болка. Мъжът се изправи, взе бастуна си и маската, която още в началото на борбата беше отхвъркнала. Погледна фотоапарата, погледна себе си и малко се притесни, цялото му лице беше в драскотини.

— Хайде! Без номера, изправи се да довършим работата си. За твое, а и за мое щастие, фотоапаратът не е повреден, така че няма да започваме фотосесията отначало.

И той отново започна да щрака кадър след кадър още докато жената лежеше на пода. Тя се изправи и застана пред него, а от изражението ѝ струеше едновременно срам и омраза.

— Искам да ти обясня, че ти давам точно срок до утре на обяд да предприемеш всички действия за освобождаването на жената и дъщеричката ѝ от ареста.

— Това е невъзможно — отговори бързо тя. — Няма как да се получи, те вече не са под моята еднолична власт.

— Ако не е възможно, тогава лошо за теб, кукло. Тези хубави снимчици ще бъдат изпратени до доста високопоставени хора точно на обяд, ако не бъдат пуснати. След един час ще ги изпратят до твоите подчинени в службата. След още един час, ако продължават да са затворени, снимките отиват към медиите. А накрая всичките ти прекрасни голотии ще бъдат публикувани в интернет, така че всеки, който желае, може да се наслади на твоя сексапил — макар вече леко да попрезрява, признавам, че още си те бива.

Жената пребледня и се разтрепери.

— Не, това няма да го направиш. Не е възможно да си толкова проклет.

— Ще го направя и още как. Можеш да ми се довериш напълно, сладурано. Мисля, че бях много ясен в условията си. Ще се случи точно така, както ти описах сценария. От теб зависи, аз опитах с добро, ти най-брутално ни измами, така че това е положението. И още нещо. След като ги освободиш, давам ти седмица Лейла и Амира да получат статут на бежанци. Всичките им документи са изрядни, така че няма никаква пречка да се сдобият с него. В случай че не го сториш, сценарият е същият.

— А ако изпълня условията ти, как мога да съм сигурна, че няма да направиш тези гнусотии, които ми описа току-що.

— Просто трябва да ми се довериш, кукличке. Други гаранции няма. Всъщност има, ти знаеш, че не съм боклук, за разлика от теб, нали? И че няма да престъпя думата си, както ти направи, без да ти мигне окото. Можеш да си сигурна, че тия твои прекрасни фотографии, на които си по евино облекло, няма да ги разпространя и така ще успееш да си запазиш поста и репутацията, защото в противен случай и двете отиват на кино, нали сама разбираш.

Жената кимна. След това той я сложи да седне на стол и доколкото можеше, внимателно я върза със свински опашки за него. Ако искаше да се придвижва, то трябваше да прави подскоци заедно със стола и според него щеше да ѝ отнеме значително време, докато отиде до кухнята да вземе нож и да се освободи. Взе и двата мобилни телефона и без да се замисля, ги счупи, а останките потопа във ваната с вода, но не и без преди това да извади симкартите, да ги хвърли в тоалетната и да пусне водата. Изтръгна рутера от кабела, счупи го и неговите останки се озоваха при тези на телефоните във ваната. Преди да излезе, тръгна към лаптопа, но до този момент безстрастното наблюдение на жената се пропука и тя се замоли:

— Моля те, поне него не го чупи. Имам много важни неща вътре, които са ми необходими, включително и за изпълнение на твоите условия.

— Добре — след кратко колебание каза той — няма да го чупя, но ако нещо се обърка, освен това, което ти описах вече, ще дойда пак, където и да си. Ще дойда и ще ти го счупя в главата, а останките му ще ти ги напъхам...

Не довърши. След това напусна жилището.

XXVII. ПРОЩАВАНЕТО

Летището беше оживено. Хората пъплеха във всички посоки, едни се чекираха за различни полети, други си чакаха багажа, трети вече мъкнеха куфари към изхода. Мъжът едва успяваше да се промушва през множеството, държейки в едната си ръка три чаши, а на китката му висеше торбичка със сандвичи и лакомства. С другата ръка се подпираше на бастуна, от който очевидно в този момент имаше голяма нужда. Накрая се добра до пейката, която беше цел на лабиринта между хората — сякаш се бяха наговорили максимално да му попречат да стигне, без да разлее напитките. Все пак успя и приближавайки към двете, широко се усмихна и кимна по посока на ръката си в знак, че задачата е изпълнена и ще се почерпят. В отговор Лейла също му се усмихна и пое чашите и останалите покупки. Седяха мълчаливо и отпиваха от чая, похапваха от бисквитите, а сандвичите бяха оставени на заден план. Всеки от тях мислеше, мислеше за всичко, което в толкова кратко време се случи. Само преди броени дни тя почти чувстваше как сънародниците я пребиват с камъни, а дъщеричката ѝ гледа и след това щеше да бъде оставена в някой приют на произвола и милостта на съдбата. А сега, сега те вече имаха така ценния статут, за който минаха през толкова премеждия и мъка. След няколко минути щяха да отлетят далеч оттук, далеч от възможността да бъдат върнати в родината им, където можеха единствено да очакват гибел. Тя погледна дъщеричката си. Детето ядеше бисквита след бисквита и отпиваше от чая си. Очите ѝ се насълзиха, защото вече можеше да се отпусне, можеше да мисли за бъдещето, за нейното бъдеще, за тяхното бъдеще.

— Е, Лейла, мисля, че е време — каза Ян. Тя погледна часовника си, после погледна и него, задържа поглед върху му.

— Да, прав си. Време е.

Изправиха се почти едновременно и тръгнаха към чекинга. Багажът беше опакован и предаден. Сега оставаше да минат

паспортната проверка, да им проверят ръчния багаж и да се качат в самолета. Спряха се, преди да започнат и последните процедури. Мъжът, въпреки че изпитваше трудности, мълчаливо подаде бастуна си на жената, после се наведе и взе в прегръдките момиченцето. Вдигна го и го целуна по двете бузи.

— Чао, Амира! Ще си мисля за теб. Да слушаш мама и всичко ще бъде наред.

Детето му се усмихна в отговор. Той внимателно го пусна на земята. Обърна се към жената, прегърна я и понечи да я целуне по бузата, но тя се дръпна.

— Виж какво, не съм ти дъщеря, за да ме целуваш по бузата. Вярно е, че аз, като мюсюлманка, не би трябвало да се целувам с мъж на публични места. Предполагам, че и ти като християнин също няма да бъдеш приветстван от някои религиозни предводители, но все пак случаят е малко по-различен. Ако не се лъжа, от съвсем скоро съм твоя законна съпруга, за което имам оригинален документ, който е ето тук, в чантата. — И тя потупа чантата си. Мъжът се усмихна и я целуна по устните. Тя му отвърна на целувката, която се превърна в нещо много лично и дълбоко. Те не знаеха колко време продължи тази целувка, която по-скоро беше низ от многобройни целувки, но гласът от уредбата ги върна в реалността. Това беше последното повикване за техния полет. Жената беше изпуснала бастуна, който падна, а момиченцето се наведе, вдигна го и търпеливо чакаше двамата големи да приключат.

— Лейла, не знам какво да ти кажа. Ти направи нещо с мен, което мислех, че вече навеки е изчезнало.

— Благодаря ти за всичко! И мисля, че не е изключено пътищата ни отново да се пресекат.

След тези думи тя многозначително поглади корема си.

— Какво искаш да кажеш?

— Все още нищо. Не знам, но все пак каквото и да е, аз нямам нищо против, да не кажа, че искам отново да бъдем заедно.

— За теб най-важното е, първо, да бъдете в безопасност и второ, да помислиш за бъдещето на теб и Амира. Аз винаги съм на линия и всеки го знае, знай го и ти, така че потрябвам ли ти, просто ми се обади.

Той гледаше отдалечаващите се две същества, които му бяха станали толкова близки в последно време, и в гърдите му започваше да се образува някаква тежест. „Дали все пак може да се окаже, че не съм душевно кастриран до такава степен и има още шанс?“ — помисли си той, но после отривисто тръсна глава и прогони още в зародиш тази надежда. Не искаше повече да си помисли, че е възможно, защото, ако решеше, че има надежда, то после отново най-вероятно го чакаше същото изпепеляващо разочарование и тотален разпад, които вече имаше в актива си, и втори път нямаше да може да ги понесе. Не че този път успя да ги понесе, но втори такъв срыв със сигурност би го довършил напълно. Погледна отново натам, но тях вече ги нямаше. „На добър път, момичета! Бъдете здрави и щастливи!“

XXVIII. НОЖЪТ

Обърна се и опрян тежко на бастуна, се запъти към изхода. Кракът го болеше и вече осезателно куцаше. Валеше досуц като в онзи ден, когато ги срещна пред онова кафене, мокри, премръзнали и гладни, търсеци надежда, търсеци подкрепа. И това не беше толкова отдавна, но събитията бяха толкова наситени, че все едно от онзи миг го делеше цяла вечност. Излезе навън, но не носеше чадър, както тогава, а дори и да го носеше, надали би го отворил. Толкова се беше вгълбил в мислите си, че не усещаше дъжда, който го обгърна в своята прегръдка. Вървеше, а буцата в гърдите му се изкачваше към гърлото. Потънал в мислите си, мъжът не обръщаше никакво внимание на околния свят и не забеляза човека, облечен с шуба, с плътно нахлупена качулка и дебел шал върху лицето, който тръгна след него, щом излезе от летището. Следваше го първоначално от дистанция, но започна да я скъсява все повече и повече, с всяка следваща крачка се доближаваше. Ян нито видя преследвача си, нито подозираше, че в ръката му, скрита в дълбокия джоб на дрехата, той държи нож, който след секунди щеше да потъне в тялото на Ян.

XXIX. ПИСМОТО НА ЯН

Твърде често фактите изграждат картина, безинтересна за околното. Твърде често тълкуванието на същите тези факти следва да бъде от повече от един ъгъл, тъй като едностранчивостта поражда заблуди.

Щом четеш това, означава, че съм възпрепятстван и не мога лично да ти разкажа всичко, всичко, което е необходимо да знаеш. Искан съдействието ти, без да се мотивирам и ти ми го даваше, за което ти благодаря, разбира се. Без теб, без Отшелника и без още няколко, които не е необходимо да осветлявам, нямаше да мога да противодействам на добре смазаната порочна машина. А дали съм се справил?... Може би ти ще имаш отговор на този въпрос, когато четеш това писание. Ще се опитвам да ти разкажа само това, което не знаеш, а пъзела сама ще подредиш. Знаех, не знам защо, но знаех, че някой трябваше да има възможност, ако се случи нещо, да разбере в цялост тази история. Именно затова ти дадох достъп до сейфа, в който събирах всичко по темата. Всичко е и в електронен вариант, а достъпът до електронната база също е в сейфа, така че вече е у теб и те съветвам, след като се запознаеш с материалите, тези на хартия да изгориш.

Когато се описва нещо в почти телеграфен стил, не е много интересно за хората, но за юристите, ако не се лъжа, е предпочитаният вариант.

Знаеш за борбата ми срещу закона за евтаназията. Тази борба ми донесе онази ужасяваща катастрофа, в която загубих сина си, а аз бях натрошен като спагети. Но това не ме отказа. Сега вече имах и личен мотив, трябваше да отмъстя за сина си. И някъде там я срещнах.

Тя е мюсюлманка, но образована и интелигентна, което автоматично води до усложнения с нейната религия, а според мен интелигентността и образоваността еманципират човек от всяка религия, но това не е трактат за религията и образованието, така че ще се опитам да ти спестя моите виждания за живота. Все пак не ти го

обещавам, защото понякога става неусетно, както сама си разбрала вече, тъй като се познаваме от доста години. Та да продължа. Интуитивно винаги е разбирала, че онзи примитивен живот, който водели нейните роднини в едно затънтено село, не е нейният идеал за живот. Успяла да се измъкне и първоначално да завърши средно, а после, въпреки несъгласието на баща ѝ, да отиде и да завърши висше образование. Но не спряла дотук. Кандидатствала и колкото и да ти се струва невероятно, била приета за докторант и започнала работа по дисертацията си. Но междувременно среща един мъж. Общо взето, все така се случва, нали? Влюбила се в него, защото бил внимателен, интелигентен и очевидно добре изглеждащ. Имало обаче леки въпросителни пред връзката им. И това, че мъжът бил петнайсетина години по-голям, изобщо не било пречка. Това, че бил преподавател в същия университет, също не представлявало проблем. Но той бил женен за жена от богата фамилия, на която дължал своето положение, понеже преди това бил най-обикновен бедняк. Бедняк, но хитрец, успял да завърти главата на богаташката дъщеря и за него вече нямало препятствия, станал преподавател, бизнесмен и въобще водел живот на истински бохем, нищо че уж бил правоверен.

Първоначално нещата вървели като обикновен флирт, но покъсно прераснали в сериозна връзка, поне за момичето, а той успешно симулирал влюбеност, докато всъщност се развличал с новата си играчка. Обещавал ѝ, че ще се разведе и ще се ожени за нея, че ще живеят щастливо и прочие глупости, които радват всяко момичешко ухо. Тя му вярвала, защото го обичала. Правила всичко за него, придружавала го при командировките, без да отдава значение на факта, че той внимателно избирал маршрутите, за да не го видят с нея, защото, ако връзката му стигне до фамилията на жена му, го чакал сериозен скандал и загуба на множество привилегии. Сметките на квазиобожателя се объркали, момичето забременяло. Първоначално приела своята бременност със срам, но в следващия миг си казала, че щом бащата на детето и я обича, то и всевишният ще им прости. Звъннала му, но той имал заседание, а след него пътувал в командировка. Казал ѝ, че веднага щом се върне, ще се видят. Така и станало, след няколко дни се срещнали и то в неговия кабинет. Той се държал както обикновено, прегърнал я, целунал я и я попитал дали има нужда от нещо. Тя мислела, че това е човекът на нейните мечти,

който не просто я обича, а я боготвори и веднага му изтърсила новината, че чакат дете, тяхно общо дете. Тогава настъпила мигновената промяна, той я отблъснал и седнал зад бюрото си. Жената се озадачила, но въпреки това продължила да говори за тяхната любов, за детето им, за това колко щастливо ще живеят. Но той изкрещял, че това са пълни глупости и всичко е било само едно забавление и че не е имал никакво намерение да се женят, защото всичко дължи на сегашната си съпруга и по-точно на нейното състояние, така че да си избие от главата тези небивалици. После извадил пачка пари, подхвърлил ги към нея, после ѝ подхвърлил листче с адрес и телефон. Наредил ѝ да отиде веднага на посочения адрес, който всъщност бил на частен медицински център, чийто директор е негов голям приятел, който ще направи аборта, и никой няма да разбере. През зъби ѝ обяснил, че и друга е пращал там и не е имало никакви последствия след аборта, така че да бъде спокойна. Момичето не могло да го познае. Това ли бил човекът, който само допреди минути за нея бил всичко на света? Обезумяла, започнала да крещи и с две ръце вдигнала една мраморна ваза, която запратила по този, който досега уж я обичал повече от целия свят. После избягала, събрала си багажа от общежитието и тръгнала. Първоначално се настанила в един малък хотел в покрайнините на града, но като чула за смъртта на любовника си, много се изплашила. В полицейското съобщение се казвало, че е убит с удар на ваза в главата. Първоначално решила да се предаде, но после заради растящото в нея същество, променила намерението си. Възникнала и нова опасност, за която по онова време жената все още нямала представа. Братът на убития знаел за тяхната връзка и веднага разбрал кой е убиецът, но не съобщил на полицията, а искал сам да изпълни смъртната присъда с нечувана жестокост. После променил присъдата, която пак щяла да е смъртна, но едва когато успее да ѝ договори всички органи за продан. Тази идея му дошла в момента, когато попаднал на човек от неговата религия, който се занимавал с търговия на човешки органи. Той започнал да я търси навсякъде — в университета, в родното ѝ място, при близките ѝ, но никой нито бил я виждал, нито чувал.

Жената била в безизходица и не знаела какво да прави. Сетила се за оная старица, която убедила баща ѝ да я прати на училище. Единствено старицата ѝ се струвала подходяща възможност за

спасение, защото всеки друг ще я предаде и ще я съдят и в крайна сметка, ще я убият с камъни. Много внимавала, но стигнала до родното си село и през нощта се промъкнала до старицата, която я изслушала, и след дълго мълчание казала, че положението е сериозно, но ще направи всичко по старческите си сили да помогне на едно младо същество и на едно, което тепърва ще дойде на белия свят. Завела я в друго село при друга старица, която изглеждала още по-стара. Там изкарала бременността си, родила и откърмила детето. Помагала на старицата в домакинството и друго с каквото може, което и потушавало донякъде болката от факта, че е убийца и че я е предал този, на когото се обрекла безрезервно.

Един ден старицата от нейното село дошла на гости и разказала за мъж, който от известно време се настанил в близост до родната ѝ къща и постоянно разпитвал за нея. По описанието на старицата жената разбрала, че това е братът на убития. Като чула това, старицата и казала, че това е най-страшното, което може да я сполети, защото той я търси за кръвно отмъщение и няма да я убие бързо, а ще я измъчва вероятно дни наред, така че трябва да бяга колкото се може по-надалеч. Тя и не подозирала за плана органите ѝ да бъдат продадени на черния пазар.

Така с малкото дете, което вече било поотраснало, защото минали цели три години, тя поела към цивилизацията, където искала да потърси спасение, надежда и спокойствие. Незнайно как, отмъстителят я последвал и се опитвал да се добере до нея, но тя благодарение на късмета си, все успявала да му се изплъзне. Когато ми каза, че го е срещнала тук или по-скоро, че ѝ се е сторило, че е той, направих така, че заедно с мои добри познати му устроихме засада. Хванахме го и го заведохме в едно мазе, където изтръгнах от него всичко до майчиното му мляко. Ако се интересуваш от подробностите, записите са тук и можеш да ги чуеш, макар че не ти ги препоръчвам. После го изхвърлих край един път и се обадох на полицията да го приберат, защото е опасен джихадист. Всичко това не съм го разказвал на Лейла, само я успокоих, че вече няма да ги преследва този ненормалник. Надявам се, че не съм и дал лъжливи надежди.

Там при записите от разпитите са и едни снимки, които убедиха шефката на Службата за бежанците да побърза с освобождаването на жената и детето, а дни след това да им бъде даден статут на бежанци.

Предупреждавам те, че съдържанието на снимковия материал е такъв, че можеш да ме обявиш за изтрецял сексманиак, но те уверявам, че друг начин нямаше, ако исках да покажа безкомпромисност и да не позволя да разколебая нито за секунда въпросната госпожа, че ще разпространя тези снимки.

В тънката папчица се намират най-важните документи, отнасящи се до „Райска градина“. Там накратко е описана идеята и нейното осъществяване с конкретните имена и търговци. Там ясно се казва, че „живите“ банки за органи се набират от клошарите, които така и така на никого не са необходими и никой не води на отчет, от бежанците, които по нелегални канали влизат в страната, и единствените легални там са безнадеждно болните, на чиито роднини се заплаща сериозно, за да се съгласят и да предоставят органите на своите евтаназирани роднини. Да, знам, че е като филм на ужасите, но с тази разлика, че не е филм, а реалност. Реалност, която се надявам вече да е в историята. Всички документи по случая „Райска градина“ трябва да бъдат публикувани и да стигнат до обществото. В случай че по една или друга причина съм възпрепятстван да го сторя, пусни документите за центъра до националната осведомителна агенция. Журналистите си знаят работата. Използвай електронната поща, която съм посочил тук. Отново ти напомням, че в нея се намират и всички документи, доказателства и описания около случилото се напоследък, всичко съм пращал там, за да не бъде изненадан и да остана без някое важно сведение.

Тази вечер седя и си мисля колко малко време мина, откакто я срещнах, а толкова много събития се случиха. В това време станаха толкова важни неща и сякаш всички бяха с някаква връзка помежду си. Дали все пак няма някаква закономерност в природата? Да, трябва да има, не е възможно друго. Защото другото е хаос. Но ето, напът е всичко да приключи успешно, дори щастливо, защото днес вече няма никакви пречки те да отпътуват — склучихме граждански брак, а ти и Отшелника бяхте кумове. Не е ли някак си забавно? Склучих брак, за да помогна на една жена и дъщеря ѝ да отидат възможно по-далеч оттук. Утре на обяд е полетът им, ще ги изпратя и отново се връщам към своя си живот, ще продължа да чета, пиша и да размишлявам. Какво по-хубаво от това? Е, има и по-хубави работи, признавам, но се оказва, че не мога да стигна до тях. Аз не, но надявам се, че тя ще

съумее да преодолее травмата, защото не е убийца. Въпреки че е убила една отрепка, тя е изключителна жена, от която започнах да се страхувам. Защо ли? Ще ти кажа. Защото като че ли започна да пропуква оная черупка, която с толкова труд навлякох върху си. Не бих искал отново да повярвам и после...

Но трябва да ти призная, че наистина изпитвам удовлетворение, освен за двете бежанки, така също и за това, че осуетих една гигантска престъпна машина. Радостен съм, че я повредих и се надявам повредата да е непоправима. Последният пирон ще бъде тази папчица, когато стане достояние на медиите.

Както и да е. Стана късно, а обещах утре рано да отида при Лейла и Амира, да им помогна да опаковаме багажа, после да хапнем и да ги изпратя на летището. Все пак може би е излишно да пиша всичко това, след като още утре вечер с теб имаме уговорка да се срещнем в онзи бар, да прием бира, вино, водка или каквото кажеш и да ти разкажа всичко онова, което ти пиша. Но по-добре да съм го написал, защото, както добре знаеш, писаното остава.

В огромния пепелник, поставен на ъгъла на заведението, в което трябваше да се срещнат, листата догаряха. Адвокатката изчака да се превърне и последният лист в купчина пепел, след това влезе в бара и си поръча бутилка вино. Загледа се отново в мобилния си телефон и за пореден път препрочете съобщението на пресслужбата на полицията:

„Днес около обяд полицейски служители са направили опит да задържат на аерогарата мъж, за когото има сведения, че е съпричастен към терористична мрежа. Предполагаемият терорист е оказал яростна съпротива и е бил застрелян. Секунди по-рано, пред погледа на полицията, която не е успяла да го възпре, е пронизал с нож гражданин, който е изпращал свои близки на летището.“

На погребението, освен двамата гробари, които си изпълняваха служебните ангажименти, присъстваха малко хора, обособили се в

единични групи — Моника стоеше с непроницаема маска върху лицето си, Вероника блуждаеше с поглед някъде отвъд върховете на дърветата, Мани беше приковал поглед в прясно изкопания гроб, Боби с цялото си семейство, включително и Вита, оформяха най-внушителната група от това тъжно събитие.

Нямаше нито поп, нито някакво друго служебно лице. Покойникът не беше вярващ в онзи смисъл на религиозните вярвания.

Катафалката дойде, хамалите, под ръководството на погребалния агент, чевръсто свалиха ковчега и го положиха на земята. След като се помотаха безцелно и видяха, че няма да има никакви ритуални разтакавания, представителят на погребалната агенция им нареди да пристъпят към спускането на ковчега в гроба.

Церемонията приключи бързо. Ковчегът беше предварително добре закован, тъй като гледката не беше приятна. Така никой от присъстващите не можа за последно да види човека, който по някакъв начин беше минал през техните животи.

Ковчегът беше спуснат, а всеки от присъстващите, както беше обичаят, мина и хвърли буца пръст върху му. Пръстта трополеше върху последния дом на този, който, в крайна сметка, всички по един или друг начин обичаха.

След това безмълвно, както бяха се и срещнали, се разделиха. Всички се натовариха по колите и си тръгнаха завинаги от този, който им беше причинил както много радост, така и много терзания. Моника и Вероника, без да се поглеждат, всяка запали своята кола и без да се обръщат, заминаха. Мани се приближи към Боби и семейството му и каза:

— Боби, искаш ли да ви закарам?

— Ако няма много да те притесним, да. Благодаря ти! И се радвам, че още шофираш, което ми подсказва, че зрението ти все още е добро. Ян ми разказа подробно за теб и признавам, че много ме трогна и с цялото си сърце желяех всичко с теб да се нормализира. Жалко е, че едва тук се запознахме лице в лице, но надявам се, че занапред ще поддържаме контакт!

— Да, разбира се, за мен ще бъде удоволствие да се виждаме и занапред. А що се отнася до зрението ми, да, стабилизира се. Надявам се, че процесът е стопиран! Днес заедно с жена ми и детето

заминаваме на почивка. Имаме нужда малко да релаксираме, а и мисля, че започнахме да се преоткриваме.

Последните от погребението си тръгнаха, а катафалката потегли току преди тях.

XXX.

„ЗАВРЪЩАНЕТО“ НА ЯН

— Е, как ти се стори погребението?

— Чак аз се развълнувах. Доста добро, ако не се лъжа. Браво, Отшелник, трябвало е да завършиш театрално изкуство! — ведро каза Ян.

— Да, мисля, че се получи на ниво. Сега надали някой би се усъмнил, че си някъде там и се радваш на живота.

* * *

Като насън видя, че го качват в линейка. След това отново за кратко съзнанието го посети. Лежеше на количка очевидно в спешното, а около него се суетеше множество с бели престилки. Почистваха му главата от стичащата се кръв. Очевидно я беше наранил при падането. След това отново загуби духа си, но това беше за последно. Когато се свести, лежеше в болнична стая и наоколо нямаше никого. Опита се да се размърда, но не се получи. Можеше да движи единствено ръцете си и много малко да върти главата си. Изтръпна:

— Ужас. Да не съм парализиран?

Запита се, но като не можеше да си отговори на този въпрос, пригответи се да чака, поне това умееше да прави. Не усещаше болки, което със сигурност означаваше, че беше натъпкан с обезболяващи.

В стаята влезе лекар. Той беше по-млад от пациента с може би около две-три години. Изглеждаше, че наближаваше 40-те.

— Здравейте — каза докторът.

— Здравейте — отговори лежащият.

— Положението не е много розово — продължи докторът. — Но сега ще се опитам да ви обясня възможно най-изчерпателно. Вие сте пронизан с нож от чужденец, по всяка вероятност ислямски

екстремист. Бил е ликвидиран мигновено от полицията, която тъкмо се е готвила да го задържи.

— Но очевидно е закъсняла с минута-две.

— Да, за ваше и наше съжаление.

Лекарят излезе.

Влезе една сестра, която му подаде найлоново пликче с нещата, които бяха прибрали от джобовете му. Той поблагодари и се зае с проучването на торбичката. Намери това, което в момента му беше най-необходимо, а именно телефона.

Болният се усмихна, че все пак има късмет въпреки всичко и набра — не без да си причини болка — един от малкото телефонни номера, които бяха в паметта на телефона.

— Ако желаете, след звуковия сигнал оставете съобщение — чу той в слушалката. Изпсува наум и след сигнала продължи на глас:

— Отшелник, имам остра необходимост от теб. — Той продължи да говори и накратко разказа какво се е случило и къде е. Прекъсна връзката и въздъхна дълбоко или по-скоро се опита да го направи, но остра болка го секна. Затвори очи и се опита да изпразни съзнанието си от всичко. Но не успя съвсем. Като на лента се върнаха миговете, откогато изпрати Лейла и Амира, а след това излезе от летището. После нищо не помнеше.

Унесе се и заспа, но това не беше сън, а някакво полусънно състояние. Разнасяха го от зала в зала, правеха му някакви манипулации, гледаха го на някакви апарати, но той не си даваше сметка за нищо, не можеше нито да пита, нито да разбира какво се говореше около него.

Когато излезе от това състояние, отново беше сам в същата стая. И пак, както преди, същият доктор влезе и го поздрави.

— Вашият познат дойде и всичко е наред. Оказа се, че имаме общи близки. Не се притеснявайте, всичко ще бъде наред! — лекарят наблегна на последната фраза и излезе.

* * *

След известна пауза, докато си спомняше всичко около своето лечение и тайно отиване при Лейла и Амира, Ян каза:

— Отшелник, не знам какво да кажа. Организира толкова добре нещата, сега на живо по интернет ме направи съпричастен към собственото ми квазипогребение. Преди това, благодарение на теб, успях да се възстановя от наръгването, а след това така умело да инсценираш смъртта ми, докато пътувах към Лейла. И знаеш ли, Лейла в утробата си носи дете, нашето дете. Това дете е заченато на твоята територия, в твоята гора, сред най-прекрасната природа на света. Но още не знам ще мога ли да обичам, или съм душевно кастриран.

— Трябва вече да се успокоиш. Този кошмар в огромната си част вече е в миналото, а е на път и изцяло да приключи. Проф. Менгеленски е арестуван, а усилено се говори, че целият медицински комплекс „Райска градина“ ще бъде конфискуван в полза на държавата, тъй като почти изцяло е изграден с финансови средства, чийто произход е неясен. Или пък е прекалено ясен. Това място е било много добре планирано и не е имало никакво слабо място от стратегическа гледна точка. Това, което ни се струваше за най-лесно като достъп, откъм езерото, се оказа, че е било най-добре защитено, тъй като охраната е била осигурена от техника и двойка крокодили, които са били добре гледани и добре са си живеели в нещо като водна клетка: откъм сушата — отвесен бряг, а откъм водата — дебела мрежа, хем крокодилите да не избягат, хем евентуалните пришълци да не могат току-така да достигнат до брега. Така че трябва да си извънредно радостен, че успя въобще да се измъкнеш оттам. Вярно е, че тогава в бързината и напрежението, допуснахме невероятна слабост, като не прибрахме въжетото, с което се прехвърли през мрежата, но тук късметът ни покри и никой от разследващите не му обърна внимание. Но все пак не бива да допускаме повече слабости и веднага щом приключим този разговор, извади симкартата, счупи я и парчетата ги изхвърли в канализацията. Сега да продължа с докладването. Групировката, която отвлече Лейла и Амира също е на топло. Доказателствата, които ги заковаха, бяха в хард диска, който взехме от бърлогата им. Разследването около убийството на министъра и председателя на парламентарната комисия доста затихна, защото започнаха да изскачат ужасяващи неща за тези двамата и единственият начин да не се компрометират големите партии е да не си дават зор в разследването, което по мое мнение в близко бъдеще ще бъде прекратено. Виждаш, че в крайна сметка, войната беше спечелена.

— Прав си, че войната е спечелена, но само тази война. Има още много войни за водене, но съм смъртно уморен, напълно съм изчерпан. Дори не знам как успяхме да победим тази гигантска машинация. Но от онзи момент, когато за първи път чух, че законът за евтаназията на практика ще послужи за осигуряване на човешки органи за платежоспособния черен пазар, тогава нещо у мен се скъса и се посветих на тази кауза безрезервно. Помниш майка ми, Отшелник, помниш какви мъки трябваше да търпи заради отвратителния рак. Да, тогава вярвах, че евтаназията е за нея единственото адекватно решение. Но да се подмамват хора, за да биват евтаназирани, а органите им продавани като в кланица... Това не. Представих си, че майка ми можеше да бъде там, при тях, ако беше поживяла още малко. Когато подкрепях законопроекта, пред мен винаги изпъкваше нейното изтерзано и до неузнаваемост променено от болката лице. Защото разните химио- и лъчетерапии, буквално я съсипаха, а болката ставаше все по-голяма. Ракът разяжда физиката, но и психиката. Това е ужасяващо, а когато се случва с твой любим човек, ти се побъркваш, безсилието те унищожават заедно с него. Ето защо напълно бях за възможността за евтаназия за тези, които нямат шанс и изпитват неописуеми болки. Но след това, когато разбрах мракобесните им планове, че уж ще евтаназират безнадеждно болни, а всъщност ще въртят бизнес с човешки органи по един безпардонен и гнусен начин, нищо не можеше да ме спре, защото лицето на майка ми ме преследваше и сякаш ми казваше: „Не се меси в божите работи! Всеки ще си иде, когато му е писано. Няма нужда от принудително отнемане на човешки живот“. А после... после платих скъпо и прескъпо за това си видение и увлечение. Колкото можах, направих, който може повече, нека да продължи. Дано занапред да се появи възможност за неизлечимо болните да сложат край на мъките си, когато те решат, но не и при подобна престъпна схема и при подобни изверги.

— Сега се посвети на себе си и на началото, което е пред теб. Никога не е късно за още едно начало. Имаш право да бъдеш щастлив. Ти го заслужаваш. Трябва най-после да си щастлив и да си живееш живота. Забрави миналото, което ти донесе толкова болка, толкова разочарования. Дай всичко от себе си на това момиче.

— Не знам какво стана, но сигурно съдбата си знае работата. Срегнах Лейла и някак си и двамата се сляхме един с друг и мисля, че

вече сме по-скоро едно цяло, а не две отделни части. А бях убеден, че повече никоя жена няма да допусна близо до себе си, камо ли да я пусна вътре у мен. Ще направя всичко по силите си. Няма да се щадя. Но дали ще съумея да ѝ дам това, което тя заслужава? Дали съм способен още на чувства и любов? А ти? Ти какво ще правиш?

— Знаеш ли, аз си имам природата, без която не мога да живея, която ме прави щастлив. А и сякаш сега открих жена, която желае да сподели тази моя страст, да сподели живота ми сред природата. Това е Лора, медицинската сестра. Тя се оказа добро момиче. В началото ѝ причиних много стрес, но сега, сега мисля, че мога да съм ѝ полезен, а и тя сякаш иска да бъде с мен. Има малко дете, което се нуждае от сигурна ръка. Така че... — Отшелника не довърши, но и нямаше нужда.

— Това е страхотно! — прозвуча радостно гласът на Ян в слушалката на мобилния телефон. — Ти също заслужаваш, дори повече от всички заслужаваш да си щастлив.

— Не ме мисли мен! Ако искаш аз да съм щастлив, тогава бъди ти щастлив и бъдете честити с Лейла и Амира, и детето ви, което е на път!

— Благодаря ти, Отшелник! Благодаря ти, татко!

XXXI.

ВИНАГИ Е ВЪЗМОЖНО ДА СЕ ЗАПОЧНЕ ОТНАЧАЛО

Ян пхна телефона в джоба на дънките си и опирайки се на бастуна, се обърна. Застана лице в лице с Лейла. Не беше чул кога е дошла. Светлината от прозореца обливаше лицето на жената, която изглеждаше приказно. Беше облечена с дълга и свободна рокля, стигаща почти до пода. Тя го гледаше с големите си открити очи, които излъчваха доверие, загриженост, обич, но и твърдост. Стаята не беше голяма, но уютно подредена от внимателна женска ръка. Тя искаше той тук, в тази стая, да се възстанови докрай и да изживее своя период на адаптация от стария към новия живот, който жената вярваше, че заслужават, че ще започне за всички тях, които бяха преминали през толкова много страдания, през толкова много промеждия. Тя беше убедена, че са си платили данъците за едно щастливо бъдеще.

— Лейла!

— Ян, допусни ме до себе си!

— Не знам ще мога ли. Разбирам, че някой ако въобще е заслужавал моята обич, то това си ти. Но. Не знам способен ли съм вече да обичам. Чувствам се като пробито корито, в което вече няма нищо, а дори и да се сипе нещо, то пак ще изтече, без да се задържи в него. Всичко, в което вярвах и се стремих по-рано, се оказа химера, изгоря и се превърна в пепел. Ако въобще чувствам нещо след всичко, то е, че съм жив мъртвец или мъртъв, ходещ и дишащ, но не живеещ. Колко би било хубаво да те бях срещнал преди. Преди, когато още можех да обичам и да оценя един такъв диамант като теб. Защото ти си именно диамант, след всичко, което си преживяла, ти си твърда, ти искаш да започнеш всичко отначало. Винаги съм подозирал, че жените са по-силни от нас, мъжете. На нас само фасадата ни е силна, а отдолу... май сме доста крехки и ронливи. Докато ти, Лейла, ти си не само добра, интелигентна и красива, ти си неимоверно силна жена.

— Ян, вярвам, че съдбата ни събра, защото ние с теб очевидно сме сродни души. Само ми позволи да бъда до теб и съм сигурна, че рано или късно ще се получи. Убедена съм, че и двамата сме търпеливи и упорити. И също така и двамата заслужаваме да започнем начисто. Винаги е възможно да се започне отначало, стига да го поиска човек. И знаеш ли... Вярвам, че в манерката ти все има някоя капка. Излей я! Вярвам, че няма да се изгуби в пясъка, а от нея ще покълне цвете. Но трябва да решиш: ще се разделиш ли с последната си животворна капка, която да даде живот на нещо здраво и прекрасно! Вярвам, че от пепелището на нашето минало, ще се роди феникът — бъдещето, което сме търсили, което изстрадахме, което заслужаваме.

„И рече: истина ви казвам — никой пророк не е приет в отечеството си.“

(Лука 4:24)

„... защото мнозина са звани, а малцина избрани.“

(Матей 22:14)

Издание:

Автор: Иван Янев

Заглавие: Феникс

Издание: първо

Издател: Фабрика за книги

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: Дайрект Сървисиз

Редактор: Даниела Младенова

Коректор: Мария Гильова

ISBN: 978-619-230-045-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13549>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.